

ΤΕΥΧΟΣ 3



0

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΓΕΝΑΡΗΣ 1977

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΥΠΡΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος για την έκτύπωση
Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ
Διεύθυνσης Βυζαντίου, 6Β – ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ΤΗΛ. 46308
ΛΕΜΕΣΟΣ ΤΗΛ. 54277

ΤΙΜΗ 250 Μίλες

Σ' αυτό το τεύχος δημοσιεύονται:

	Σελίς
– 53 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ	3
– ΤΣΟΥ - ΕΝ - ΛΑΪ'	4
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ	
– 'Η «ανάκαμψη» καί ή έπαναφορά τών μισθών στα προπραξικοπηματικά επίπεδα. Μια άπάτη σέ βάρος τής εργατικής τάξης	5
– 'Η όργάνωση τής άμυνας μας άποτελεί τή βάση του άγώνα για λευτεριά	10
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ	
– Τό δημοψήφισμα του 1950 καί ή έθνική ολοκλήρωση	12
– Διδάγματα από τή ν έπανάσταση τής Κούβας	15
– Με άφορμή... Για μιá όρχήστρα του λαού	17
– Οί Βρεττανικές βάσεις καί ή Κύπρος	20
– 'Η στρατιωτική βοήθεια τών ΗΠΑ	22
ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ	
– Κομμουνιστικό κόμμα τό κόμμα τής εργατικής τάξης	23
– 'Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση καί οί έπιπτώσεις της στο προλεταριάτο τής Εύρώπης	26
– Τό πρόβλημα τής παλινόρθωσης του καπιταλισμού στή Σ.Ε. (Άπόψεις Άν. Νεοφυτίδη)	28
ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣ)ΣΜΟΥ καί τής έπανάστασης	
– «'Η δυνατότητα άνοικοδόμησης του ΣΟΣ)ΣΜΟΥ ΧΩΡΙΣ τό πέρασμα από τό στάδιο του άναπτυγμένου καπιταλισμού	34
(Α' ΜΕΡΟΣ)	

53 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΛΕΝΙΝ

Στις 21 του Γενάρη του 1924 οί Κομμουνιστές όλου του κόσμου, ή εργατική τάξη τής Σοβιετικής Ένωσης, τὸ παγκόσμιο προλεταριακὸ κίνημα καὶ ὅλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι λαοὶ τοῦ κόσμου θρήνησαν τὸν θάνατο τοῦ μεγάλου ἐπαναστάτη ἡγέτη, τοῦ δασκάλου καὶ συντρόφου Βλαδίμηρου Ἰλιίτς Λένιν.

Τὸ ἱατρικὸ δελτίο ἔλεγε... Ἡ κυριώτερη ἀρρώστεια τοῦ Λένιν ἦταν ἡ ἀπότομη σκλήρυνση τῶν ἀγγείων τοῦ ἐγκεφάλου ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴ διανοητικὴ ἐργασία. Ἡ ἄμεση αἰτία τοῦ θανάτου ἦταν ἡ ἐγκεφαλικὴ συμφύρση.

Ἡ ἐξασθένηση καὶ ὁ θάνατος τοῦ Λένιν ἐπισπεύτηκαν ἐξ αἰτίας τῶν βαριῶν τραυμάτων ποὺ προκάλεσε ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας του τρία χρόνια πρὶν. Ἡ ὑπεράνθρωπη ἐντατικὴ προσπάθεια, ἡ ἀδιάκοπη καὶ χωρὶς ἀνάπαυλα ἐργασία καὶ ἡ πάλη γιὰ τὴν εὐημερία τοῦ λαοῦ κόψανε πρόωρα τὸ νῆμα τῆς ζωῆς τοῦ Λένιν...

Ὁ Λένιν πέθανε, τιμημένος μὲ τὴν ἀγάπη τῶν κομμουνιστῶν, τῶν προλεταρίων καὶ τῶν λαῶν ὅλου τοῦ Κόσμου. Ἀφήνοντας πίσω του ἓνα μεγάλο ἔργο, ποὺ θὰ φωτίζει ἀσταμάτητα τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν λαϊκῶν κινήματων γιὰ τὴν λευτεριά, τὴν ἐθνικὴ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια, γιὰ τὸν Σοσιαλισμό.

Ἡ κληρονομιά ποὺ ἄφησε, γιὰ τὸ παγκόσμιο ἐργατικὸ κίνημα καὶ τοὺς λαοὺς ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι ἀνεχτίμητη, πῶση ποὺ δὲν ἀμφισβητήθηκε ἀπὸ κανένα. Μὲ τὴν φωτισμένη καθοδήγηση τοῦ Λένιν τὸ κόμμα τῶν Μπολσεβίκων, τὸ πρῶτο κόμμα νέου τύπου, ὁδήγησε σωστὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαὸ τῆς Σοβιετικῆς Ένωσης στὴν πραγματοποίηση τῆς πρώτης Σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης, στὸ τσάκκισμα τῶν καπιταλιστῶν καὶ τῶν τσιφλικάδων, στὴν Νίκη καὶ στὴν ἐφαρμογὴ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Μὲ τὴν σθεναρὴ του πάλη, ὁ Λένιν, σάρωσε ὅλες τὶς ἐπιφυλάξεις καὶ ἀντιδράσεις, ἀφοῦ διακρίνει καὶ καθόρισε σωστὰ τὶς ἀντικειμενικὲς καὶ ὑποκειμενικὲς συνθήκες καὶ μὲ τὸ σύνθημα «Τώρα ἢ Ποτέ» ἀνοίξε τὸν δρόμο στὴν πρώτη Σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ποὺ ἔκανε πράξη καὶ ἐπαλήθευσε τὴν Μαρξιστικὴ θεωρία.

Ἡ ἐπικράτηση τῆς πρώτης Σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης σκόρπισε σ' ὅλοκληρο τὸν κόσμο πίστη καὶ πεποίθηση γιὰ τὶς και-

νούργιες ἰδέες, ἐμπιστοσύνη στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τοὺς Κομμουνιστὲς καὶ ἀποτέλεσε τὴν βάση γιὰ τὸ ἀπλωμα τῆς Μαρξιστικῆς θεωρίας, ἔτσι ποὺ ἀμέσως μετὰ νὰ δημιουργηθοῦν σ' ὅλοκληρο τὸν κόσμο Μαρξιστικοὶ φορεῖς. Ἦταν ἡ Σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ποὺ ἀπόδειξε τὴν δυνατότητα ἐπικράτησης τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὴν ἀνάγκη τῆς ἐνοπλῆς πάλης γιὰ ἀνατροπὴ τοῦ παλιοῦ κοινωνικοῦ συστήματος, τὴν ἀνάγκη τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου γιὰ τὴν στερέωση καὶ τὴν συνέχιση τῆς ἐπανάστασης μετὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας καὶ γιὰ τὸ τσάκκισμα ὅλων τῶν ἀνεπαναστατικῶν δυνάμεων ποὺ καὶ μετὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη, παραμένουν, καὶ ἐπιδιώκουν λισσαλέα τὴν παλινδρόωση.

Τὴ νύχτα στις 21 μὲ 22 τοῦ Γενάρη ἐγίνε ἐχταχτη ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. (μπ) καὶ τὰ χαράματα στις 22 τοῦ Γενάρη τὸ ραδιόφωνο μετὰδωσε τὴν θλιθερὴ εἶδηση στὴν Σοβιετικὴ Ένωση καὶ σ' ὅλο τὸν Κόσμο «Ὁ Λένιν δὲν ὑπάρχει πιά μεταξὺ μας. Τὸ ἔργο του ὅμως θὰ μείνει ἀκλόνητο. Ἐκφράζοντας τὴν θέληση τῶν ἐργαζομένων ἡ Σοβ. Κυβέρνηση θὰ συνεχίσει τὸ ἔργο τοῦ Βλαδίμηρου Ἰλιίτς, θὰ προχωρήσει πρὸ πέρα στὸν δρόμο ποὺ χάραξε ἐκεῖνος. Ἡ Σοβ. Κυβέρνηση στέκει σταθερὰ στὴ θέση της γιὰ νὰ περιφρουρήσει τὶς κατακτήσεις τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης».

Οἱ σημερινοὶ ὅμως ρεβιζιονιστὲς ὄχι μόνο δὲν τηροῦν αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση, ἀλλὰ ξεδιάντροπα διαστρευλῶνουν τὸ ἔργο τοῦ μεγάλου συντρόφου Λένιν καὶ τὸ χρησιμοποιοῦν ὡς μέσο ἐξαπάτησης τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ γιὰ νὰ πετύχουν τὰ καταστροφικὰ τους σχέδια, τὴν παλινδρόωση τοῦ καπιταλισμοῦ. Οἱ σημερινοὶ ρεβιζιονιστὲς ποδοπάτησαν τὰ διδάγματα τῆς παρακαταθήκης τοῦ Λένιν καὶ τῆς Σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης. Ἀντὶ τῆς ἐνοπλῆς πάλης γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τὸν λαὸ κηρύσσουν τὴν συνεργασία τῶν τάξεων, ἀντὶ γιὰ τὴν δικτατορία τοῦ προλεταριάτου ἐπιβάλλουν τὴν δική τους δικτατορία.

Λογαριάζουν ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο, γιατί ξενοδόχος εἶναι ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαός, ποὺ ἔχουν ριζωμένα στὴν καρδιά τους τὰ διδάγματα τοῦ Μεγάλου Λένιν καὶ τοῦ Κόμματος τῶν Μπολσεβίκων. Πιστεύου.

➡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΣΕΛΙΔΑ.

με ανεπιφύλακτα στην εργατική τάξη και τον λαό. Ή ώρα που θα ύψωσουν την γροθιά τους για να τσακίσουν τους αποστάτες ρεβιζιονιστές και να ξαναβάλουν την επανάσταση στον δρόμο της ζωής τους πλησιάζει. Φτάνει η ώρα που θα ξανααντηχήσει το μήνυμα της γνήσιας ΚΕ του ΚΚΣΕ, του εργατικού κόμματος, του κόμματος των μπολοσεβίκων όπως και τότε μετά τον θάνατο του Λένιν...

«...Συσπειρωμένοι σε μαχητικές φάλαγγες θα βαδίσουμε στη μάχη ενάντια στο κεφάλαιο και καμμιά δύναμη στο κόσμο δε θα μπορέσει να γίνει εμπόδιο στην τελική μας Νίκη.

Ή νίκη αυτή θα είναι το καλύτερο μνημείο στον σύντροφο Λένιν...».

Πράγματι η Νίκη αυτή θά'ναι το καλύτερο μνημείο ή δικαίωση ενός μεγάλου ηγέτη των προλεταρίων, που πέθανε από «σκλήρυνση των αγγείων του εγκεφάλου από την υπερβολική διανοητική δουλειά» για την εργατική τάξη και το παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

«Ζήτω το Κόμμα της Έργατικής Τάξης. Άς το συντροφεύει πάντα η νίκη. Ζήτω η εργατική τάξη». Τιμή στον μεγάλο και ακούραστο, στον άσφαλμένο ηγέτη των προλεταρίων Βλαδίμηρο Ίλιτς Λένιν που ζει άθάνατος στις καρδιές μας.

ΤΣΟΥ ΕΝ ΛΑΪ

«ΕΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΛΑΘΕΜΕΝΗ ΓΡΑΜΜΗ Η ΠΩΣΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΗ, ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΟΤΑΝ ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ, ΤΗΣ ΤΟΠΙΚΗΣ Ή ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ ΑΝ ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΣΩΣΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΑΥΤΟΣ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΟΥΤΕ ΕΝΑ ΑΠΛΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΘΑ ΑΠΟΧΤΗΣΕΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ, ΚΑΙ ΑΚΟΜΑ ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΗ ΑΥΤΗ ΘΑ ΚΕΡΔΙΘΕΙ...».

ΤΣΟΥ ΕΝ ΛΑΪ

Στις 8 του Γενάρη έκλεισε ένας χρόνος από τον θάνατο του μεγάλου επαναστάτη ηγέτη του Κινέζικου λαού και του παγκόσμιου εργατικού κινήματος συντρόφου Τσου Έν Λάϊ.

Σήμερα οι εργάτες και οι κομμουνιστές όλου του κόσμου τιμούν την μνήμη του μεγάλου αυτού συντρόφου που υπήρξε ένας ακλόνητος μαχητής της Λευτεριάς και του Σοσιαλισμού. Ο συν. Τσου Έν Λάϊ σ' όλη τη ζωή του υπήρξε πάντα συνεπής και σταθερός αγωνιστής του Μαρξισμού - Λενινισμού. Πάλεψε μέσα στο Κ.Κ. για την επικράτηση της σωστής γραμμής με παραδειγματική και άφεγάδιαστη κομματική ευθύνη και συμπεριφορά. Δούλεψε μαχητικά για το ξεκαθάρισμα του Κόμματος από όλες τις παρεκλήσεις. Αγωνίστηκε με όλες του τις δυνάμεις για το ξεσκέπασμα των ρεβιζιονιστών και υπήρξε ένας από τους βασικούς σπλοδάτες της πολιτιστικής επανάστασης στον τόπο του.

Ή αγάπη και η τιμή της εργατικής τάξης και των λαϊκών απελευθερωτικών κινήματων θα συντροφεύει πάντα τον Μεγάλο συν. Τσου Έν Λάϊ.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

ΜΙΑ ΑΠΑΤΗ ΣΕ ΒΑΡΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η "ΑΝΑΚΑΜΨΗ" ΚΑΙ Η ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ ΣΤΑ ΠΡΟΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ

Η ΑΠΟΚΟΠΗ

ΤΩΝ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΩΝ

ΠΗΓΗ ΥΠΕΡΚΕΡΔΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Δυόμιση χρόνια, ύστερα από το φασιστικό πραξικόπημα, την Τούρκικη εισβολή και κατάχτηση και άφου ή κεφαλαιοκρατική τάξη του τόπου πραγματοποίησε μιὰ θεαματική αύξηση του κύκλου παραγωγής και τεράστια κέρδη σέ βάρος τῶν ἐργατῶν και τῶν ἐργαζομένων, διαφήμισε πλατειά τὸ «Θαῦμα τῆς Ἀνάκαμψης», ἀπονέμοντας ἐπαίνους, πρῶτα στό σύστημα τῆς «ιδιωτικῆς πρωτοβουλίας», στόν ἐαυτό της δηλαδή, και ὕστερα στήν καλή θέληση και στόν πατριωτισμό τῆς ἐργατικῆς τάξης» και ιδιαίτερα στό «ύψηλό αἴσθημα εὐθύνης» γιά τὸν τόπο, ποὺ διακατέχει τὴν ἡγεσία τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος.

Ἄφου, λοιπόν, ἔγινε τὸ «Θαῦμα τῆς Ἀνάκαμψης», ἡ Κεφαλαιοκρατική τάξη και ἡ Συνδικαλιστική ἡγεσία «θυμήθηκαν», πῶς και οἱ ἐργάτες και οἱ ὑπάλληλοι κάτι χάσανε σ' αὐτὸ τὸ διάστημα και ἦταν καιρὸς πιά νὰ ξανασποχτήσουν κάτι ἀπ' τὰ χαμένα. Βέβαια σταδιακά... κι' ὄχι ἀπότομα γιά νὰ μὴν «χαλαρωθεῖ ὁ ρυθμὸς τῆς ἀνάρρωσης τῆς οἰκονομίας μας».

Ἔτσι μῆκανε σέ μιὰ σειρά συσκέψεις και διαβουλεύσεις, με τὸ πνεῦμα τῆς «Ἐνότητας τῶν τάξεων», με ἀποτέλεσμα τίς γνωστὲς ἀποφάσεις γιά εἰσῆγηση στήν Κυβέρνηση τῆς κατάργησης τῶν ἀποκοπῶν γιά τὸ ταμεῖον τῶν προσφύγων, τὴν μελέτη γιά τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ ἀνεργειακοῦ ἐπιδόματος, τὴν αὔξηση τῶν μεροκαμάτων, μεταξὺ 10 και 15% και τὴν ἐπαναλειτουργία τοῦ πιθανοῦ δείχτη.

Αὐτὴ ἡ ἐνέργεια, προπαγανδίστηκε πολὺ με ὅλα τὰ μέσα, γιά νὰ γίνει συνείδηση στήν ἐργατικὴ τάξη και τὸν λαό, ἡ «καλὴ διάθεση και κατανόηση» τῶν ἐργατικῶν συμφερόντων, ὄχι μόνο ἀπὸ μέρους τῆς ἐργατικῆς ἡγεσίας, μὰ και ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν κυβέρνηση και ἐργοδοσία.

Στ' ἀλήθεια ὅμως αὐτὲς οἱ ἐνέργειες εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κατανόησης τῶν συμφερόντων τῶν ἐργαζομένων ἀπὸ τοὺς πιὸ πάνω ἢ μήπως πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ κρύβεται κάτι ἄλλο;

Γιά νὰ ἀπαντηθεῖ αὐτὸ τὸ ἐρώτημα χρειάζεται νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς «ἀνάρρωσης» τῆς οἰκονομίας.

Εἶναι γνωστό, πῶς ἀμέσως μετὰ τὴν Τούρκικη εισβολὴ τὸ πρῶτο διάταγμα τῆς Κυβέρνησης Κληρίδη ἦταν ἡ κατάργηση τοῦ ὡραρίου δουλειᾶς, ἡ ἐπιβολὴ τῆς ὁλοήμερης δουλειᾶς και ἡ κατάργηση κάθε ἀργίας, χωρὶς τὸ διάταγμα νὰ καθορίζει τὴν πληρωμὴ τῶν ὑπερωριῶν. Ἔτσι οἱ ἐργοδότες μπορούσαν ἐλεύ-

θερα να καρπούνται τα κέρδη της πρόσθετης δουλειάς. "Όπως ήταν φυσικό αυτή η κυβερνητική απόφαση γελοιοποιήθηκε και παραμερίστηκε σιωπηρά, για να αντικατασταθεί με τον νόμο που επέβαλε τις αποκοπές και τον υποβιβασμό των μεροκαμάτων και την κατάργηση όλων των ωφελειμάτων, που κέρδισε η εργατική τάξη με αγώνες.

Έχτος τούτου η λειτουργία του νόμου της προσφοράς και της ζήτησης ήταν φυσικό μέσα σ' αυτές τις συνθήκες να δουλεύει ενάντια στην εργατική τάξη και τον λαό και να ρίχνει ακόμα πιο πολύ τα μεροκάματα και τους μισθούς. Δεν είναι έξω από την πραγματικότητα, αν πούμε, ότι ο υποβιβασμός των εργατικών μεροκαμάτων έφτασε, κατά μέσον όρο, στα 30%. Από την άλλη είναι γνωστό πως απολύτως κανένας έλεγχος δεν επεβλήθηκε στις τιμές, με αποτέλεσμα, όχι μόνο να μην μειωθεί ο τιμάρημος στα είδη πρώτης ανάγκης, μα αντίθετα πραγματοποιήθηκε μια κατακόρυφη άνοδος σ' όλα σχεδόν τα είδη (έχτος από όρισμένα αγροτικά προϊόντα).

Πρέπει ακόμα να τονιστεί, ότι την άνοδο των τιμών ακολούθησε στον ίδιο βαθμό και η αύξηση της φορολογίας άμεσης και έμμεσης.

Από αυτό το γεγονός βγαίνει ξεκάθαρα, ότι η μείωση των μεροκαμάτων αποτέλεσε ένα καθαρό υπέρ-κέρδος για τους εργοδότες. "Ετσι, αν το μεροκάματο του οικοδόμου, του παπουτσιή, του μαραγκού, του ράφτη μειώθηκε £4 την βδομάδα αυτό το ποσό το καρπώθηκε, σαν υπέρ-κέρδος ο εργοδότης, πέρα από το συνηθισμένο του κέρδος. Με άλλα λόγια, αν στα χρόνια 75 και 76 απασχολήθηκαν 100.000, για κάθε χρόνο, πράγμα που σημαίνει 50.000.000 μεροκάματα κι' αν υπολογιστεί, ότι ο μέσος όρος του κάθε μεροκαμάτου ήταν £3 και εφόσον η μείωση των μεροκαμάτων ήταν 30% περίπου, αυτά σημαίνει, πως οι εργοδότες κατακράτησαν 45.000.000 σαν υπέρ-κέρδος.

Παρόλο ότι τα πιο πάνω στοιχεία είναι κατά προσέγγιση, έντούτοις μπορούν να δώσουν μια σωστή καθοδηγητήρια γραμμή για να μπορέσουν οι εργάτες και οι εργαζόμενοι να ερμηνεύσουν σωστά το «Θαύμα» της ανάκαμψης» και να διαπιστώσουν πάνω σε πια κόκκαλα στήθηκε αυτό το «Θαύμα». Η καταλήστεψη του μεροκάματος στήβασε εκατομμύρια λίρες για να ξαναστηθούν επιχειρήσεις και να ξαναγεμίσουν τα θησαυροφυλάκια των εργοδοτών και των τραπεζών. Αυτή είναι η αλήθεια.

«Έπρεπε να γίνουν αυτές οι θυσίες για την σωτηρία του τόπου. Για να ξανασταθούμε για τον αγώνα της Λευτεριάς». "Ετσι είπε η «ήγηση» του Συνδικαλιστικού κινήματος. "Ετσι είπε η Κυβέρνηση και τα πολιτικά κόμματα. Σήμερα ύστερα από δυόμισα χρόνια στερήσεων της εργατικής τάξης μπορούν οι εργάτες να ρωτήσουν: Πόσα δόθηκαν για την "Αμυνα του τόπου; Πόσα για τον αγώνα της Λευτεριάς από τα εκατομμύρια που αποκόπηκαν από τα εργατικά μεροκάματα. Για ποιό αγώνα κλήθηκε η εργατική τάξη και ο λαός να καταθέσουν το ψωμί τους και τον κόπο τους;

Η ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΚΑΤΑΛΗΣΤΕΨΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ

Η αποκοπή και η μείωση του μεροκάματος και η κατάργηση όλων των ωφελημάτων που κέρδισε η εργατική τάξη και ο λαός με αγώνες, δεν ήταν τα μόνα χτυπήματα που δέχτηκαν. Η τρομερή μείωση του βιοτικού επιπέδου της εργατικής τάξης και γενικώτερα της αγροτιάς

καὶ ὄλων τῶν λαϊκῶν στρωμάτων, πραγματοποιήθηκε καὶ μὲ τὸν μηχανισμό τῆς κατακόρυφης αὔξεσης τῶν τιμῶν σ' ὅλα τὰ εἶδη πρώτης ἀνάγκης καὶ μὲ τὶς διάφορες μορφές φορολογίας. Οἱ ἐργάτες, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ φτωχοὶ ἀγρότες καὶ οἱ ἐργαζόμενοι ξέρουν καλά πόσο ἀντέχει τὸ μεροκάματο καὶ τὰ σημερινὰ ἔσοδα στὸ καθημερινὸ γέμισμα τοῦ καλάθιου. Ἐντούτοις εἶναι χρησιμο νὰ κάνουμε μιὰ ἀντιπαράθεση τῶν σημερινῶν τιμῶν μὲ τὶς τιμές πρὶν ἀπ' τὸ Ἰουλιανὸ πρᾶξικόπημα, γιὰ νὰ φανεῖ ξεκάθαρα ἡ πτώση τοῦ βιοτικού ἐπιπέδου τῶν μαζῶν.

Μὲ βάση τὶς 3 λίρες σὰν μέσο μεροκάματο ἀγόραζε πρὶν ἀπὸ τὸ πρᾶξικόπημα, 75 ψωμιά ἢ 12,5 ὀκάδες φασόλια ἢ 9,68 ὀκάδες φυσικέλαιο ἢ 5,5 ὀκάδες καταψυγμένο ἀρνίσιο κρέας ἢ 4,8 ὀκάδες χοιρινὸ κρέας ἢ 43 κουτιὰ συμπυκνωμένο γάλα «μάννα».

Μὲ βάση τὴ μείωση κατὰ 30% τοῦ μεροκάματος, ὁ ἴδιος ἐργάτης ἀγοράζει σήμερα 30 ψωμιά, ἢ 5,25 ὀκάδες φασόλια ἢ 4,67 φυσικέλαιο ἢ 3 ὀκάδες καταψυγμένο ἀρνίσιο κρέας ἢ 2,33 ὀκάδες χοιρινὸ κρέας ἢ 17 κουτιὰ συμπυκνωμένο γάλα «μάννα». Ἡ ἴδια καὶ χειρότερη κατάσταση ἐπικρατεῖ καὶ στὸν τομέα τῆς ἐνδύσης, τῆς ὑπόδησης, στὰ ἐνοίκια, στὶς μεταφορές κλπ. Δηλαδή οἱ ἐργάτες, οἱ ὑπάλληλοι καὶ γενικὰ τὰ φτωχὰ λαϊκὰ στρώματα βρίσκονται μπροστὰ σὲ μιὰ μείωση τοῦ βιοτικού τους ἐπιπέδου ποὺ φτάνει καὶ ξεπερνᾷ τὸ 55%. Μήπως αὐτὸ συνιστᾷ ἓνα θαῦμα ἢ μιὰ τραγωδία; Ἡ σωστὴ ἀπάντηση εἶναι ὅτι γιὰ τοὺς κεφαλαιοκράτες συνιστᾷ ἓνα θαῦμα, γιὰ τοὺς ἐργάτες ὅμως καὶ τὸ λαὸ συνιστᾷ μιὰ μεγάλη τραγωδία.

Τι ἔκανε ἡ «συνεργασία τῶν παραγωγικῶν τάξεων; Τι ἔκανε ἡ Κυβέρνηση; Τι ἔκαναν τὰ ψευτοαριστὰ κόμματα; Καὶ εἰδικώτερα τι ἔκανε ἡ ἡγεσία τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὴν κατακόρυφη αὔξηση τῶν τιμῶν καὶ τὴν ἀντίστοιχη πτώση τοῦ βιοτικού ἐπιπέδου τῶν μαζῶν;

Εἶναι ἀναμφισβήτητο γεγονός ὅτι κανένας ἔλεγχος καὶ κανένα ἀποτελεσματικὸ περιοριστικὸ μέτρο δὲν ἔχει ἐπιβληθεῖ στοὺς ἐμπόρους καὶ στοὺς βιομηχάνους, γιὰ τὴν συγκράτηση τῶν τιμῶν καὶ ἀφέθηκε τὸ ὅλο πρόβλημα στὴ «καλή τους διάθεση» καὶ τὸν «πατριωτισμό» τους.

Προβάλλεται ἔντονα ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι κύριος ἢ ἀκόμα μοναδικὸς παράγοντας γιὰ τὴν αὔξηση τῶν τιμῶν, εἶναι ἡ αὔξηση τῆς τιμῆς τῶν εἰσαγομένων πρώτων ὑλῶν καὶ γενικὰ τῶν εἰσαγομένων εἰδῶν. Ἄν ὑποθέσουμε ὅτι αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς ἀνταποκρίνεται στὴν ἀλήθεια, παραμένει γεγονός ἡ μείωση τοῦ βιοτικού ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ, σὰν ἀποτέλεσμα τῆς καθήλωσης τοῦ μεροκάματος στὸ ὑποβιβασμένο ἐπίπεδο. Αὐτὸ τὸ γεγονός μποροῦσε νὰ τὸ ἀγνοεῖ ἡ ἡγεσία τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος, τὰ κόμματα καὶ ἡ Κυβέρνηση; Ποῦ βρίσκεται ἡ κατανόηση στὰ προβλήματα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. ποῦ τόσο προπαγανδίζουν.

Εἶναι ξεκάθαρο πὼς βρίσκουμε μπροστὰ σὲ μιὰ σχεδιασμένη μείωση τοῦ βιοτικού ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ. Κι αὐτὸ γίνεται σὲ βάρος τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ τόπου καὶ πρὸς ὄφελος τῶν ἐμπόρων καὶ βιομηχάνων, πρὸς ὄφελος τοῦ κεφαλαίου καὶ σὲ τελευταία ἀνάλυση πρὸς ὄφελος τῶν ἱμπεριαλιστικῶν συμφερόντων.

Η ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΩΝ ΣΤΑ ΠΡΟΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΚΑΘΗΛΩΝΕΙ ΤΟ ΒΙΟΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Ἡ σημερινὴ προσπάθεια τῆς ἡγεσίας τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος, ποὺ σὲ ἀπόλυτη σύμπνοια μὲ τὴν κυβέρνηση καὶ τὴν ἐργοδοσία, ἐπιδιώκει τάχαις νὰ βαλτιώσῃ τὸ βιοτικὸ ἐπίπεδο τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων, ἀποτελεῖ ἓνα ἐμπαιγμὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ

λαοῦ καὶ στὴν οὐσία μιὰ καθήλωση τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου στὰ σημερινὰ ἐπίπεδα. Ἡ αὔξηση κατὰ 15%, πού θὰ ὀλοκληρωθεῖ σ' ἓνα πεντάμηνο, ἐχτὸς ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν φέρνει τὰ μεροκάματα στὰ προπραξικοπηματικά ἐπίπεδα, εἶναι βέβαιο ὅτι μὲ τὸ ρυθμὸ αὔξησης τῶν τιμῶν θὰ ἐξανεμιστεῖ πρὶν ἀκόμα δοθεῖ στὸ λαό. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθεῖ τὸ γεγονός ὅτι ὁ ρυθμὸς στὴν αὔξηση τῶν τιμῶν, ξεπερνᾷ τὴν αὔξηση πού ἀποφασίστηκε ἀπὸ τὴν «συνεργασία τῶν τάξεων». Κι αὐτὸ σὲ πλήρη γνώση τους. Ἀκόμα πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι αὕτη ἢ «συνεργασία τῶν παραγωγικῶν τάξεων», δὲν ὑποδείχνει κανένα μέτρο ἢ μηχανισμό γιὰ τὴ συγκράτηση τῶν τιμῶν. Ἡ ἐπιτροπὴ τιμῶν ἦταν καὶ παραμένει μιὰ νεκρὴ ἔννοια πού προβάλλεται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ συγκρατεῖται ἡ λαϊκὴ ἀγανάχτηση.

ΠΟΥ ΟΦΕΙΛΕΤΑΙ Η ΦΡΟΝΤΙΔΑ
ΤΗΣ «ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΩΝ ΤΑΞΕΩΝ»
ΔΗΛ. ΤΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ
ΤΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ
ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ, ΤΩΝ ΕΡΓΟΔΟΤΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΑΧΑΤΕΣ
ΤΩΝ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΩΝ ΣΤΑ
ΠΡΟΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΚΑ
ΕΠΙΠΕΔΑ

Ἐφτασε τὸ μαχαίρι στὸ κόκκαλο. Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ 1976 οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἔμπαιναν σὲ ἀναβρασμό, βλέποντας ὀλοκάθαρα τὸν ἐμπαιγμὸ καὶ τὴν ἀδικία πού τοὺς γινόταν. Ἀπὸ τὴ μιὰ τὰ κέρδη τῶν ἐπιχειρηματιῶν ἀνθοῦσαν κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ τιμὲς τραβοῦσαν στὰ ὕψη καὶ τὸ μεροκάματο, κουτσουρεμένο ἀπ' τὴς ἀποκοπές, παρέμενε καθηλωμένο. Οἱ ἴδιοι οἱ ἐπιχειρηματίες μὲ χίλιους τρόπους κατάφερναν νὰ ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν φορολογία, φορτώντας ὅλα τὰ βάρη στοὺς ἐργαζομένους.

Ἡ ἀγανάχτηση γινόταν ἀναβρασμὸς καὶ ὁ ἀναβρασμὸς ἀπειλοῦσε

νὰ μετατραπεῖ σὲ ἐργατικὴ θύελλα. Ἡ ἀρχὴ ὅμως τῆς συνδικαλιστικῆς ἡγεσίας, ὅπως τονίστηκε ἐπαναλημένα καὶ εἰδικώτερα στὶς 4.1.77 στὴν ἀνακοίνωση τοῦ ἐχτελεστικοῦ συμβουλίου τῆς ΠΕΟ, τονίζει: «Ἐπιδίωξη τῆς ΠΕΟ εἶναι ἡ συνέχιση τῆς συντελούμενης οἰκονομικῆς ἀναζωογόνησης καὶ ἡ ἀποτροπὴ ἐργατικῆς ἀναταραχῆς». Ἐτσι ἡ ἐργατικὴ ἀναταραχὴ, πού κρεμόταν πιά σὰν ἄμεση ἀπειλὴ ἔπρεπε νὰ ἀποφευχτεῖ. Ὅχι βέβαια μὲ τὴν ἱκανοποίηση τῶν δίκαιων ἐργατικῶν αἰτημάτων, ὄχι βέβαια μὲ τὴν ἰσορρόπηση τῶν μεροκαμάτων καὶ τοῦ κόστους ζωῆς.

Αὐτὸ πού ἔπρεπε νὰ περισωθεῖ, κατὰ τὴν ἐργατικὴ ἡγεσία, ἦταν τὸ γόητρό της. Ἀκόμα ἔπρεπε νὰ καθλωθεῖ τὸ ὀργανωμένο συνδικαλιστικὸ κίνημα στὴ δύναμή της. Στὴ δύναμη τῆς ἡγεσίας, πού στὸνομα τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνα, ξεπούλησε καὶ ξεπουλᾷ τὰ δίκαια τῆς ἐργατικῆς τάξης στὴν κεφαλαιοκρατία καὶ στὸν ἱμπεριαλισμό.

Ἐτσι μῆκε μπροστὰ ὁ μηχανισμὸς τῆς διεκδίκησης ἐργατικῶν αἰτημάτων. «Πρωτοπόρα» καὶ πάλι ἡ συνδικαλιστικὴ ἡγεσία, ἀλλὰ βέβαια μὲ «σύνεση», ὄχι ἀναταραχὴ, νὰ μὴν καταστρέψουμε τὸ «Θαῦμα» πού δημιουργήθηκε. Νὰ δείξουμε πρῶτοι τὸ παράδειγμα τοῦ πατριωτισμοῦ. Χέρι μὲ χέρι μὲ τοὺς ἐργοδότες καὶ τὴν Κυβέρνηση νὰ λύσουμε τὰ προβλήματά μας. Βλέπετε πρέπει νὰ πειστοῦν οἱ ἐργάτες, νὰ τὸ κάνουν συνειδησῆ τους, ὅτι τὸ νὰ ζητᾷς νὰ χορτάσεις τὴν πείνα σου, νὰ ντύσεις τὰ παιδιὰ σου, νὰ ζήσεις μιὰ ἀνθρώπινη ζωὴ, νὰ πληρωθεῖς τὸν ἰδιό σου τὸν κόπο, εἶναι ἀντιπατριωτικό. Νὰ κερδοσκοπεῖς μιὰ χούφτα κεφαλαιοκρατῶν, πραγματοποιώντας κέρδη καὶ ὑπερκέρδη, πραγματοποιώντας θαύμα

τα μέτρη συγκέντρωση πλούτου, κλέβοντας τὸ δημόσιο μέτρη φόροδιαφυγή, αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ χωνέσει ὁ ἐργάτης, ὁ ὑπάλληλος κι' ὁ ἐργαζόμενος, ὅτι εἶναι πατριωτισμός, ποὺ δὲν πρέπει νὰ τὸν διαταράσσουμε με ἀπαιτήσεις ποὺ καταλήγουν σὲ ἐργατικὴ ἀνατραπή. Νὰ ποιὰ εἶναι ἡ οὐσία τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴ συνεργασία τῶν παραγωγικῶν τάξεων. Νὰ ξεθυμάνει ἡ ἀγανάκτηση τῶν ἐργατῶν. Νὰ ξαναρπάξουν τὴν ἐλπίδα τῆς «διεκδίκησης αἰτημάτων». Νὰ ποῦν: «νά, καλὰ πάει ἡ ἡγεσία μας μᾶς βλέπει καὶ μᾶς, με ὑπομονή καὶ σωφροσύνη θὰ βροῦμε στὸ δίκιο μας». Ἡ ζωὴ τραβάει τὸ δρόμο τῆς. Τὸ μαχαίρι τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τῆς ἐξαθλίωσης εἶναι βυθισμένο στὴ σάρκα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. Μπορεῖ νὰ τὸ συντηρήσουν ἀκόμα οἱ πράχτορες τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης μ' ἓνα παυσίπονο. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ κρατήσει πολὺ ἀκόμα. Ἡ ἀπάτη σύντομα θὰ ξεσκεπαστεῖ.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Τὸ βάρος τῆς ἀκρίβειας τῆς ζωῆς εἶναι μιὰ αἰσθητὴ ἀναμφισβήτητη πραγματικότητα. Ἡ Κυβέρνηση, οἱ ἐργοδότες καὶ ἡ συνδικαλιστικὴ ἡγεσία, στὴν προσπάθειά τους ν' ἀποφύγουν μιὰ ἀντιπαράθεση αὐτῆς τῆς πραγματικότητας με τὸ ἐξευτελισμένο μεροκάματο, καταφεύγουν στὸ γελοῖο ἐπιχείρημα, ὅτι χάσανε τὸν τιμαριθμικὸ δείκτη: Ἀνατραπήκανε, λένε, τὰ δεδομένα ποὺ συνθέτουν τὸν τιμαριθμικὸ δείκτη, δὲν

μπορεῖ σήμερα νὰ λειτουργήσει ὁ τιμαριθμικὸς δείκτης καὶ συνεπῶς δὲν μποροῦμε νὰ ὑπολογίσουμε τὴν αὔξηση τοῦ κόστους ζωῆς.

Τὸν τιμαριθμικὸ δείκτη τὸν δείχνει καλὰ τὸ καλάθι τοῦ φαμελίτη ἐργάτη. Νὰ σταματήσει ὁ ἐμπαιγμὸς τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ. Καὶ γιὰ νὰ σταματήσει αὐτὸς ὁ ἐμπαιγμὸς πρέπει νὰ κινηθεῖ ὁ μηχανισμὸς τοῦ ἀγῶνα. Αὐτὸς ὁ μηχανισμὸς εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ ἐργάτες, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ ἐργαζόμενοι. Νὰ ἀρχίσει ἡ συσπείρωση τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων ἀπὸ τὰ κάτω. Μέσα στὴ δουλειά, στὴν οἰκοδομή, στὸ ἐργοστάσιο, στὸ ἐργαστήρι, στὸ χωριό, στὴ συνοικία.

Νὰ συζητήσουν οἱ ἐργάτες τὰ αἰτήματά τους. Νὰ σχηματίσουν ὁμάδες ἀντιπαράθεσης. Ἐνάντια στὴν πολιτικὴ τῆς «ἐργατικῆς» ἡγεσίας, ποὺ εἶναι πολιτικὴ ὑποταγῆς στὰ συμφέροντα τῆς κεφαλαιοκρατίας.

Ὁ ἐθνικὸς ἀγῶνας δὲν γίνεται με τὴν καταλήστευση τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν ἐργαζομένων. Ὁ ἐθνικὸς ἀγῶνας γίνεται με τὴ δικαίωση τοῦ ἐργατικοῦ μεροκαμάτου καὶ τὴ συντριβὴ τῆς ἀδικίας.

Κεντρικὸ αἶτημα τὸ μεροκάματο νὰ ἰσορροπηθεῖ με τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς, με βιοτικὸ ἐπίπεδο ὄχι κάτω ἀπὸ τὸ προπραξικοπηματικὸ. Αὐτὸ δὲν εἶναι αἶτημα γιὰ χρόνιες διαπραγματεύσεις. Εἶναι αἶτημα ἄμεσο.

Οἱ ὁμάδες ἀντιπαράθεσης νὰ κάμουν φανερό, με συνελεύσεις καὶ ψηφίσματα, ὅτι οἱ ἐργάτες καὶ οἱ ὑπάλληλοι εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ἀνατρέψουν τὴν πορεία τῆς ὑποταγῆς στοὺς ἐργοδότες καὶ στὴν κερδοσκοπία τῶν λογῆς — λογῆς ἐκμεταλλεωτῶν, ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ σημερινὴ ἡγεσία τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος.

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΥΝΑΣ ΜΑΣ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΤΗΝ ΒΑΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

(Α' Μέρος)

Ο Τουρκικός καταχτητικός στρατός κρατά με την βία το 40% του νησιού μας και πάνοπλος είναι παραταταγμένος στη γραμμή ΑΤΤΙΛΑ. Έχουμε οργανώσει την άμυνά μας έτσι πού να έγγυάται την Λευτεριά του υπόλοιπου νησιού;

Τά παρακάτω γεγονότα συνθέτουν μιá απάντηση σ' αυτό το ερώτημα.

Τ ό π ρ ω τ ο είναι τó γεγονός, πού εμφανίζεται σχεδόν καθημερινά στις στήλες τών εφημερίδων και στις συζητήσεις αρχηγών Κομμάτων και οργανώσεων, βουλευτών, άπλών ανθρώπων και υπευθύνων πολιτικών προσώπων, για να τονιστεί ή ανάγκη άμυντικής θωράκισης. Αυτό σημαίνει, πώς τονίζεται κατά υπεύθυνο και σχεδόν καθολικό τρόπο ή έλλειψη σοβαρής άμυντικής οργάνωσης.

Τ ό δ ε ύ τ ε ρ ο είναι πώς ή Κυβέρνηση δέν δίνει καμιά απάντηση σ' αυτές τις άνησυχίες και έχτος άπ' αυτό, όχι μόνο δέν δίνει καμιά διαβεβαίωση για την άμυντική μας ικανότητα, μά αντίθετα με τó στόμα του ύπουργού άμυνας δήλωσε «... είναι αναμφιβόλως πολύ — πολύ ανεπαρκής. Έναντι τών δυνάμεων πού διαθέτει ό έχθρός στην Κύπρο, οι δικές μας δυνάμεις είναι πολύ περιορισμένες. Και από άριθμητικής πλευράς και από πλευράς ύλικού δέν συγκρίνεται καν με τόν αντίπαλο» και συνεχίζοντας είπε, σε απάντηση ερώτησης δημοσιογράφου, αν ή άμυνά μας είναι χειρότερη από εκείνη πριν της εισβολής... «...Άσφαλώς χειρότερη, γιατί τότε χάσαμε ένα μεγάλο μέρος τών όπλων μας, τά όποια δέν έχουν αναπληρωθεί...».

Τ ρ ί τ ο Από την εισβολή και ύστερα δέν έχει κινητοποιηθεί ή έφεδρειακή δύναμη, σε καμιά περι-

πτωση και έτσι δέν αποτελεί έτοιμοπόλεμο κομμάτι τής στρατιωτικής μας δύναμης.

Τ έ τ α ρ τ ο : Η Κυβέρνηση δέν κατάρτισε ή τουλάχιστον δέν άνάγγειλε κανένα πρόγραμμα για ενίσχυση τής άμυνας μας και δέν κάλεσε τόν λαό να προσφέρει και άκόμα ούτε τούς κεφαλαιούχους, τούς επιχειρηματίες, πού τόσα κέρδισαν και κερδίζουν, δέν κάλεσε την εκκλησία και τά μοναστήρια, πού πλατύνανε άρκετά τις επιχειρήσεις και τά άφορολόγητά τους κέρδη, να δώσουν έθελοντικά και ύποχρεωτικά για την άμυνα και την Σωτηρία του τόπου.

Π έ μ π τ ο ν : Κυβέρνηση, Κόμματα και Όργανώσεις δέν δουλέψανε για να οργανώσουν και να κινητοποιήσουν τόν λαό στο σύνολό του, για να πάρει μέρος και να οργανώσει την υπεράσπιση τής κάθε πιθάμης τής γής μας. Δυόμιση χρόνια μετά την εισβολή και κατάχτηση άντι στρατός και λαός να άποτελέσουν άπόρθητο τείχος, διατηρείται μιá άσίγαστη προστριβή στρατού και Λαού για τόν χρόνο τής στρατιωτικής θητείας, για την εύνοια στα πλουσιόπαιδα, πού μπορούν να φεύγουν για σπουδές και πολλές φορές άποτελεί έγνοια μεγάλη ή θητεία και ή ύπηρεσία στο στρατό.

Όλα αυτά τά άδιαμφισβήτητα γεγονότα δίνουν μιá απάντηση ολοκάθαρη, μά και θλιβερή. Δυόμιση χρόνια μετά την εισβολή και κατάχτηση του Νησιού και παρά τó γεγονός ότι ό καταχτητικός στρατός στέκει πάνοπλος στην γραμμή ΑΤΤΙΛΑ άπειλεί και προκαλεί καθημερινά, έντούτοις έμεις, (Κυβέρνηση, Κόμματα, Όργανώσεις και λαός) δέν κάναμε βήμα για μιá άποτελεσματική άμυνα.

Αυτό τὸ γεγονός, δηλαδή, τὸ ὅτι δὲν ὀργανώσαμε τὴν ἄμυνά μας, κάτω ἀπὸ τίς ἐξαιρετικὰ δύσκολες περιστάσεις ποὺ ζοῦμε συνιστᾷ κάτι παραπάνω ἀπὸ παράλειψη, κάτι παραπάνω ἀπὸ λάθος, κάτι παραπάνω ἀπὸ ἀδιαφορία καὶ ἀδυναμία.

Ποῦ πρέπει, γι' αὐτό, νὰ ἀναζητηθεῖ μιὰ σωστὴ ἀπάντηση;

Ἐπόλογοι γιὰ μιὰ ἀπάντηση σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα εἶναι κατὰ κύριο λόγο ἡ Κυβέρνηση, ἡ Βουλὴ καὶ τὰ Κόμματα ποὺ τὴν ὑποστηρίζουν. Ὁφείλουν αὐτοὶ νὰ ξεκαθαρίσουν: Ὑπάρχει ἢ ὄχι ἀμυντικὴ πολιτικὴ; Ἄν ὑπάρχει τέτοια πολιτικὴ, γιατί νὰ μὴν τὴν ξέρει ὁ λαός; Μπορεῖ νὰ σταθεῖ ἀμυντικὴ πολιτικὴ, χωρὶς τὴν λαϊκὴ ὑποστήριξη; Γιατί μέχρι σήμερα κρατιέται ὁ λαός μακριὰ ἀπὸ τίς σκέψεις τῆς Κυβέρνησης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας γιὰ τὴν ἄμυνα;

Δυστυχῶς, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἀπὸ πολλὰς πλευρὰς καὶ σχεδὸν καθημερινὰ ἐκφράζονται ἀνησυχίες ἀπὸ τὸν λαό, ἐντούτοις τὸ τονίζουμε ξανά, πὼς καμιὰ ἀπάντηση δὲν δίνεται, οὔτε καμιὰ ἐρμηνεία αὐτῆς τῆς ἐπίσημης στάσης.

Ἄν καὶ δὲν ἔχουμε, μέχρι σήμερα, μιὰ ἐπίσημη ἐρμηνεία αὐτῆς τῆς πολιτικῆς στὰ προβλήματα ἄμυνας ἐντούτοις πιστεύουμε πὼς μπορεῖ νὰ βγεῖ μιὰ ἐρμηνεία ἀπὸ τὴν ὅλη τοποθέτηση καὶ δράση τῆς κυβέρνησης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας ἂν ἀπαντηθοῦν μιὰ σειρά ἐρωτήματα.

Κυβέρνηση καὶ πολιτικὴ ἡγεσία μὴπως δὲν ἀποδίδουν στὴν Τουρκία ἄλλες καταχτητικὲς βλέψεις στὴν Κύπρο; Μήπως πιστεύουν, ὅτι ἡ Τουρκία ικανοποιεῖται, ὅπως ἰσχυρίζεται μὲ τὴν διασφάλιση τῶν Τουρκοκυπρίων στὸν Βορρὰ σ' ἓνα ἀνεξάρτητο Τουρκοκυπριακὸ κράτος;

Ἐνας σύγχρονος καταχτητικὸς στρατὸς 40.000 ὀπλισμένος μὲ ὅλα τὰ σύγχρονα συμβατικὰ ὄπλα κρατᾷ τὸ ἔδαφός μας. Καθημερινὰ προκαλεῖ καὶ σὲ ἀρκετὰς περιπτώσεις κάμνει προωθητικὰς προσπάθειες καὶ μὲ τίς ὑποχωρήσεις τῆς Ἑθνικῆς

Φρουρᾶς καὶ τὴν ἀνοχὴ τῆς εἰρηνευτικῆς δύναμης καταλαμβάνει νέες θέσεις. Ἡ Τουρκοκυπριακὴ «διοίκηση» φερέφωνο τοῦ καταχτητῆ, μὲ τὸ ραδιόφωνό της, τὸν Τύπο της καὶ μὲ δηλώσεις, συγκαλειμένα καὶ ἀνοιχτὰ ἀπειλεῖ τὸν τόπο μὲ ὀλοκληρωτικὴ κατάληψη. Κάτω ἀπὸ αὐτὰς τίς συνθήκες θάταν ἀνοησία ἢ ἀνοιχτὴ προδοσία νὰ ὑποστηρίξει κανεὶς, ὅτι εἶναι ἀπίθανη μιὰ νέα ἐπίθεση.

Κανένας ἐπίσημος ἢ πολιτικὸς ἡγέτης δὲν θὰ τολμήσει νὰ ὑποστηρίξει κάτι τέτοιο. Ἀντίθετα εἶναι γενικὴ ἢ πεποίθηση, ὅτι ἡ ἡγεσία τῆς Τούρκικης κεφαλαιοκρατικῆς τάξης καὶ τῆς στρατιωτικῆς κλίκας ὄνειρεύεται προεχτάσεις καὶ καταχτήσεις. Ἀκόμα ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὑπηρετεῖ πιστὰ τὰ ἱμπεριαλιστικὰ σχέδια, εἶναι ἔτοιμη καὶ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ καταχτήσῃ νέες περιοχές, ὄχι μόνο στὴν Κύπρο μὰ καὶ σὲ βάρος τῆς Ἑλλάδας καὶ ἄλλων γειτονικῶν χωρῶν.

Ὡστε ὁ κίνδυνος τῆς ἐπίθεσης εἶναι ἀντικειμενικὰ μιὰ πραγματικότητα, ποὺ ἀναγνωρίζεται ἀπὸ ὅλους. Εἶναι ὅμως, ἀκόμα, μιὰ πραγματικότητα, ἡ ἔλλειψη ὀποιασδήποτε Λαϊκῆς ἀντίστασης. Αὐτὸ συνιστᾷ μιὰ θανάσιμη ἀντίφαση γιὰ τὸν λαό μας.

Αὐτὸ τὸ γεγονός μαζὶ μὲ τὴν ὅλη πολιτικὴ τῆς Κυβέρνησης δείχνει, ὅτι Κυβέρνηση καὶ πολιτικὴ ἡγεσία δὲν πιστεύουν στὴν δύναμη καὶ τὴν ἰκανότητα τοῦ Λαοῦ, δὲν πιστεύουν, ὅτι ὁ λαός μπορεῖ νὰ ὀργανώσει μιὰν ἀντίσταση σὲ πιθανὴ προέλαση τοῦ ἐχθροῦ. Δὲν πιστεύουν στὴν δύναμη τῆς Λαϊκῆς πάλης καὶ βλέπουν, σὰν μόνον δρόμο τὴν ἐνίσχυση ὀρισμένων ἀνασταλτικῶν παραγόντων, «ικανῶν» νὰ σώσουν τὴν Κύπρο ἀπὸ μιὰ νέα ἐπίθεση. Ἀκόμα οἱ ἴδιοι παράγοντες εἶναι οἱ μόνον ποὺ μποροῦν νὰ δώσουν μιὰ λύση στὸ πρόβλημά μας, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχουσα τάξη καὶ τὴν πολιτικὴ ἡγεσία.

Θάταν, ὄχι μόνον χρῆσιμο μὰ καὶ ἐπι-

βλημένο να εξετάσουμε αυτούς τους εξωτερικούς παράγοντες, να δοῦμε τὴν ταχτική τῆς κυβέρνησης ἀπέναντί τους καὶ να δοῦμε τίς πραγματικές δυνατότητες ποὺ δίνουν γιὰ τὴν ἀμυνά μας καὶ τὴν λύση τοῦ κυπριακοῦ προβλήματος.

Μὲ βάση αὐτὸ τὸν συλλογισμό θὰ ἀπαντήσουμε σὲ μιὰ σειρά ἐρωτήματα, ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴν ὅλη πολιτική τῆς Κυβέρνησης καὶ τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας.

(Θὰ συνεχιστεῖ στὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ).

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟΥ 1950 ΚΑΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ

Στις 15 τοῦ Γενάρη ἐγίνε στὸν τόπο μας τὸ Δημοψήφισμα γιὰ τὴν ἑνωσὶ τῆς Κύπρου μετὰ τὴν Ἑλλάδα.

Γιὰ ν' ἀντιληφθοῦμε σωστὰ τὴ σημασία αὐτοῦ τοῦ γεγονότος θὰ πρέπει ἀπαραίτητα νὰ κάνουμε μιὰ ἱστορική ἀναδρομὴ γιὰ νὰ δοῦμε μέσα σὲ ποιὲς συνθήκες ἐγίνε.

Ἡ ἐποχὴ πρὶν καὶ λίγο μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ἦταν μιὰ ἐποχὴ ἀνόδου τοῦ λαϊκοῦ κινήματος στὴν Κύπρου. Ἡ ἡγεσία τῆς ἀπελευθερωτικῆς πάλης τοῦ λαοῦ γιὰ τὸ δῶξιμο τῶν ἀγγλῶν ἀποικιοκρατῶν βρισκόταν στὰ χέρια τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἡ ἀπειλὴ γιὰ ἐκκρηξὴ ἐνὸς ἐνοπλοῦ λαϊκοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα ἦταν ἀμεση γιὰ τοὺς δυνάστες, γιατί ἡ ἐργατικὴ τάξη ἀποδείχνε ἐμπραχτα πὼς εἶχε συνειδητοποιήσει ὅτι ὁ δρόμος γιὰ τὴν λευτεριά καὶ τὴν ἐθνικὴ ὀλοκλήρωση περνᾷ μέσα ἀπὸ τὴν μαχητικὴ πάλη τῶν μαζῶν.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ ἐμπορομεσιτικὴ ἀστικὴ τάξη τῆς Κύπρου, ἀντεθνικὴ καὶ προδοτικὴ, ἦταν ἀνίκανη νὰ διεξάγει ὁποιοδήποτε συνεπῆ ἀγῶνα, γιατί τὰ συμφέροντά της ἦταν στενὰ δεμένα μετὰ τὰ συμφέροντά τοῦ ἐγγλέζικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, κάτω ἀπὸ τίς ἀγκάλες τοῦ ὁποίου γεννήθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε. Στὸν πολιτικὸ τομέα δὲν εἶχε νὰ ἐπιδείξει κανένα φορέα τῆς γραμμῆς της. Ἀδιαφιλονίκητος ἡγέτης τῶν ἀγῶνων τοῦ λαοῦ καὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου ἦταν ἡ ἐργατικὴ τάξη.

Ὁ Ἑγγλέζικος ἰμπεριαλισμός, ἐπισημαίνοντας τοὺς κινδύνους, ἄρχισε μιὰ ἀπεγνωσμένη προσπάθεια ἐνίσχυσης τῆς ἀστι-

κῆς τάξης τῆς Κύπρου, μετὰ στόχο νὰ τὴν φέρει στὸ προσκῆνιο σὰν πολιτικὴ ἀντιπαράθεση τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ν' ἀποσπάσει ἀπὸ τὰ χέρια της τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα, γιὰ νὰ μπορεῖ εὐκόλα νὰ τὸν ἐλέγχει καὶ νὰ τὸν καθοδηγεῖ σύμφωνα μετὰ τὰ συμφέροντά του.

Ἀπὸ φασιστικὰ θήματα γιὰ τὴ προσπάθεια αὐτὴ τοῦ ἐγγλέζικοῦ ἰμπεριαλισμοῦ ἦταν:

- α) Ἡ προκήρυξη ἐκλογῶν γιὰ ἀνάδειξη Διμάρχων στὰ 1943 μετὰ στόχο νὰ ὀργανωθοῦν ὅλες οἱ ντόπιες ἀντιδραστικὲς δυνάμεις καὶ ν' ἀντιπαραταχθοῦν σὰν ἐνιαῖος πολιτικὸς φορέας (ΚΕΚ) στὸ λαϊκὸ κίνημα. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν ἔδωσαν μιὰ συντριπτικὴ νίκη στις λαϊκὲς δυνάμεις. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ ἀστικὴ τάξη, γιὰ πρώτη φορά, ὀργανωνόταν σὲ ἓνα πολιτικὸ φορέα τῆς γραμμῆς της.
- β) Μετὰ τὴν ἀποτυχία τῶν ἐκλογῶν, οἱ ἄγγλοι κατακτητὲς, ἀποφάσισαν νὰ ξαναφέρουν στὸ πολιτικὸ προσκῆνιο τὴν ἐκκλιπσία μετὰ τὸ φεουδαρχικὸ προνόμιο τοῦ ἐθνάρχου ἀρχιεπισκόπου, καὶ προκήρυξαν ἐκλογὲς γιὰ ἀνάδειξη ἀρχιεπισκόπου ἀπὸ τὸ λαό.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔδιναν τὴν εὐκαιρία στις ἀντιλαϊκὲς δυνάμεις τῆς ντόπιας ἀρχουσας τάξης νὰ συσπειρωθοῦν γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλιπσία, σὰν — ἡγετικὸ — ἐθνικὸ πρόσωπο καὶ ν' ἀποσπάσουν τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα καὶ τῆς πολιτικῆς ζωῆς τοῦ τόπου ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξη. Μάλιστα αὐτὸ τὸ

πράγμα θα τὸ πετύχαιναν μὲ τὴν ἴδια τὴν ἀναγνώριση τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ, παρ' ὅλο ὅτι διάθετε ὅλη τὴ δύναμη νὰ ἀφαιρέσει ἀπὸ τὶς ἐκλογές τὸν πολιτικὸ χαρακτήρα καὶ ν' ἀποκλείσει τὴν ἐκκλησία ἀπὸ τὴν πολιτικὴ ζωὴ, ὄχι μόνον δὲν ἔκανε κάτι τέτοιο, ἀλλὰ ἀντίθετα ὑποστήριξε τὶς ἐκλογές, ἀνεβάζοντας στὸν ἀρχιεπισκοπικὸ θρόνον τὸν Λεόντιο, χωρὶς νὰ ὑποψιαστεῖ ὅτι ἡ ἐπαναφορά τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐθνάρχου ἀποτελεῖ μιά παγίδα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ντόπιας ἀρχουσας τάξης, γιὰ τὴν ἐπικράτηση σὸ πολιτικὸ προσκλήνιο καὶ στὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα ἐνὸς καθαρὰ ἀντιλαϊκοῦ φεουδαρχικοῦ κατάλειπου.

γ) Ἄλλο ἀποφασιστικὸ βῆμα ἦταν ἡ δημιουργία τοῦ Ἐναρχικοῦ Συμβουλίου στὰ 1946, ποῦ ἀποτέλεσε τὸν πόλο συσπειρώσεως ὅλων τῶν ἀντιλαϊκῶν δυνάμεων. Δυστυχῶς καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση, ἡ ἡγεσία τοῦ ΑΚΕΛ, πέφτοντας σ' ἄλλο ἱστορικὸ λάθος, ὄχι μόνον δὲν πολέμησε τὸ Ἐναρχικὸ Συμβούλιο, ἀλλὰ ἀντίθετα συμμετεῖχε μὲ ἀντιπρόσωπό της σ' αὐτό.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ποῦ ἐξετάζουμε, ὁ «πόθος» τῶν Κυπρίων ἦταν ἡ Ἐνωσις τῆς Κύπρου μὲ τὴν Ἑλλάδα. Αὐτὸν τὸν πόθο ὁ Κυπριακὸς λαὸς τὸν ἐδίωκε συνυφασμένο μὲ τὴν πάλη γιὰ τὸ δῶξιμο τοῦ κατακτητῆ καὶ τὴν ἀπόκτηση τῆς λευτεριάς του. Κἀντι τέτοιο ὅμως στρεφόταν ἄμεσα ἐναντίον στὰ ζωτικὰ συμφέροντα τοῦ ἐγγλέζικου ἱμπεριαλισμοῦ.

Ἔτσι ἡ ἀρχουσα τάξις τῆς Κύπρου βρισκόταν μπροστὰ στὴν ἀντίφαση, ὅτι ἀπὸ τὴ μιά ἔπρεπε νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τοῦ ἀφεντικοῦ της καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔπρεπε νὰ «συμβαδίσει» μὲ τοὺς πόθους τοῦ λαοῦ, ἀφοῦ πάνω στὶς πιλάτες αὐτοῦ τοῦ λαοῦ στήριζε τὴ ζωὴ καὶ τὴν ὑπόστασή της. Ἔτσι ἄρχισε νὰ καναλιάζει τὸν ἀπελευθερωτικὸ - ἐνωτικὸ ἀγῶνα τοῦ λαοῦ μέσα στὰ δικά της μονοπάτια. Ἄρχισε μιά πολιτικὴ διπλωματικὴ διεκδίκηση τοῦ δικαιώματος τῆς αὐτοδιάθεσης γιὰ τὸν Κυπριακὸ λαό, πάντα μέσα στὰ συμμαχικὰ πλαίσια. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ πετύχαινε καὶ τοὺς δύο τῆς στόχους. Ἀπὸ τὴ μιά θ' ἀποσποῦσε τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξι, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη θὰ φαινόταν ὅτι «συμβαδίζει» μὲ τοὺς πόθους τοῦ λαοῦ. Κἀντι τέτοιο θὰ τῆς ἔδινε τὴ δυνατότητα νὰ ἐλέγχει τὸν ἀγῶνα καὶ νὰ τὸν στρέφει ὅπου ὑπαγόρευαν τὰ συμφέροντα τῶν ἀφεντικῶν της.

Σ' αὐτὴ τὴν προσπάθεια τὴν ὑποστήριξε καὶ ἡ ἀρχουσα τάξις τῆς Ἑλλάδας, ποῦ ὑποτακτικὴ ἀπ' τὸ 1947 στὸν Ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμὸ, ὀφειλέ νὰ ἐξυπηρετῇ τὰ συμφέροντά του.

Ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς, ποῦ ἰδιαίτερα μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον ζητοῦσε ἐπίμονα νὰ θάβει χέρι στὸν ἔλεγχον τῆς περιοχῆς καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς πρα-

γματικότητος ἐγίνε ὁ κυριώτερος ἀνταγωνιστὴς τοῦ ἐγγλέζικου ἱμπεριαλισμοῦ, ἐδίωκε τὸν ἐνωτικὸ ἀγῶνα τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ, σὰν μοχλὸ πίεσης στὸν ἀνταγωνιστὴ του. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἐνθάρρυνε τὴν ἀρχουσα τάξι τῆς Ἑλλάδας, ποῦ ὡς τὰ 1947, ποτὲ δὲν θεώρησε τὸ Κυπριακὸ σὰν ἐθνικὸ τῆς ζήτημα, νὰ μιλᾷ γιὰ ἐνωσι καὶ νὰ ἐνισχύει τὶς διπλωματικὲς προσπάθειες τῆς ἀρχουσας τάξης τῆς Κύπρου γιὰ αὐτοδιάθεση τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθήκες ἐγίνε τὸ Δημοψήφισμα γιὰ τὴν Ἐνωσι στὰ 1950. Τὸ ἔκαμε ἡ Ἐναρχία καὶ ἀποτέλεσε ἐνα ἀποφασιστικὸ ἴσως τὸ καίριο βῆμα γιὰ τὴν ἀρπαγὴ τῆς ἡγεσίας τοῦ ἀγῶνα ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξι.

Εἶδαμε ὅτι τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ ἀπειλὴ γιὰ ἐκρηξὴ ἐνὸς ἐνοπιοῦ λαϊκοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνα ἦταν ἄμεση. Εἶδαμε ὅτι ἡ λυσοσαλέα προσπάθεια τῆς ἀρχουσας τάξης ἦταν ἡ ἀπόσπασή τῆς ἡγεσίας τοῦ ἀγῶνα ἀπὸ τὴν ἐργατικὴ τάξι. Εἶδαμε ὅμως πῶς αὐτὴ ἡ προσπάθεια ἔπρεπε νὰ «συμβαδίζει» μὲ τοὺς πόθους τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Ἡ ἀστικὴ τάξι γιὰ νὰ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη ἡγέτη, ἔπρεπε νὰ εἶχε στὸ ἐνεργητικὸ της ἀκλόνητες ἀποδείξεις ἐπιτυχίας.

Στὰ 1949 τὸ ΑΚΕΛ βάζει ἐπίμονα τὸ ζήτημα νὰ ἐφαρμοστῇ καὶ γιὰ τὸν Κυπριακὸ λαὸ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιάθεσης καὶ τῆς Ἐνωσεως. Ἀπαιτεῖ μάλιστα τὴν διεξαγωγὴν Δημοψήφισματος. Στὶς 12.8.1949 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Μακάριος Β' ἀναγκάζεται νὰ στείλει ἐπιστολὴν στὸν Κυβερνήτη τῆς Κύπρου Ἄντριου Ράιτ, μὲ τὴν ὁποία τοῦ ζητοῦσε νὰ διεξάγει ὁ ἴδιος τὸ Δημοψήφισμα. Ἡ ἀπάντησις ἦρθε στὶς 17.12.1949 καὶ ἦταν ἀρνητικὴ. Τότε ἡ Ἐναρχία προχώρησε ἡ ἴδια στὸ Δημοψήφισμα, τὸ ὁποῖο ἄρχισε στὶς 15.1.50 καὶ τέλειωσε στὶς 22 τοῦ ἴδιου μῆνα. Τὸ 96% τῶν Ἑλληνοκυπρίων μαζί καὶ ἄρκετοὶ Τουρκοκύπριοι, ὑπόγραψαν ὑπὲρ τῆς Ἐνωσεως. Στὸ ὑπόλοιπο 4% πρέπει νὰ λογαριάσουμε καὶ τοὺς δημόσιους ὑπάλληλους ὅτους ὁποῖους ἀπαγορεύτηκε ἡ ὑπογραφή.

Ἄν θέλουμε νὰ ἀξιολογήσουμε σωστὰ τὸ Δημοψήφισμα θὰ πρέπει νὰ ποῦμε πῶς αὐτὸ ἀποτέλεσε μιά νίκη τῆς ἀστικῆς τάξης τῆς Κύπρου καὶ κατ' ἐπέκτασιν τοῦ διεθνοῦς ἱμπεριαλισμοῦ, γιὰ τὴ μ' αὐτὸ κατὰφερε νὰ καναλιάζει τοὺς πόθους τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ στὴ δική της συμβιβαστικὴ πορεία. Κατὰφερε ἀκόμα νὰ ἔχει μιά ἐπίσημη προσυπογραφή ἀπὸ τὸ λαὸ τοῦ δικοῦ της τρόπου χειρισμοῦ τοῦ ἐθνικοῦ προβλήματος. Ὅπωςδήποτε τὸ Δημοψήφισμα δὲν ἦταν νίκη τοῦ λαοῦ, γιὰ τὸν λαὸ μὲ τὴν ἴδια τὴν ψῆφο του παράδινε ὀριστικὰ τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα στὴν ἀστικὴ τάξι, διὰ μέσου τοῦ ἀντιλαϊκοῦ, φεουδαρχικοῦ θεσμοῦ τῆς ἐκκλησίας.

Δυστυχῶς μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς δύσκολους καιροὺς γιὰ τοὺς ἀγῶνες του, ὁ Κυπριακὸς λαὸς ἔμεινε χωρὶς τὴ σωστὴ ἐπα-

ναστατική πρωτοπορία. Ἡ ἐργατική τάξη ἔμεινε χωρὶς τὸ ἐπαναστατικὸ της κόμμα, πού με ὄπλο τὴν Μαρξιστική θεωρία θὰ ὀδηγοῦσε σωστὰ τὸν Κυπριακὸ λαὸ στὴν ἐκπλήρωση τῶν πόθων του.

Ἡ ἱστορική εὐθύνη τοῦ ΑΚΕΛ εἶναι τεράστια. Ὦντας ἀπὸ τὴν ἴδρυση του μικροαστικὸ, ρεφορμιστικὸ, ἀντεπαναστατικὸ δὲν κατάφερε ποτὲ νὰ διακρίνει πῶς ἡ ἀπελευθερωτική πάλη τοῦ λαοῦ, μέσα στίς συνθήκες ἀνάπτυξης τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, γιὰ ἀποτίναξη τοῦ ζυγοῦ, εἶναι στενά δεμένη με τὸ πρόβλημα τῆς αὐτοδιάθεσης καὶ τῆς ἔνωσης. Δὲν κατάφερε ἀκόμα νὰ διακρίνει πῶς αὐτὴ ἡ πάλη εἶναι μόνο ἢ ἔνοπλη πάλη.

Ἐνῶ ἀπ' τὰ 1949 δέχτηκε καὶ προώθησε τὸ σύνθημα «Ἐνωση καὶ μόνον Ἐνωση, σήμερα καὶ ὄχι αὔριο, με ὅποιαδήποτε Ἑλληνική Κυβέρνηση», ἀπὸ τὴν ἄλλη δὲν κατάφερε νὰ διακρίνει πῶς αὐτὸ τὸ σύνθημα, πρακτικὰ σήμαινε ἄμεση ἀντιπράθεση με τὸν κατακτητὴ του με τὴ σειρά του σήμαινε ἔνοπλη πάλη.

Τὸ ΑΚΕΛ οὐδέποτε διάκρινε σωστὰ τὸ πρόβλημα τῆς ἡγεσίας τοῦ ἀγῶνα. Δὲν κατάφερε νὰ καταλάβει ὅτι μέσα στίς συνθήκες ἀνάπτυξης τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ἀδιαφιλονίκητος ἡγέτης τῆς ἀπελευθερωτικῆς πάλης εἶναι ἡ ἐργατική τάξη. Καλλιεργώντας ἀπὸ τότε τὴν «εἰρηνική γραμμὴ», ἄφησε τὴν αστική τάξη, σχεδὸν ἀνενόητη, νὰ ἀρπάζει τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα ἀπὸ τὴν ἐργατική τάξη. Ἄφησε τὸ Κυπριακὸ πρόβλημα νὰ ἐμπλακεῖ μέσα στὰ γρανάζια τῶν ἀνταγωνισμῶν τοῦ ἀμερικάνικου με τὸν ἑγγλέζικο ἱμπεριαλισμό, γεγονός στὸ ὁποῖο ὀφείλονται πολλὰ ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Τὸ Δημοψήφισμα τοῦ 1950 εἶναι ἀποφασιστικῆς σημασίας ἱστορικὸ γεγονός. Ἄπ' αὐτὸ μποροῦν νὰ βγοῦν πολλὰ καὶ χρήσιμα συμπεράσματα. Ἐνῶ ὁ Κυπριακὸς λαὸς στὴ συντριπτική του πλειοψηφία ἔβλεπε σωστὰ τὸ ζήτημα τῆς Ἐνωσης του με τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔλειπε ἡ ἐπαναστατική πρωτοπορία γιὰ τὴν σωστὴ καθοδήγηση πρακτικῆς ὑλοποίησης αὐτοῦ τοῦ συνθήματος.

Τὸ Δημοψήφισμα φανερώνει ἀκόμα τὸν ἀντεθνικὸ χαρακτῆρα τῆς ντόπιας ἀρχουσας τάξης, γιατί, ἀντὶ νὰ διεξάγει ἕνα σκληρὸ ἀνειρήνευτο ἀγῶνα γιὰ τὸ διώξιμο τοῦ Ἑγγλέζικο ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τὴν ἔθνηκή ὀλοκλήρωση, ἐφάρμοσε τὴν μέθοδο τῆς διπλωματίας καὶ τῶν πιέσεων, μέθοδο πού ἀκολουθεῖ ἴσαμε σήμερα, σὲ μιὰ μακρὰ συμβιβαστική πορεία. Τὸ δημοψήφισμα προδίκασε ὀλοκλήρη τὴν πορεία τοῦ συμβιβασμοῦ, τίς συμφωνίες Ζυρίχης — Λονδίνου, τὰ 13 σημεῖα, τὴν δημιουργία τῶν θηλάκων, τίς ἐνδοκυπριακές διαπραγματεύσεις, τὴν φασιστικοποίηση τοῦ στρατοῦ, τὴν σύμπραξη με τὴν χούντα τῶν Ἀθηνῶν, τὴν Βιέννη κλπ.

Τὸ Δημοψήφισμα φανερώνει ἀκόμα ἐμπρακτὰ τὴν ἀντεπαναστατικὴ δομὴ τοῦ ΑΚΕΛ, γιατί ἀντὶ νὰ ὀδηγήσει τὸν Κυπριακὸ λαὸ σὲ μιὰ μαχητικὴ δράση ἐνάντια στὸν Ἑγγλέζικο ἱμπεριαλισμό, μπαίνοντας σὲ μιὰ πορεία «εἰρηνικῆς συνύπαρξης» με τὴν ἀρχουσα τάξη τοῦ τόπου ἄφησε νὰ ἐμπλακεῖ τὸ ζήτημα μέσα στὰ διπλωματικά γρανάζια τῶν διεθνῶν ἀντεπαναστατικῶν δυνάμεων. Με ἀποτέλεσμα νὰ χάσει ἡ ἐργατική τάξη τοῦ τόπου τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα καὶ τὸ ἴδιο νὰ μετατραπῆι στὸν καλύτερο σπλοβάτη τῆς ἀρχουσας τάξης καὶ τὸν καλύτερο συμπαράστατη της στὴν πορεία τοῦ συμβιβασμοῦ γιὰ τὸ ζεπούλημα τοῦ τόπου καὶ τοῦ λαοῦ.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΚΟΥΒΑΣ

Σήμερα, οι ρεβιζιονιστές αντιγράφουν μιὰ παλιὰ μέθοδο τῶν ἀσπῶν, νὰ ἀπογυμνῶνουν, δηλαδή, τὰ γεγονότα ἀπὸ τὸ ἐπαναστατικὸ τους περιεχόμενο. Ἡ ἐπανάσταση τοῦ λαοῦ τῆς Κούβας δὲν μποροῦσε νὰ ἀποτελέσει ἐξαίρεση. Ἄντὶ νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἐπαναστατικὴ πείρα, πού πρόσφερε ὁ ἀγῶνας τοῦ λαοῦ τῆς Κούβας, σὰν βοήθημα γιὰ τὸ ἀγῶνα τῶν λαῶν, «γιορτάζουν» τὴν ἐπανάσταση τῆς Κούβας μὲ δεξιώσεις καὶ τηλεγραφήματα.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη, ὅμως καὶ ὁ λαὸς τῆς Κύπρου πρέπει νὰ ἀναλύσουν καὶ νὰ βγάλουν τὰ σωστὰ συμπεράσματα ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τοῦ λαοῦ τῆς Κούβας, νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἐπαναστατικὴν πείρα, σὰν βοήθημα στὸ δικό τους ἀγῶνα γιὰ τὴ σωτηρία καὶ τὴ λευτεριά τοῦ τόπου.

Ἡ κατάρρευση τῆς δικτατορίας τοῦ Μπατίστα ἐγένετο τὴν 1ῃ τοῦ Γενάρη 1959. Τὸ τσάκκισμα τῶν ἀσπῶν καὶ τῶν τσιφλικκῶν ἦταν τὸ φυσικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποφασιστικῆς πάλης τῆς ἐργατικῆς τάξης, τῆς ἀγροτικῆς καὶ τῶν φτωχῶν στρωμάτων τῆς πόλης, πού ἦσαν ὀργανωμένοι στὸν ἀντάρτικο στρατό, στοὺς παράνομους μηχανισμοὺς τῶν πόλεων καὶ στὸ κίνημα πολιτικῆς ἀντίστασης. Ἡ συνδιασμένη ἐνέργεια τῆς δράσης τῶν ἀνταρτῶν στίς ἀγροτικὲς περιοχὲς καὶ ἡ γενικὴ ἀπεργία στὴν Ἀβάνα ἔδωσε τὴν ἐξουσία στὴν ἐπανάσταση καὶ ματαίωσε τὰ σχέδια τῆς ἀντίδρασης, γιὰ ὠραιοποίηση τοῦ συστήματος μὲ ἀντικατάσταση τοῦ Μπατίστα ἀπὸ κάποιον ἄλλο ἀνδρεῖκελο.

Τὰ προβλήματα πού ἀντιμετώπισε ἡ ἐπανάσταση στὴν Κούβα, ἦσαν πολλὰ καὶ δύσκολα. Πολὺ περισσότερα καὶ πολὺ πιὸ δύσκολα ἀπὸ αὐτὰ πού ἐπικαλοῦνται οἱ ὑποστηρικτὲς τῆς πορείας τοῦ συμβιβασμοῦ στὸ τόπο μας.

Ἡ Κούβα βρίσκεται μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητρόπολης τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τῶν ΕΠΑ. Εἶναι ἡ γεωγραφικὴ συνέχεια τῆς Ἀμερικάνικης ἠπείρου. Αὐτὸ ἦταν ἰδίαιτα σοβαρὸ, διότι ἡ δικτατορία τοῦ Μπατίστα ὑποστηριζόταν ἀπὸ τὴν μονοπωλιακὴ ἀστική τάξη τῶν ΕΠΑ. Μέσα στὴ Κούβα ὑπῆρχε ἡ τεράστια ἀεροναυτικὴ βάση τῆς Γκουαντανάμο, πού ἐφοδίαζε τὸ στρατὸ τῆς ἀντεπανάστασης μὲ πολεμικὸ ὑλικό. Ὁ κρατικὸς ταχτικὸς στρατὸς ἦταν ἐφοδιασμένος μὲ σύγχρονο ὄπλισμό. Ἀκόμα ὁ λαὸς τῆς Κούβας ἦταν ἓνας μικρὸς, ἀριθμητικὰ λαὸς καὶ ἀγωνιζόταν οὐσιαστικὰ ἐνάντια σὲ μιὰ ὑπερδύναμη.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ὅταν οἱ ἀντάρτες ἀποβιβάστηκαν στὴν Κούβα ἔφεραν μαζί τους μόνο 100 ἐλαφρὰ ὄπλα. Ἡ ὑπεροχὴ τοῦ ταχτικοῦ στρατοῦ σὲ ἄνδρες καὶ ὄπλισμό ἦταν συντριπτικὴ, ὅταν μάλιστα ἓνα μῆνα μετὰ τὴν ἀπόβαση 70 ἀντάρτες σκοτώθηκαν καὶ ἀπόμειναν ζωντανοὶ μόνον 12. Μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Φιντέλ Κάστρο οἱ ἀντάρτες ἐγκατάστησαν τὸ ἀρχηγεῖο τους σὲ μιὰ ἀπόκρυμνη περιοχὴ, τὴν Σιέρα Μαέστρα. Τὸ ἀντάρτικο δυνάμωνε συνέχεια καὶ σὲ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ἡ Σιέρα Μαέστρα ἀνακηρύχτηκε, σὰν ἀπελευθερωμένη περιοχὴ. Οἱ ἀντάρτες καὶ ὁ λαὸς ὀργάνωσαν αὐτοτελῆ οἰκονομία καὶ ἐφάρμοσαν τὴν οἰκονομικὴ μεταρύθμιση, μοιράζοντας τὴ γῆ στοὺς ἀχτήμονες κολλήγους.

Πηγὴ ὄπλισμοῦ καὶ ἀνεφοδιασμοῦ τῶν ἀνταρτῶν ἦταν ὁ ἴδιος ὁ ἐχθρὸς. Μὲ τὰ ὄπλα πού κυρίευαν ἀπὸ τὸν ταχτικὸ στρατὸ ὄπλιζαν καὶ στρατολογοῦσαν περισσότερους ἀγωνιστὲς τῆς ἐπανάστασης. Αὐτὸ ἔκαμε δυνατὴ τὴν ἐξάπλωση τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα σ' ὅλη τὴ χώρα καὶ τίς ἐπιχειρήσεις ἐναντίον ὀχυρωμένων πόλεων, ἀπὸ τίς ὁποῖες κυρίευαν πυρβολικὸ καὶ τεθωρακισμένα.

Τὸ δυνάμωμα τῆς ἐπανάστασης, ἡ στράτευση τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ λαοῦ τῆς Κούβας ἐναντία στὴ δικτατορία καὶ τοὺς πάτρονές της, ὄξυνε τίς ἀντιθέσεις καὶ μέσα στοὺς ἴδιους τοὺς κόλπους τῆς ἀντεπανάστασης. Τὸ σύστημα δὲν μπορούσε πιά νὰ λειτουργήσει καὶ τότε ὁ λαὸς τῆς Κούβας ἔδωσε τὸ τελειωτικὸ χτύπημα.

Ἡ πορεία τῆς ἐπανάστασης τῆς Κούβας εἶναι ἓνα φωτεινὸ παράδειγμα γιὰ τὴν δύναμη ποὺ ἀντλοῦν οἱ λαοὶ ὅταν ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἐθνικὴ καὶ κοινωνικὴ τους ἀπελευθέρωση. Τὰ προβλήματα καὶ τίς δυσκολίες ὁ λαὸς τῆς Κούβας τὰ ἀντιμετώπισε μὲ ἐνεργητικὴ δράση, μὲ σωστὴ μέθοδο καὶ τρόπους ἀγώνα καὶ ὄχι ὅπως ἡ ψευτοαριστερὴ ἡγεσία τοῦ τόπου μας, μὲ μιὰ ἀντεπαναστατικὴ ταχτικὴ, ποὺ τότε γιὰ τὸ λαὸ τῆς Κούβας θὰ σήμαινε νὰ ὑπομένει στὴν ἐκμετάλλευση.

Ἡ ἐπανάσταση στηρίχθηκε στὶς δικές της δυνάμεις στὴν ἀποφασιστικὴ καὶ στὴ μαχητικὴ τῆς τοῦ ἴδιου τοῦ Κουβανέζικο λαοῦ καὶ εἶναι γι' αὐτό, ποὺ ὁδηγήθηκε στὴ ΝΙΚΗ.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαὸς τῆς Κούβας ἔχουν καθῆκον νὰ διαφυλάξουν μὲ ὅλες τους τίς δυνάμεις αὐτὴ τὴ νίκη ἀπὸ ὀποιαδήποτε ξένη ἐπιβουλή, μὲ ὀποιαδήποτε μάσκα κι ἂν ἐμφανίζεται, ἔχουν καθῆκον νὰ προστατεύσουν καὶ νὰ κρατήσουν τὴν λευτεριά, τὴν πραγματικὴ ἀνεξαρτησία καὶ τὴν αὐτοτέλεια τῆς Κούβας.

Ἡ ἐπανάσταση τῆς Κούβας, ἰδιαίτερα γιὰ τὸ λαὸ μας, ποὺ ὅπως καὶ ὁ Κουβανέζικος λαός, εἶναι μικρὸς καὶ ἀδύνατος καὶ ἀντιμετωπίζει με-

γάλους καὶ ἰσχυροὺς ἐχθροὺς, ἔχει νὰ δώσει λαμπρὰ διδάγματα. Ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαὸς τοῦ τόπου μας διδάσκονται ἀπὸ τὴν Κουβαζέ-νικὴ ἐπανάσταση, πῶς ὅσο μικρὸς κι ἂν εἶναι ἓνας λαὸς κι ὅσο δυνατοὺς ἐχθροὺς κι ἂν ἀντιμετωπίζει, μπορεῖ νὰ τοὺς νικήσει, φτάνει νὰ τὸν χαρακτηρίζει ἡ ἀποφασιστικὴ-τητα, ἡ μαχητικὴ καὶ σωστὸς ἀγώνας.

Ἡ ἐπανάσταση τῆς Κούβας μᾶς διδάσκει ἀκόμα, πῶς τίποτε δὲν μπορούμε νὰ περιμένουμε ἀπὸ τὴ ξενόδοουλη ἀστικὴ τάξη τοῦ τόπου, ἡ ὁποία ἐξαρτημένη κάτω ἀπὸ τὸ ξένο κεφάλαιο εἶναι ἀνίκανη νὰ παίξει ὀποιοδήποτε ἐθνικοαπελευθερωτικὸ ρόλο, χτυπώντας τὰ ἀφεντικὰ καὶ τοὺς συναιτέρους της.

Τέλος ἡ ἐπανάσταση τῆς Κούβας μὲ τὴ μορφή ποὺ ἐγίνε ἀποτελεῖ γιὰ τὸ παγκόσμιο ἀπελευθερωτικὸ κίνημα μιὰ μεγάλη ἐμπειρία. Αὐτὸ γιὰ τὴν ἢ Κουβανέζικὴ ἐπανάσταση δὲν ἀκολούθησε τὴν κλασσικὴ ἐπαναστατικὴ μέθοδο, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἡ ἐνοπλὴ πάλη ἔρχεται σὰν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν μακρόχρονων οικονομικῶν καὶ πολιτικῶν ἀγώνων τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ, σὰν ἀποτέλεσμα τῆς ὠρίμανσης τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων, μὰ ἀκολούθησε τὴν μέθοδο στὴν ὁποία ἡ ἐνοπλὴ πάλη βρίσκεται στὴν ἀρχὴ τοῦ ἀγώνα καὶ ἀκολουθεῖ ἡ μαζικοποίη-ση, ἡ ἐπαναστατικὴ διαπαιδαγώγηση καὶ ἡ ὠρίμανση τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων καὶ τοῦ λαοῦ. Αὐτὴ ἡ ἐπαναστατικὴ ἐμπειρία, σὲ σχέση μὲ τίς ἰδιαίτερες συνθῆκες κάθε τόπου ἀποτελοῦν ἓνα θέμα προβληματισμοῦ γιὰ ὅλα τὰ ἐθνικοαπελευθερωτικὰ κινήματα καὶ τοὺς ἀγωνιζόμενους λαοὺς ὅλου τοῦ κόσμου.

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Θέλουμε μιὰ ορχήστρα τοῦ λαοῦ. Μιὰ ορχήστρα πού νά εἶναι ἀδιαχώριστη ἀπό τίς μάζες, νά πάλλεται καί νά δονεῖται ἀπό τὰ προβλήματα καί τοὺς ἀγῶνες τους, πού νά μπορεῖ νά ὑψωθεῖ ὡς ἐκεῖ πού ἐπιβάλλει ἡ ἱστορική ἀναγκαιότητα αὐτοῦ τοῦ τόπου γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση, τὴν ἐθνική ὁλοκλήρωση καί τὸν σοσιαλισμό. Ὅμως σάν ἐξετάζουμε τίς θέσεις καί τίς ἀρχές γιὰ μιὰ ορχήστρα τοῦ λαοῦ, κατανοοῦμε ὅτι πρέπει νά προηγηθοῦν θέσεις γιὰ τὴν κουλτούρα καί τὴν τέχνη σάν στοιχεῖα τοῦ ἐποικοδομήματος τῆς κοινωνίας. Τὸ θέμα εἶναι πλατὺ καί πρέπει νά ἀποτελέσει θέμα ζύμωσης τόσο μέσα στοῦ ἴδιο τοῦ κόμματος ὅσο καί ἔξω ἀπ' αὐτό.

Τὸ ἐποικοδόμημα περιλαμβάνει τὸ σύνολο τῶν πολιτικῶν, νομικῶν, φιλοσοφικῶν, θρησκευτικῶν, καλλιτεχνικῶν ἀντιλήψεων μιᾶς κοινωνίας ὅπως καί τοὺς πολιτικούς, νομικούς, φιλοσοφικούς κλπ. θεσμούς πού ἀντιστοιχοῦν σ' αὐτὲς τίς ἀντιλήψεις. Ἡ σχέση πού ἔχει τὸ ἐποικοδόμημα μὲ τὴν οἰκονομική βάση (παραγωγικὲς δυνάμεις, παραγωγικὲς σχέσεις) εἶναι διαλεκτική καί ἡ ἀντίθεσή τους ἀπὸ τίς πιὸ βασικὲς ἀντιθέσεις τῆς κοινωνίας. Τὸ ἐποικοδόμημα γεννιέται ἀπὸ τὴν οἰκονομική βάση καί καταστρέφεται σταδιακὰ ὅταν τσακιστεῖ ἡ οἰκονομική βάση πού τὸ ἀνάθρεψε καί τὸ συντήρησε. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως τὸ ἐποικοδόμημα δὲν προσαρμόζεται παθητικὰ στὴν οἰκονομική βάση ἀλλὰ διατηρεῖ μιὰν σχετικὴ ἀνεξαρτησία καί ἀσκεῖ μὲ τὴν σειρά του μιὰ σοβαρὴ ἐπίδραση πάνω στὴν οἰκονομική βάση. Τὸ ἐποικοδόμημα καθορίζεται ἀπὸ τὴν πάλιν τῶν τάξεων καί ἡ πάλιν τῶν τάξεων προωθείται ἀπὸ τὸ ἐποικοδόμημα. Διπλαρὴ τὸ ἐποικοδόμημα εἶναι δύναμη δημιουργική καί ἔτσι πρέπει νά τὸ ἀντιμετωπίζουμε.

Τὸ ἐποικοδόμημα τοῦ καπιταλισμοῦ, τοῦ συστήματος πού σπαράζεται ἀπὸ ταξικὲς ἀντιθέσεις, δὲν μπορεῖ παρὰ νά περιέχει μέσα του ἀντίθετες ἀντιλήψεις πού ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντα τῶν τάξεων πού συγκρούονται. Ἔτσι ἀναπτύσσεται ἡ κυρίαρχη ἀστική ἰδεολογία πού ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τῆς ἀστικῆς τάξης γιὰ τὴν σταθεροποίηση τοῦ συστήματος καί ἡ προλεταριακὴ ἰδεολογία πού γεννιέται μέσα ἀπὸ τὰ προβλήματα καί τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης καί πού ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντά της γιὰ τὸ τσακισμό τοῦ καπιταλισμοῦ.

Ἡ ἀστική τάξη ἀφοῦ ἐλέγχει τὸ κράτος, τὴν παιδεία, τὴν ἐκκλησία ἐπεξεργάζεται συνειδητὰ τὴν ἰδεολογία της καί μὲ τὸν τεράστιο μηχανισμό πού διαθέτει (ραδιόφωνο, τηλεόραση, τύπος) κατακλύζει τίς μάζες

μὲ τὴν ἀστική προπαγάνδα. Οἱ μάζες ὑφίστανται μιὰ καθημερινὴ «πλύση ἐγκεφάλου» γιὰ νά πειστοῦν ὅτι τὸ σύστημα τῆς καπιταλιστικῆς ἐκμετάλλευσης εἶναι τὸ πιὸ ὠστο καί τὸ πιὸ δίκαιο.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη σ' αὐτὴν τὴν προσπάθεια τῶν ἀστικῶν καί τῶν ὑποτακτικῶν τους νά ἐκφυλίσουν τὴν ταξική της συνείδηση πρέπει νά ἀπαντήσῃ μὲ μιὰ συνειδητὰ ἐπεξεργασμένη προλεταριακὴ ἰδεολογία. Αὐτὴ ἡ ἰδεολογία γεννιέται ἀπὸ τὴν πάλιν τῶν τάξεων συστηματοποιεῖται ὅμως καί ἐμπλουτίζεται μὲ τὸν μαρξισμό. Γι' αὐτὸ συνειδητὰ ἐπεξεργάζεται τὴν ἰδεολογία της ἡ ἐργατικὴ τάξη ὅταν εἶναι συσπειρωμένη μέσα στοῦ κόμματος της καί ὅταν γνωρίζει τοὺς νόμους τῆς κίνησης τῆς φύσης καί τῆς κοινωνίας, ὅπλαρὴ ὅταν κάμει χτῆμα της καί ὁδηγῶ γιὰ τὴν δράση της τὸν Μαρξισμό. Μόνο μέσα ἀπὸ ἓνα μαρξιστικὸ — λενινιστικὸ κόμμα ὀπλισμένο μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ θεωρία καί μὲ ρίζες μέσα στὶς μάζες μπορεῖ ἡ ἐργατικὴ τάξη νά ἀντιπαραθέτῃ τὴν ἐπαναστατικὴ γραμμὴ σ' ὅλους τοὺς τομεῖς, σ' ὅλα τὰ ἐπίπεδα καί νά διαφυλάσῃ τὴν πολιτικὴ της γραμμὴ τὴν προλεταριακὴ της ἰδεολογία.

Σάν κοινωνικὴ λειτουργία ἡ τέχνη εἶναι ἀπὸ τίς πιὸ καταλυτικὲς τοῦ ἐποικοδομήματος. ἔχει τὴν δύναμη νά εὐχαριστεῖ, νά προβληματίζει, νά διαμορφώνει, καί νά προσανατολίζει τίς μάζες. Σάν τέτοιο ὄπλο τὸν χρησιμοποιοῦν τόσο ἡ ἀντίδραση ὅσο ἡ ἐργατικὴ τάξη καί τὸ κόμμα της.

Στὸ σημερινὸ κόσμο ὅλη ἡ κουλτούρα ὅλη ἡ λογοτεχνία καί τέχνη ἀνήκει σὲ ὀρισμένη τάξη καί ἐξυπηρετεῖ μιὰ συγκεκριμένη πολιτικὴ γραμμὴ. Δὲν μπορεῖ, εἶναι ἀδύνατον νά ὑπάρξει καί νά λειτουργήσει τέχνη πάνω ἀπὸ τάξεις μέσα σὲ μιὰ κοινωνία πού κινητήρια δύναμὴ της εἶναι ἡ πάλιν τῶν τάξεων. Ἡ ἐκμετάλλευση τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἡ καταπίεση τῶν ἐθνῶν ἡ ἐξάρτηση τῶν κρατῶν εἶναι μιὰ ὠμὴ πραγματικότητα καί ὁποιαδήποτε τέχνη, ἔχει σάν μόνον περιεχόμενο τὸ «σουρρεαλιστικὸ», τὸ «φυσιοκρατικὸ», τὸ «ῥαϊό» καί ἄλλα ἄσχετα προσφέρει μιὰ ἀνεχτίμητη ὑπηρεσία στὸν ἱμπεριαλισμὸ καί τὴν ἀντίδραση διότι συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ ἀποκοιμίζει τίς μάζες μὲ τεχνητοὺς καί ἀνύπαρκτους παράδεισους.

Οἱ μικροαστοὶ καλλιτέχνες δὲν μποροῦν νά καταλάβουν ὅτι ὁποιαδήποτε μορφή τέχνης ἐξυπηρετεῖ **ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΑ** ἢ τὴν ἰδεολογία τῆς κεφαλαιοκρατίας ἢ τὴν ἰδεολογία τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἀπὸ τὴν κοινωνικὴ τους θέση πού εἶναι καί ἐργασία καί κεφάλαιο ὄνειρεύονται μέσες κα-

ταστάσεις. Ο καπιταλισμός όμως υπάρχει έξω από επιθυμίες και όνειρα. Όταν δεν τον χτυπάς ουσιαστικά τον υποστηρίζεις. Οί προπαγανδιστές της «Τέχνης για την Τέχνη» της δΐθεν ελεύθερης έκφρασης δυσκολεύονται πολύ να κρύψουν την απάτη και την υποκρισία που κρύβεται πίσω από τέτοια συνθήματα. Πώς μπορούν να εκφραστούν ελεύθερα αυτοί οί καλλιτέχνες που είναι χτισμένοι μέσα στους τοίχους της ταξικής τους θέσης; Για ποιά ελευθερία μιλούν όταν μεταβάλλουν την τέχνη σε κοινό εμπόρευμα που εντάσσεται στο κύκλωμα παραγωγής και καταπόσης. Με ποιο τρόπο είναι ελεύθεροι όταν είναι «έμπρησμένοι» όπως οί ίδιοι όμολογούν από τα καλλιτεχνικά ρεύματα των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων και πάλι όπως οί ίδιοι παραδέχονται ένα ρεύμα καλλιτεχνικό εκφράζει την κοινωνία που τό γέννησε και που είναι ο πραγματικός δημιουργός του. Έτοι υποκριτικά, ενώ θεωρούν σαν ελεύθερη έκφραση τό μπόλιασμα του λαού τους με την ιδεολογία της μονοπωλιακής άστικής τάξης των καπιταλιστικών μητροπόλεων, θεωρούν σαν πνίξιμο και εκχυδαισμό της τέχνης όταν αυτή στρατεύεται για να εξυπηρετήσει τους άγώνες της εργατικής τάξης και του λαού. Η άστράτευτη τέχνη τους είναι στην πραγματικότητα στρατευμένη με την πολιτική γραμμή της κεφαλαιοκρατίας για τό άποκοίμισμα και τόν άποπροσανατολισμό του λαού.

Στό σημερινό του στάδιο, του ιμπεριαλισμού, τό καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται στα πρόθυρα της κατάρρευσης διότι εκεί τό σπρώχνουν οί άζεπέραστες έσωτερικές του αντιθέσεις και ο άγώνας των μαζών σε παγκόσμια κλίμακα. Τά έθνικοπαλευθερωτικά κινήματα, οί καταπιεσμένοι λαοί των έξαρτημένων χωρών και ή εργατική τάξη των καπιταλιστικών μητροπόλεων σφυροκοπούν την παγκόσμια κεφαλαιοκρατία. Παγκόσμια τάση είναι σήμερα ή επανάσταση.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες ακόμα και άστοί διανοούμενοι όταν μετατρέπουν ρεαλιστικά την αντικειμενική πραγματικότητα σε τέχνη έρχονται σε αντίθεση με την τάξη τους, διότι απεικονίζουν την γενική εικόνα της άποσύνθεσης και της διάλυσης του καπιταλιστικού συστήματος. Όμως αυτοί οί άστοί διανοούμενοι τυφλωμένοι από την ταξική τους προέλευση δεν μπορούν να δούν και να μεταφέρουν τό καινούργιο που έρχεται να τσακίσει τό παλιό. Άφου φορούν τις παρωπίδες της άστικής τους νοστοπίας και πρακτικής δεν μεταφέρουν μέσα στα έργα τους την νίκη της εργατικής τάξης, την άπελευθέρωση των σκλαβωμένων έθνών, τό σπαιμάτημα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Διαπιστώνουν μόνο τό άδιέξοδο της κοινωνίας και κλαφουρίζουν.

Μαζί με αυτούς και οί ρεβιζιονιστές προωθούν μια τέχνη άταξική, ούμανιστική που προβάλλει σαν κύριο θέμα τόν άνθρωπο άφηρημένα και ξεκομμένα από την τα-

ξική πάλη. Η ούμανιστική τέχνη είναι επικίνδυνη και καταστρεπτική για την εργατική τάξη γιατί ενώ φορεί σοσιαλιστική μάσκα έχει αντιδραστικό περιεχόμενο. Η ούμανιστική τέχνη κηρύσσει την συνύπαρξη της άστικής και της, προλεταριακής ιδεολογίας με κοινό έδαφος και στόχο δΐθεν τόν άνθρωπο. Όποιοσδήποτε όμως δεν υποστηρίζει και δεν προωθεί την προλεταριακή ιδεολογία υποστηρίζει τα συμφέροντα της άστικής τάξης. Η ούμανιστική ψευτοσοσιαλιστική τέχνη είναι στην πράξη άρνηση της ταξικής πάλης, έγκατάλειψη της εργατικής τάξης και του λαού στην κυρίαρχη άστική ιδεολογία, συντήρηση του καπιταλισμού.

Τό ούμανιστικό κίνημα στην τέχνη άρχισε να διαδίδεται Παγκόσμια με τόν έκφυλισμό της πρώτης δικτατορίας του προλεταριάτου της Σοβιετικής Ένωσης και της άναρρίχσης των μικροαστών στην έξουσία των Κομμουνιστικών Κομμάτων της Δυτικής Ευρώπης. Άφου παραποίσαν την θέση του Λένιν ότι ΚΡΑΤΗ με διαφορετικά συστήματα μπορούν να συνυπάρχουν ειρηνικά, κήρυξαν την ειρηνική συνύπαρξη των ΤΑΞΕΩΝ. Αυτή είναι ή κοινωνική βάση που γεννά την ούμανιστική τέχνη. Οί ρεβιζιονιστές διακηρύσσουν ότι θέλουν λαϊκή τέχνη που να εκφράζει και να έμπνέει τόν λαό.

Πώς όμως οί λαοί των χωρών που ο ιμπεριαλισμός τις κατακτά και τις ξεζουμίζει μπορούν ν' άγωνιστούν όταν ή «τέχνη του λαού» έχει σαν περιεχόμενο τόν ούμανισμό και την ειρήνη. Πώς συμβιβάζεται τό καθήκον της εργατικής τάξης και του λαού για άγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τά όργανά του όταν θα έμπνέεται από την τέχνη που κηρύσσει την «ειρηνική συνύπαρξη» των τάξεων;

Είναι φανερό πως αυτοί που παρουσιάζουν την ούμανιστική τέχνη σαν την τέχνη του λαού δίνουν μια πσιώπιλατη μαχαιριά στην εργατική τάξη και στους λαούς που άγωνίζονται για την λευτεριά τους. Τέχνη για τόν λαό είναι μόνο αυτή που άναπαριστά, έμπνέει και καθοδηγά τους άγώνες της εργατικής τάξης και του λαού. Είναι ή τέχνη που στην ταξική πάλη πρωτοπαρεί στο χτίσιμο της προλεταριακής ιδεολογίας ενάντια στην ιδεολογία της μονοπωλιακής άστικής τάξης των μητροπόλεων και της ξενοδουλης άστικής τάξης των έξαρτημένων χωρών.

Μόνο μέσα από τά μαρξιστικά — λενινιστικά κόμματα οί κομμουνιστές — καλλιτέχνες και οί καλλιτέχνες — λαϊκοί άγωνιστές μπορούν να δημιουργήσουν τέχνη για τόν λαό που να είναι όπλο και εργαλείο στα χέρια των μαζών για την έθνική και την κοινωνική τους άπελευθέρωση. Όπως δεν μπορούμε να έχομε επαναστατικό κίνημα χωρίς επαναστατική θεωρία έτσι και δεν μπορούμε να έχομε επαναστατική κοουλτούρα όταν οί καλλιτέχνες δεν είναι όπλισμένοι με τόν μαρξισμό — λενινισμό

και δεν συμμετέχουν πρακτικά στα προβλήματα και στους αγώνες των μαζών.

Αναγκαία λοιπόν προϋπόθεση για την δημιουργία τέχνης για τον λαό είναι ένα σωστό μαρξιστικό — λενινιστικό κόμμα που με την ενεργή συμμετοχή των μαζών να περνά την πολιτική γραμμή της εργατικής τάξης σ' όλους τους τομείς και σ' όλα τα επίπεδα. Τότε μόνον έχουμε επαναστατική κουλτούρα που είναι ένα ισχυρό όπλο της επανάστασης, είναι «τροχός και βίδα» του γενικού μηχανισμού της επανάστασης.

Σήμερα αντιμετωπίζουμε την κατοχή της μισής, σχεδόν, Κύπρου, την προσφυγοποίηση 250 χιλιάδων Ελλήνων και Τούρκων και τον κίνδυνο μιας ολοκληρωτικής κατάληψης και καταστροφής. Η ξενόδομη αστική τάξη συζητά λύσεις με «λογικές παραχωρήσεις» με βάση την όμοσπονδία. Το Κυπριακό παζαρεύεται από τις δύο υπερδυνάμεις. Μόνο η δημιουργία ενός λαϊκού μετώπου πάλης θα συσπειρώσει όλες τις συνεπείς πατριωτικές δυνάμεις με έπικεφαλής την εργατική τάξη, με ένα ξεκαθαρισμένο πρόγραμμα αγώνα για την απελευθέρωση είναι η σωτηρία αυτού του τόπου.

Μια τέχνη για το λαό στον τόπο μας πρέπει να είναι αναπόσπαστα δεμένη με αυτό το καθήκον του λαού μας. Θάπρεπε οί καλλιτέχνες της Κύπρου να διαπνέονται και να διακηρύσσουν ότι οί λαοί είναι ανεξάντλητοι σε δύναμη και ήρωισμό όταν αγωνίζονται για την λευτεριά τους. Θάπρεπε να χτυπήσουν την κατάσταση της μιρολατρίας και της ήττοπάθειας ανάμεσα στον λαό που σπέρνει η αστική τάξη. Να χτυπήσουν την τάση να πιστεύει ο λαός στους μεγάλους και ισχυρούς και να περιμένει από άλλους την σωτηρία του. Να ξεσκεπάσουν την ξενόδομη αστική τάξη. Να πρωτοστατήσουν στο χτίσιμο του λαϊκού μετώπου πάλης.

Όμως ΤΙΠΟΤΕ δεν γίνεται και αυτό δεν μπορούσε να ήταν διαφορετικά, αφού όλες οί παρατάξεις και τὰ κόμματα έχουν ταυτιστεί με τη γραμμή της άρχουσας τάξης της Κύπρου. Η ηγεσία του κόμματος που συγκεντρώνει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης έχασε κάθε επαφή με την θεω-

ρία και την πρακτική του μαρξισμού. Άμβλυνε την ταξική αντίπαράθεση και ευνούχισε την επαναστατικότητα των μαζών. Έτσι είναι αντικειμενικά άνίκανο να γεννήσει μέσα από τους κόλπους του τους δημιουργούς μιας επαναστατικής κουλτούρας. Για την αντεπαναστατική ηγεσία του ΑΚΕΛ ο σοσιαλισμός είναι «κάτι που θα έλθει» άρα δεν χρειάζεται να παλεύουν οί μαζες γι' αυτόν και έτσι η αστική τάξη μπορεί να κοιμάται ήσυχα.

Το πρόβλημα της ξένης κατοχής μπορεί να το χειριστεί, σύμφωνα με την ηγεσία του ΑΚΕΛ, σωστά και υπεύθυνα η «έθνική» αστική τάξη, η βουλή, το εθνικό Συμβούλιο, ο Ο.Η.Ε. ή Διεθνής διάσκεψη, δηλαδή όποιοσδήποτε έχτος από τον ένδιαφερόμενο λαό της κατακτημένης Κύπρου.

Αυτός ο παραγκωνισμός του λαού είναι ολόπειλα ξένος με το περιεχόμενο και τους σκοπούς μιας επαναστατικής κουλτούρας, που θ' αναπτύσσει την ταξική αντίπαράθεση, το ιδεολογικό επίπεδο και την πολιτική δραστηριότητα των μαζών με ξεκαθαρισμένο στόχο την απελευθέρωση, την εθνική ολοκλήρωση και τον Σοσιαλισμό.

Αυτό το καθήκον το έπωμίζεται σήμερα το Κ.Κ.Κ. και ο κάθε συνεπής αγωνιστής. Άμεσο καθήκον του κόμματός μας είναι μέσα στα πλαίσια των δυνάμεών του ν' αρχίσει μια πολιτική δραστηριότητα για να περάσει την ταξική αντίπαράθεση. Αυτή η προσπάθεια με μια αντίστοιχη συνειδητοποίηση και δράση των μαζών στο πολιτικό επίπεδο, με την δημιουργία και πλάτνιμα του λαϊκού μετώπου πάλης, θα γεννήσει την τέχνη για τον λαό όπλο και εργαλείο στα χέρια του λαϊκού κινήματος.

Σύντροφοι να ξεσκεπάσουμε την τέχνη των αστών διανοουμένων που μεταγγίζουν στις φλέβες του λαού μας την ιδεολογία των έχθρων του.

Να αποκαλύψουμε το πραγματικό μέτωπο του ψευδοσομαλισμού που διδάσκει στους λαούς να υπομένουν την έκμετάλλευση.

Έμπρός για μια τέχνη για τον λαό όπλο, πλιωμένη με τον μαρξισμό — λενινισμό και ζυμωμένη με τους αγώνες του λαού μας.

ΟΙ ΒΡΕΤΤΑΝΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΚΑΙ Η ΚΥΠΡΟΣ

Ο Υπουργός Άμυνας τής Βρετανίας πού επισκέφτηκε πρόσφατα τις Άγγλικές Βάσεις στη Κύπρο, έκανε τις ακόλουθες δηλώσεις:

«...Ένώ καμμιά στρατιωτική σημασία δέν έχουν για τήν ίδια τή Βρετανία οί βάσεις της στην Κύπρο, έν τούτοις δέν θα τις διαλύση...» «...Ή ύπαρξη τών βάσεων συνδέεται άμεσα με τήν πολιτική κατάσταση στην νήσο...» «... ένεκα του γεγονότος ό-τι ή Βρετανία παραιτήθηκε από τόν ρόλο της στο διεθνές πεδίο και στην Μέση Άνατολή και συγκεντρώθηκε στην άμυνα μόνο τών Βρετανικών νησιών, οί δύο στρατιωτικές βάσεις στην Κύπρο έχασαν τήν στρατηγική τους σημασία για τήν Βρετανία».

Άπ' αυτές τις δηλώσεις, πού για πολλούς πέρασαν άπαρατήρητες, βγαίνουν πολλά συμπεράσματα σπουδαίας σημασίας. Πρώτον από έπίσημα χείλη, ακούμε τήν πικρή, γι' αυτούς, παραδοχή ό-τι... ή Μεγάλη Βρετανία παραιτήθηκε από τόν ρόλο της στο διεθνές πεδίο και τήν Μέση Άνατολή... πράγμα πού άποτελεί μιá έπίσημη διαπίστωση πώς πιά ή Άγγλία δέν άποτελεί τήν ήγέτιδα δύναμη του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος, και πώς ή δύναμή της περιορίστηκε αισθητά.

Φυσικά τόν ρόλο αυτό δέν τόν έχασε ή Βρετανία γιατί τής τόν άφαίρεσε... ό σκηνοθέτης, αλλά τόν έχασε από τ' άπανωτά χτυπήματα τών Λαϊκών κινημάτων πού τήν άνάγκασαν νά φύγει από μιá σειρά χώρες και νά αλλάξει ή μορφή έξάρτησης σε μιá σειρά άλλες, χάνοντας έτσι πολλά από τά έσοδα πού άπομιζούσε από τόν ιδρώτα τών λαών και τις πλούσιες ύλες πού έκμεταλλευόταν από τούς τόπους πού καταχτούσε για... έκπολιτισμό.

Ο ρόλος αυτός τής άφαιρέθηκε ακόμα κι από τήν έμφάνιση τής άμερικάνικης ιμπεριαλιστικής ύπερδύναμης πού λυσσαλέα ζητούσε τή διείσοδυσή της στους χώρους πού προηγούμενα έλεγχε ή Βρετανία.

Οί αντίθεσεις τών δυό ιμπεριαλισμών κατάληξαν σε ολοκληρωτική νίκη του άμερικάνικου.

Οί βάσεις λοιπόν δέν έχουν στρατιωτική σημασία για τήν Βρετανία. Και πραγματικά δέν έχουν γιατί σήμερα χαροπαλεύει, τά δόντια της άρχισαν νά μήν δαγκώνουν και δέν έχει, τουλάχιστο αυτή τήν στιγμή, τις δυνάμεις νά παίξει τόν ρόλο του έπιδρομέα, του ήγεμόνα του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος.

Τότε γιατί διατηρεί τις βάσεις; Γιατί δέν τά μαζεύει και νά φεύγει, άφου ή συντήρησή τους, σε τέτοιους δύσκολους καιρούς, άπαιτούν ύπερογκα ποσά.

...Ή ύπαρξη τών βάσεων συνδέεται άμεσα με τήν πολιτική κατάσταση στην Κύπρο...

Κι αυτά τά είπε ό Υπουργός τής Άμυνας. Έμεις προσθέτουμε πώς ή ύπαρξη τών βάσεων συνδέεται με τήν πολιτική κατάσταση όλης τής περιοχής. Με τόν Μεσανατολικό, τόν Λίβανο, τήν Αίγυπτο, τήν Ροδεσία. Με άλλα λόγια ή διατήρηση τών βάσεων συνδέεται με τήν πολιτικο-στρατιωτική σημασία τής περιοχής. Συνδέεται με τά άμεσα ζωτικά συμφέροντα του ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου στην περιοχή. Μά άφου ή Βρετανία, με τόν στόμα του πιό άρμόδιου προσώπου, παραδέχεται πώς γι αυτήν οί βάσεις δέν έχουν στρατηγική σημασία τότε για ποιόν έχουν;

Μπορεί ή Βρετανία νά ζέφτσει, όμως ή άμερικάνικη ύπερδύναμη έχει ακόμα τά ψωμιά της. Παιζει τόν τελευταίο της λυσσαλαίο χαρτί στην στρατηγική αυτή περιοχή. Έτσι οί βάσεις τής Κύπρου τής είναι άπαραίτητες. Τής δίνουν ένα πολύ καλό όρμητήριο για τόν έλεγχο τής περιοχής. Οί βάσεις, λοιπόν, διατηρούνται για νά έξυπηρετούν ζωτικά συμφέροντα του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Οί Έγγλέζοι ιμπεριαλι-

στές όσες αντίθέσεις κι άν έχουν με τους άμερικάνους, ξέρουν πώς ό έλεγχος τής περιοχής πρέπει να διατηρηθεί σε «οίκογενειακά» χέρια. Καί μιá και οί ίδιοι δέν μπορούν να κάνουν κάτι τέτοιο, παραχωρούν τó ρόλο αυτό στους «φίλους και όμοιόδεάτες» άμερικάνους, όπως τó έκαναν στην Ελλάδα, στο Ίσραήλ κλπ. Τά λαϊκά κινήματα τών χωρών τής περιοχής αποτελούν άμεσο κίνδυνο για τήν έχτόπιση του ιμπεριαλισμού. Οί βάσεις χρησίμεψαν και χρησιμεύουν σαν όρμητήρια, για τó τσάκκισμα τών λαϊκών κινήματων. Έπίσημα έγινε παραδεχτό πώς οί βάσεις στην Κύπρο χρησιμοποιήθηκαν σαν όρμητήρια στον Άραβοϊσραηλιτικό πόλεμο, στο Λίβανο και άλλου, για ένίσχυση τών αντιδραστικών δυνάμεων.

Άκόμα, θανάσιμο κίνδυνο για τόν ιμπεριαλισμό αποτελεί ή εμφάνιση στη περιοχή τής σοσιαλιμπεριαλιστικής υπερδύναμης, σαν ό κύριος ανταγωνιστής του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού για τή παγκόσμια ήγεμονία. Έτσι οί βάσεις στη Κύπρο δίνουν μιá πλεονεκτική θέση στον άμερικάνικο ιμπεριαλισμό και αποτελούν μιá έγγύηση παράτασης του έλέγχου τής περιοχής απ' τά «οίκογενειακά» χέρια.

Ή Βρετανία διατηρεί τίς βάσεις και για ένα άλλο λόγο. Πιστεύει πώς

αυτές θ' αποτελέσουν τó τελευταίο της άτου για πιέσεις και πλούσια ανταλλάγματα στα παζάρια της με τόν άμερικάνικο ιμπεριαλισμό.

Για τόν τόπο μας ή διατήρηση τών βάσεων έχει τεράστια σημασία. Ή ιστορική αναγκαιότητα του τόπου απαιτεί τή δημιουργία ενός λαϊκού άπελευθερωτικού κινήματος, που θα κατευθύνει τά πυρά του ένάντια στον ιμπεριαλισμό, για τó διώξιμο τών κατακτητών και τήν απόκτηση τής λευτεριάς. Αυτός είναι ό κίνδυνος που φοβούνται άμεσα οί ιμπεριαλιστές. Όσοπου ό έλεγχος του άγώνα βρίσκεται στα χέρια τής ύποτακτικής τους άστικής τάξης ή κατάσταση είναι ήσυχη. Όμως πρέπει να έτοιμάζονται για «κάθε ένδεχόμενο». Αυτή είναι ή πολιτική σημασία τών στρατιωτικών βάσεων για τήν Κύπρο. Γι αυτούς πρέπει να διατηρηθούν για να παίξουν τó ρόλο του χωροφύλακα και να χρησιμεύσουν κάποτε για τó τσάκκισμα του λαϊκού άπελευθερωτικού κινήματος στο τόπο μας. Γι αυτό κι ό λαός πρέπει να συνειδητοποιήσει τήν τεράστια σημασία τής ύπαρξης τών βάσεων για τούς άγώνες του. Πρέπει να απαιτήσει δυναμικά τήν άμεση κατάργησή τους. Τó διώξιμο όλων άνεξάρτητα τών στρατιωτικών έγκαταστάσεων που αποτελούν τούς δεσμοφύλακες τής λευτεριάς του.

Η ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΗΠΑ

Ἡ ἀστική τάξη τῆς Κύπρου, ἀμέσως μετὰ τὴν ἐκλογή τοῦ Κάρτερ στὸ ρόλο τοῦ προέδρου τῶν Η.Π.Α. πάσκισε, μὲ ὄλα τὰ μέσα, νὰ πείσει τὸν Κυπριακὸ λαὸ ὅτι, ἐπὶ τέλους, πλησιάζουν οἱ «εὐτυχημένες μέρες». Ὅτι τώρα πού ἔφυγε ἀπὸ τὴν μέση ἡ «τρισεκατάρατη» δυάδα Φόρντ — Κίσιγκερ, ὄλα θὰ πᾶνε καλά.

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κύπρου, στο προηγούμενο τεύχος τοῦ «Κομμουνιστῆ», ἀνάπτυξε σωστὴ πῶς τὴν πολιτικὴ τῆς ἀμερικάνικης ὑπερδύναμης δὲν τὴν χαράσσουν οἱ Πρόεδροι κι οἱ Ὑπουργοὶ Ἐξωτερικῶν, ἀλλὰ τὰ τεράστια συμφέροντα τῶν μονοπωλιακῶν μονάδων πού θάζουν καὶ κατεβάζουν προέδρους.

Μιὰ πρόσφατη ἀνταπόκριση τοῦ Μπί - Μπί - Σί ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων, ἤρθε νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἐχτίμησή μας καὶ ταυτόχρονα νὰ διαφεύσῃ τὴν ἀστική προπαγάνδα.

Ἡ ἀνταπόκριση, ἀναφέρει ὅτι ὁ νέος Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν Σάβουρς Βάνς, πού τὸν ἔκλεξε ὁ «καλοκάγαθος» Κάρτερ καὶ θὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν «ἀποτρόπαιο» Κίσιγκερ, προσπαθεῖ νὰ πετύχει τροποποίηση τῆς διάταξης πού ἀπαγορεύει τὴν χορήγηση ἀμερικανικῆς βοήθειας σὲ χῶρες πού παραβιάζουν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα. Μὲ τὴν τροπολογία πού ζητᾷ ὁ ἀξιότιμος κ. Βάνς ἡ ἀπαγόρευση τοῦ νόμου γιὰ τὴ χορήγηση ἐξωτερικῆς βοήθειας θὰ ἀλλάξῃ μὲ τὴν προσθήκη τῆς διατύπωσης ὅτι «θὰ ἰσχύη μόνο γιὰ χῶρες πού παραβιάζουν συστηματικὰ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ μόνο ἐφ' ὅσον προκύπτει ἀπὸ τὴν παραβίαση αὐτὴ σοβαρὸς κίνδυνος γιὰ τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα τῶν ΗΠΑ».

Ἡ τροποποίηση αὐτὴ σημαίνει ὅτι οἱ ὑταχτικὲς, στὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμὸ, χῶρες θὰ μποροῦν ἄνετα νὰ παραβιάζουν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, δηλ. νὰ κάνουν πραξικοπήματα, εἰσβολὲς πολέμους, καταχτήσεις, διασμούς κλπ., φτάνει αὐτὲς οἱ πράξεις νὰ μὴ βλάπτουν τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα τῶν ΗΠΑ. Ἔτσι ὁ φιλόσοφος «ἐλεύθερος κόσμος», ὅχι μόνο θὰ κόβει τὴν στρατιωτικὴ βοήθεια στοὺς παραβιαστὲς τῶν ἀνθρώπινων δι-

καιωμάτων, ἀλλὰ ἀντίθετα θὰ διπλασιάζει καὶ θὰ τριπλασιάζει τὴν βοήθεια, ἀφοῦ ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ παραβίαση νὰ μὴ βλάπτει τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα τῶν ΗΠΑ. Καὶ ξέρουμε πολὺ καλά πῶς αὐτὰ τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα εἶναι πᾶνω ἀπ' ὄλα γιὰ τὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμὸ, γιὰτὶ σημαίνουν οἰκονομικοστρατιωτικὸ ἔλεγχο, καταλήστευση τῶν κόπων τῶν λαῶν καὶ ἐγγύηση γιὰ τὸ τσάκκισμα τῶν λαϊκῶν κινημάτων. Ἔτσι εἶναι ἀμφίβολο ἂν ἔστω καὶ μιὰ φορὰ θὰ κριθεῖ ὅτι ἡ παραβίαση βλάπτει τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα γιὰ νὰ κοπεῖ ἡ βοήθεια, ἀφοῦ οἱ ὑποταχτικὲς χῶρες ἀποτελοῦν πιστὰ ὄργανα τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ καὶ δουλεύουν γιὰ τὰ συμφέροντά του κι ὄχι γιὰ τὸ ἀντίθετο.

Ἔτσι μ' αὐτὴ τὴν τροποποίηση θὰ μπορεῖ ἐλεύθερα ἡ Τουρκία νὰ παραβιάζει τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα στὴ Κύπρο, δηλ. νὰ συνεχίζει νὰ κρατᾷ σὰν καταχτητὴς τὸ μισὸ νησί, ὁ Πινοσέτ θὰ μπορεῖ ἐλεύθερα νὰ βασανίζει καὶ θανατώνει τὸν Χιλιανὸ λαὸ, ὁ Χουάν Κάρλος νὰ συνεχίζει τὴ δικτατορία τοῦ Φράνκο, ὁ Παλαιστινέζικος λαὸς νὰ κατασφάζεται, τὰ ἐλικόπτερα νὰ πυροβολοῦν τὸ λαὸ τῆς Ροδεσίας. Κι ἀφοῦ ὄλα αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα συμφωνοῦν μὲ τὰ ἀμυντικὰ συμφέροντα τῶν ΗΠΑ, οἱ καταπιεστὲς ὄχι μόνο θὰ τιμωροῦνται μὲ τὸ κόψιμο τῆς στρατιωτικῆς βοήθειας, ἀλλὰ ἀντίθετα θὰ παίρνουν καὶ παράσημο.

Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ νέος Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ. Χειρότερος ἀπὸ τὸν Κίσιγκερ; Οὔτε χειρότερος, οὔτε καλύτερος. Ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ Κίσιγκερ, γιὰ Φόρντ, γιὰ Κάρτερ, γιὰ Βάνς. Πρόκειται γιὰ τὰ συμφέροντα τῶν τεράστιων μονοπωλιακῶν μονάδων τοῦ «ἐλεύθερου κόσμου». Αὐτὲς οἱ μονάδες καθορίζουν τὴν πολιτικὴ καὶ κανένας ἄλλος.

Ἄς μὴν ἀκούει λοιπὸν ὁ λαὸς μας τὴν προπαγάνδα. Ὁ δυτικὸς κόσμος τότε μόνο θὰ γίνῃ καλὸς, ὅταν στὴ θέση τῶν μονοπωλίων κυβερνᾷ ἡ ἐργατικὴ τάξη. Μέχρι τότε ὅμως χρειάζονται σκληροὶ ἀγῶνες. Καὶ μέχρι τότε ὁ λαὸς νὰ κλείνει τ' αὐτιά του στοὺς ἐπιτήδειους προπαγανδιστὲς.

ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΣΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Από την αρχή πρέπει να ξεκαθαρίσουμε, ότι αυτό το άρθρο είναι το πρώτο, από μια σειρά άρθρα για το «Κομμουνιστικό Κόμμα» το κόμμα της εργατικής τάξης. Αυτά τα άρθρα γράφονται σαν βάση για προβληματισμό της εργατικής τάξης του τόπου μας και για όσους επιθυμούν να αγωνιστούν για την κοινωνική μεταβολή, για τις αρχές πάνω στις οποίες χτίζεται και λειτουργεί ένα κομμουνιστικό κόμμα.

Σήμερα βρισκόμαστε στην εποχή των πιο σκληρών ταξικών συγκρούσεων. Η εργατική τάξη είναι αποξενωμένη από τα μέσα παραγωγής και πουλά την εργατική της δύναμη για να επιζήσει. Οί υπερδυνάμεις στην προσπάθειά τους να πετύχουν την παγκόσμια κυριαρχία. Άνάβουν και υποθάλπτουν τοπικούς πολέμους. Τα δήθεν ανεξάρτητα κράτη βρίσκονται δεμένα, στην πραγματικότητα από τις υπερδυνάμεις και τους άλλους ιμπεριαλιστές, στα λουριά της παραγωγικής, οικονομικής, και στρατιωτικής εξάρτησης.

Ο ιμπεριαλισμός, σαν το ανώτατο στάδιο ανάπτυξης του καπιταλισμού, είναι ο καπιταλισμός που πεθαίνει. Οί έσωτερικές του αντιθέσεις είναι όξυμένες σε μεγάλο βαθμό. Από την άλλη υψώνεται, σαν η κύρια αντίθεση της εποχής μας ή πάλη των λαών ενάντια στον ιμπεριαλισμό κάθε μορφής για έλευθερία, ανεξαρτησία και αυτότέλεια. Αυτή η πάλη των λαών είναι άρρηχτα συνυφασμένη με την κοινωνική αλλαγή από το γεγονός, ότι ο ιμπεριαλισμός στο

σημερινό στάδιο ανάπτυξης του πέρασε κάτω από την άμεση εξάρτησή του κάθε ανάπτυξη στις υποανάπτυξη χώρες εξαρτώντας στενά την αστική τάξη στις χώρες αυτές.

Με όλα αυτά είναι φανερόν ότι η αστικοδημοκρατική επανάσταση παλιού τύπου, στην οποία ήταν δυνατό να ηγηθεί ή εθνική αστική τάξη μιας χώρας, έχει πια εκλείψει. Σήμερα κάθε αγώνας για εθνική απελευθέρωση, ανεξαρτησία και αυτότέλεια, αποτελεί μια **Δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ή** **Έ π α ν ά σ τ α σ η** **Ν έ ο υ** Τύπου με ήγέτη, μονάχα, την εργατική τάξη και όργανο την διχτατορία του προλεταριάτου και με την στενή και σφιχτοδεμένη συμμαχία της αγροτιάς και των λαϊκών στρωμάτων.

Αυτό το γεγονός επιβάλλει στο προλεταριάτο και να αναλάβει την ήγεςία του αγώνα για Λευτεριά, Άνεξαρτησία και αυτότέλεια. Πράγμα που καθορίζει τον χαρακτήρα της επανάστασης, σαν Σοσιαλιστικής (Δημοκρατική επανάσταση Νέου Τύπου).

Η εργατική τάξη καλείται να δραματίσει τον ιστορικό της ρόλο, το τσάκκισμα του καπιταλισμού, την εγκαθίδρυση της Λαϊκής εξουσίας και το πέρασμα στον Σοσιαλισμό, σαν μεταβατικό στάδιο προς την ταξική κοινωνία. Γι' αυτό η εργατική τάξη πρέπει να ναι οργανωμένη σ' ένα επαναστατικό κομμουνιστικό κόμμα, που να μην είναι ένας απλός κοινοβουλευτικός μηχανισμός, αλλά

νά είναι ή οργανωμένη μορφή τῆς ἀνάγκης τοῦ τσακκίσματος τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καί τῆς κεφαλαιοκρατίας καί τῆς κατάχτησης τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου.

Ὁ παγκόσμιος καταμερισμός τῆς ἐργασίας, πού ἐπέβαλε ὁ ἰμπεριαλισμός, τὸ γεγονός ὅτι οἱ ἀστικές τάξεις τῶν ἐξαρτημένων χωρῶν γεννήθηκαν καί ἀναπτύχθηκαν μέσα στήν ἀγκαλιά τῶν ἀστικῶν τάξεων τῶν καπιταλιστικῶν μητροπόλεων, δημιούργησε μιὰ νέα πραγματικότητα. Οἱ ἀστικές τάξεις τῶν ἐξαρτημένων χωρῶν ἔχασαν τὸν ἐθνικὸν τους χαρακτήρα. Μόνη ἐθνικὴ τάξη εἶναι ἡ ἐργατικὴ. Στὴν περίοδο τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, τὴν ἐποχὴ τοῦ μεταβατικοῦ σταδίου πρὸς τὸν Σοσιαλισμὸ ἐθνικὰ καθήκοντα μπορεῖ νὰ ἐπιτελέσει μόνο ἡ ἐργατικὴ τάξη.

Ἔτσι εἶναι ἀναγκαῖο ἡ ἐργατικὴ τάξη νὰ εἶναι οργανωμένη καί συσπειρωμένη μέσα στὸ φορέα καθοδηγητῆ τῆς καί μὲ ξεκαθαρισμένη ἐπαναστατικὴ γραμμὴ νὰ παλεύει γιὰ τὴν ἐθνικὴ καί τὴν κοινωνικὴ ἀπελευθέρωση.

Τὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης γεννήθηκε ἀπὸ τὴν ἔνωση τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος καί τοῦ ἐπιστημονικοῦ Σοσιαλισμοῦ. Τίς βασικὲς ἀρχές πάνω στίς ὁποῖες ὀργανώνεται καί λειτουργεῖ ἓνα ἐπαναστατικὸ κόμμα νέου τύπου τίς ἔκθεσε ὁ Λένιν στὸ ἔργο του «Τὶ νὰ κάνουμε». Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ὁ Λένιν διαλύει τοὺς μύθους γιὰ τὸ «αὐθόρμητο» καί ὑποδείχνει ὅτι χωρὶς ἐπαναστατικὴ θεωρία δὲν ὑπάρχει ἐπαναστατικὸ κίνημα. Ἄν ἡ ἐργατικὴ τάξη δὲν ὀπλιστεῖ μὲ τὸν Μαρξισμό, τὴν ἐπαναστατικὴ τῆς θεωρία, τότε τὸ κίνημα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἐκφυλίζεται. Περιορίζεται σὲ οἰκονομικὲς διεκδικήσεις, σὲ ἐξωραϊσμὸ τοῦ συστήματος, στὴν δαιώνιση τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἡ ἱστορικὴ πείρα δικαίωσε αὐτὴ τὴ θέση, ὅτι καμμιά ἐπανάσταση δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φτάσει μέχρι τὸ τέλος, χωρὶς τὴν ὑπαρξὴ τοῦ πρωτοπόρου ἐπαναστατικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Τὴν βασικὴ αὐτὴ θέση τοῦ Μαρξισμοῦ ὅτι μόνο τὸ ἐπαναστατικὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης εἶναι ἱστορικὰ δυνατό νὰ γκρεμίσει τὴν κεφαλαιοκρατία καί νὰ οἰκοδομήσει τὸν σοσιαλισμὸ, ἀμφισβητοῦν σήμερα οἱ ρεβιζιονιστές. Ἡ μετατροπὴ τοῦ κόμματος τῶν Μπολσεβίκων, σὲ κόμμα «Ὁλοῦ τοῦ λαοῦ», ἡ δημιουργία, στὸν τόπο μας τοῦ «Ἀνορθωτικοῦ Κόμματος Ἐργαζομένου Λαοῦ», πού ἐργάστηκε καί πέτυχε νὰ διαλύσει τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κύπρου, εἶναι δυὸ χτυπητὰ παραδείγματα πού δείχνουν, πῶς ἀλλοιώθηκε ὁ προλεταριακὸς χαρακτήρας ἐνὸς κομμουνιστικοῦ κόμματος σὲ ὄφελος τῶν μικροαστικῶν καί ἀστικῶν στοιχείων.

Ἡ κίνηση, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ διαλεκτικὴ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πάλης τῶν ἀντιθέτων. Ἡ κοινωνικὴ ἐξέλιξη εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πάλης τῶν τάξεων. Στὸν καπιταλισμὸ ἡ ταξικὴ πάλη διεξάγεται ἀνάμεσα στὴν ἀστικὴ τάξη καί στὸ προλεταριάτο. Τὸ ὅτι ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι ἡ πιὸ ἐπαναστατικὴ αὐτὸ τὸ καθορίζει ὁ ἴδιος ὁ ρόλος τῆς στὴν ταξικὴ πάλη. Μονάχα ἡ ἐργατικὴ τάξη, πού εἶναι ἀποξενωμένη ἀπὸ τὰ μέσα παραγωγῆς, πού ὑποφέρει κάτω ἀπὸ τὴν πιὸ σκληρὴν οἰκονομικὴ καί πολιτικὴ καταπίεση, πού τὴν χαρακτηρίζει ἡ συλλογικότητα καί ἡ ὀργάνωση καί δὲν ἔχει ταλαντεύσεις ἀπέναντι στὸν ταξικὸ ἐχθρό, μονάχα αὐτὴ εἶναι ἱστορικὰ ἱκανὴ νὰ γκρεμίσει τὴν κεφαλαιοκρατία καί νὰ οἰκοδομήσει τὸν σοσιαλισμὸ.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη εἶναι ἡ πιὸ ἐπαναστατικὴ τάξη. Εἶναι ἡ ἄρνηση τοῦ καπιταλισμοῦ, εἶναι ἡ ἡγέτιδα δύναμη τῆς ἐπανάστασης.

Τὰ Κόμματα εἶναι ὄργανα τῆς ταξικῆς πάλης. Ἄν καὶ ἓνα κόμμα δὲν εἶναι τάξη, ἐκπροσωπεῖ ὅμως συγκεκριμένα ταξικὰ συμφέροντα. Ἔτσι ἀνάμεσα στὴν πάλη τῆς ἀστικῆς τάξης καί τοῦ προλεταριάτου δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἐκλογή. Ἐνα κόμμα εἶτε ἐκπροσωπεῖ τὸ ταξικὸ συμφέρον τῆς ἀστικῆς τάξης γιὰ τὴν συντήρη-

σή της, είτε εκπροσωπεί τὸ ταξικὸ συμφέρον τῆς ἐργατικῆς τάξης γιὰ τὸ κρέμισμα τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὸ πέρασμα στὸν Σοσιαλισμό.

Μὲ ὅλα αὐτὰ εἶναι φανερὸ πὼς μόνο ἡ ἐργατικὴ τάξη μπορεῖ νὰ ἐγγυηθεῖ τὴν ὀλοκλήρωση καὶ τὴν Νίκη σ' ἓνα ἀγώνα, ποὺ νὰ φτάσει ὡς τὴν Λευτεριά, τὴν ἀνεξαρτησία, τὴν αὐτοτέλεια, τὴν κοινωνικὴ μεταβολὴ καὶ τὴν ἀταξικὴ κοινωνία. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαῖα καὶ ἡ ἐπαναστατικὴ πρωτοπορία τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα.

Ἀντίθετα ἓνα κόμμα «ὄλου τοῦ λαοῦ» δὲν εἶναι ἰκανὸ νὰ κάμει κοινωνικὴ ἐπανάσταση. Ἐνα κόμμα «ὄλου τοῦ λαοῦ» περιλαμβάνει μέσα του ὅλα τὰ ταξικὰ στρώματα. Αὐτὰ τὰ ταξικὰ στρώματα ἔχουν τὸ καθένα τὸ δικό τους κοινωνικὸ καὶ πολιτικὸ πρόγραμμα καὶ σὰν τέτοια εἶναι ἀδύνατο νὰμποῦν σὲ ἓνα ξεκαθαρισμένο ἀγώνα γιὰ κοινωνικὴ ἀλλαγὴ. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὅλα αὐτὰ τὰ στρώματα κυμαίνονται καὶ ἀνεβοκατεβαίνουν, διαρκῶς, πρὸς τὰ πάνω καὶ πρὸς τὰ κάτω, πρὸς τὴν ἀστική τάξη καὶ πρὸς τὴν ἐργατικὴ τάξη. Ἔτσι εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐγγυηθοῦν μιὰ σωστὴ καὶ ἀποφασιστικὴ πορεία μέχρι τὴν κοινωνικὴ μεταβολὴ καὶ τὸν Σοσιαλισμό. Σ' ἓνα κόμμα, ὄλου τοῦ λαοῦ, ὅπου ἐπικρατοῦν τὰ μικροαστικὰ στοιχεῖα εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ νὰ ἐφαρμοσθεῖ σωστά ἡ πολιτικὴ γραμμὴ καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Τέλος, πρέπει νὰ τονιστεῖ ὅτι, ἡ ταξικὴ πάλη διεξάγεται σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς οἰκοδόμησής τοῦ Σοσιαλισμοῦ, μέχρι τὸ πέρασμα στὴν ἀταξικὴ Κομμουνιστικὴ κοινωνία. Τὴν οἰκοδόμησιν αὐτὴ τοῦ σοσιαλισμοῦ μονάχα ἡ ἐργατικὴ τάξη ἐφαρμόζοντας τὴν διχτατορία τοῦ προλεταριάτου, τὴν μόνη δημοκρατία γιὰ τὸν λαό, μπορεῖ νὰ τὴν ἐγγυηθεῖ. Ἀντίθετα ἡ μετατροπὴ τοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης σὲ κόμμα «ὄλου τοῦ λαοῦ» εἶναι ἥττα τῆς ἐπανάστασης, διότι δίνει τὴν εὐκαιρία στὰ ἀστικά κατάλοιπα καὶ στοὺς γραφειοκράτες νὰ παλινρθώσουν τὸν καπιταλισμό.

Ὅλα αὐτὰ δὲν σημαίνουν, ὅτι ὁ λαὸς ἀποκλείεται ἀπὸ τὴν Σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση. Ἀντίθετα μονάχα μὲ τὴν σφιχτοδεμένη συμμαχία τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοῦ λαοῦ μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ καὶ νὰ πετύχει μιὰ Σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση. Μπαίνει ὅμως σὰν βασικὴ προϋπόθεση αὐτὸς ὁ ἀγώνας νὰ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ μὲ βάση τὴν πολιτικὴ τῆς γραμμὴ καὶ τὸ πρόγραμμά της.

Ἡ ἀναγκαιότητα τοῦ Ἐπαναστατικοῦ, (τοῦ Κομμουνιστικοῦ) κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης τόσο γιὰ τὸ τσάκκισμα τοῦ καπιταλισμοῦ ὅσο καὶ γιὰ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὴν ταξικὴ πάλη, ποὺ ὑπάρχει καὶ ποὺ θὰ συνεχίσει νὰ ὑπάρχει μέχρι τὴν κατάργησιν τῶν τάξεων.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΑΝΤΙΘΕΤΑ απ' ότι υποστηρίζουν μερικοί, ή οικονομική και νομισματική κρίση, που μαστίζει σήμερα όλα τα καπιταλιστικά κράτη της Δ. Ευρώπης, χωρίς εξαίρεση, δεν αποτελεί ένα παροδικό φαινόμενο ή ένα φαινόμενο που χαρακτηρίζει ιδιαίτερα την μια ή την άλλη χώρα. Είναι το αποτέλεσμα της κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού και ιμπεριαλιστικού συστήματος. Υπακούει στους νόμους που χαρακτηρίζουν τις ίδιες τις εσωτερικές αντιθέσεις αυτού του συστήματος και οι οποίες αντιθέσεις αποκλείουν κάθε μόνη λύση σ' αυτή την κρίση παρά μόνο με τη βίαιη ανατροπή της μονοπωλιακής αστικής τάξης από την εξουσία και την ριζική κοινωνική αλλαγή.

Τις καλύτερες αποδείξεις για τον γενικό, διαρκή και βαθύ χαρακτήρα της σημερινής κρίσης, αποτελούν τα ίδια τα βασικά χαρακτηριστικά με τα οποία εκδηλώνεται η κρίση σ' όλες τις χώρες της Δ. Ευρώπης και τα οποία είναι παντού τα ίδια.

Σ' όλες τις χώρες, το προσωπείο της αστικής τάξης, ξεσκεπάζεται ολο και περισσότερο και αποκαλύπτεται η πραγματική της φύση: η φύση ενός αγριου εκμεταλλευτή. Για να κρατήσει ψηλά τα κέρδη της ανατρέχει παντού στις βιομηχανικές αναδιοργανώσεις, στις απολύσεις και στην μερική ανεργία: παντού ο πληθωρισμός επιταχύνει την πτώση της αγοραστικής δύναμης των λαϊκών μαζών, παντού εντείνεται η συνδικαλιστική και πολιτική καταπίεση για την καταστολή του ανερχόμενου μαζικού απεργιακού και επαναστατικού κινήματος.

Ανεργία: 'Η υπ' αριθμόν 1 μάλιστα των λαών της Δ. Ευρώπης:

Παρά τις επαναλαμβανόμενες υποσχέσεις για την αναζωογόνηση της οικονομίας σε κάθε χώρα, εν τούτοις η ανεργία δεν παύει από του να αυξάνει συνεχώς, σπρώχνοντας ένα, όλο και μεγαλύτερο, μέρος των λαϊκών μαζών σε μια ά-

ληθινή μιζέρια. Το κλείσιμο πολλών επιχειρήσεων (μικρών και μεσαίων), ή μείωση της παραγωγής και η μερική άνεργια, έχουν σαν αποτέλεσμα το ποσοστό της σημερινής ανεργίας να φτάσει στον πιο ψηλό βαθμό από την εποχή του Β' Παγκοσμίου πολέμου, σ' όλες τις χώρες. Παντού, οι επίσημοι αριθμοί, που κι αυτοί δεν λένε όλη την αλήθεια, το επιβεβαιώνουν πλήρως. Στην Μ. Βρετανία ο αριθμός των εντελώς ανέργων ανέρχεται στο 1,6 εκατομ. και κάπου 400.000 βρίσκονται σε υποαπασχόληση (μερικώς άνεργοι). Στην Ισπανία οι άνεργοι ξεπερνούν το 1 εκατομμύριο, από τους οποίους οι 700.000 δεν παίρνουν καθόλου ανεργιακό επίδομα. Στην Δ. Γερμανία 1.350.000 είναι εντελώς άνεργοι και 750.000 μερικώς, στην Ιταλία 3.000 άνεργοι φυτοζωούν μέσα σε άθλιες συνθήκες, στο Βέλγιο 400.000...

Σ' όλες αυτές τις χώρες πρόκειται για μια αύξηση σχεδόν 50% του αριθμού των ανέργων, αύξηση που συντελέστηκε από το τέλος του 1974!

Αυτή η θεαματική αύξηση της ανεργίας — που έξ' άλλου υπάρχει πάντα στις καπιταλιστικές χώρες — θάξει στην πρώτη γραμμή των διεκδικητικών αγώνων της εργατικής τάξης των Δυτικοευρωπαϊκών χωρών, την πάλη ενάντια στις μαζικές και κάθε είδους απολύσεις, ενάντια στην μερική ανεργία και για το δικαίωμα εργασίας.

Ο πληθωρισμός και η πτώση (μείωση) της αγοραστικής δύναμης:

Ένα άλλο φαινόμενο της καπιταλιστικής κρίσης και το οποίο έχει σαν αναπόφευκτη συνέπειά του την εξαθλίωση των λαϊκών μαζών, είναι ο πληθωρισμός, ή συνεχής δηλαδή αύξηση των τιμών.

Ακόμα και αν παρατηρείται μια σχετική διαφορά ανάμεσα σε μερικές χώρες σ' ότι αφορά τον πληθωρισμό, εν τούτοις η γενική τάση είναι ακριβώς ή ίδια

σ' ὅλη τὴν Δ. Εὐρώπη. Ἐάν ἡ Πορτογαλία κατέχει τὸ Εὐρωπαϊκὸ ρεκόρ τῆς αὐξήσεως τῶν τιμῶν, μὲ ποσοστὸ 300% μέσα σὲ δυὸ χρόνια, (οἱ τιμὲς τῶν κυριότερων εἰδῶν διατροφῆς στὴν Πορτογαλία εἶναι περίπου οἱ ἴδιες μὲ τὶς τιμὲς Γαλλίας, ἐνῶ οἱ μέσοι μισθοὶ τῶν Πορτογάλων ἐργαζομένων ἀντίστοιχων μέσων μισθῶν Γαλλίας), οἱ ἄλλες χῶρες δὲν τὰ πᾶνε πίσω· στὸ Βέλγιο, τὸ κόστος ζωῆς αὐξήθηκε, σύμφωνα μὲ τοὺς ἐπίσημους ἀριθμοὺς ἀπὸ 10% σὲ 75, δηλαδὴ ἔφτάσε τὸν μέσο ἀριθμὸ χωρῶν ὅπως ἡ Γαλλία, ἡ Δ. Γερμανία καὶ ἡ Ἀγγλία, ἐνῶ στὴν Ἰσπανία καὶ τὴν Ἰταλία τὸ ποσοστὸ αὐξήσεως τῶν τιμῶν κυμαίνεται μεταξύ 20 καὶ 30% καὶ ἡ αὐξηση τοῦ κόστους ζωῆς μεταξύ 15 καὶ 20%.

Παράλληλα μ' αὐτὴ τὴν γενικὴ αὐξηση τῶν τιμῶν, οἱ διάφορες δυτικοευρωπαϊκὲς κυβερνήσεις υἱοθέτησαν συστήματα παραγωγῆς τῶν μισθῶν, λίγο-πολύ καμουφλαρισμένα: στὴν Γαλλία μέσω συμφωνιῶν ποὺ βαφτίστηκαν κιάλας «προσδευτικὲς», στὸ Βέλγιο καὶ τὴν Πορτογαλία μέσω τῆς γνωστῆς πολιτικῆς τῶν «μέτρων λιτότητος καὶ αὐστηρότητος», στὴν Ἰσπανία μ' ἓνα κυβερνητικὸ νόμο τὸν Νοέμβριον 1975 ποὺ ἐπιβάλλει τὴν παραγωγή τῶν μισθῶν. . .

Ἄλλα τὰ πρὸ πάνω στοιχεῖα ἀποδεικνύουν τὴν ὀρθότητα αὐτῶν ποὺ οἱ Κομμουνιστὲς Μαρξιστὲς - Λενινιστὲς σ' ὅλη τὴν Δ. Εὐρώπη, σ' ἀντίθεση μ' αὐτὰ ποὺ πλάσαρουν οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς δὲ παύουν νὰ διακηρύσσουν, μέσα στὴν καθημερινή τους πάλη γιὰ τὴ συντριβὴ τοῦ συστήματος τῆς ἐκμετάλλευσος καὶ τῆς καταπίεσης:-

Ἡ κρίση εἶναι τὸ προϊόν τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Οἱ δοκιμὲς μεταρρυθμίσεις καὶ οἱ ρεφόρμες, τὰ σχέδια γιὰ ἀναζωογόνηση, οἱ ἀλλαγὲς κυβερνήσεων καὶ ὅποιος-δήποτε ἄλλες φόρμουλες καὶ συνταγὲς ποὺ προτείνονται νὰ ἐφαρμοστοῦν μέσα στὰ πλαίσια τοῦ ὑπάρχοντος συστήματος δηλ. τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐταπάτες καὶ ψευδολογίες. Γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχουν πιά κρίσεις ἢ μόνη λύση εἶναι ἡ καταστροφὴ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, ἡ ἐπανάσταση, ποὺ θ' ἀνοίξει τὸ δρόμο γιὰ τὴν σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμησι τῆς κοινωνίας.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗ Σ. ΕΝΩΣΗ

ΑΠΟΦΕΙΣ ΑΝ. ΝΕΟΦΥΤΙΔΗ

ΑΡΧΙΖΟΥΜΕ ΣΗΜΕΡΑ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΩΝ ΑΠΟΦΕΩΝ, ΠΟΥ ΜΑΣ ΣΤΑΛΗΚΑΝ, ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ, ΠΟΥ ΑΝΟΙΞΕ Ο «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ» ΣΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ (ΑΡ. 2), ΜΕ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ ΤΟΥ ΑΛΒΑΝΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛ ΠΑΝΟ «Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ΟΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ».

ΟΙ ΑΠΟΦΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΘΕΜΑ ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ, ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ, ΕΠΩΝΥΜΑ Ή ΜΕ ΨΕΥΔΟΝΥΜΟΝ, ΕΦΟΣΟΝ Η ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΕΑ.

Το άρθρο αυτό έρχεται να ανταποκριθεί στην ανάγκη μιας συζήτησης πάνω στο καυτό θέμα της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στην Σοβιετική Ένωση, ανάγκη που τονίστηκε από τις στήλες του «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» τεύχος 2 σελ. 30, μέσα στα πλαίσια της κομματικής ζύμωσης — αλλά και μιας πλατύτερης διαφώτισης — με στόχο την ολοκλήρωση των απόψεων και των εκτιμήσεων του Κόμματος στο 5ον Συνέδριό του.

Είναι απαραίτητο να γίνουν, εισαγωγικά, όρισμένες διευκρινήσεις: Η συζήτηση μέσα από τις στήλες του «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ», και κατ' επέκταση ή κομματική ζύμωση, δεν συνίσταται στην αντιπαράθεση δυο απόψεων, δηλαδή μιας πρώτης που θα προσπαθεί να αποδείξει πως στην Σοβιετική Ένωση σήμερα συντελείται ή έχει ολοκληρωθεί ή παλινόρθωση του καπιταλισμού, και μιας άλλης, δεύτερης, που θα υπερασπίζεται το σημερινό σοβιετικό καθεστώς σαν «σοσιαλιστικό». Τουλάχιστον, απ' τη μιά μεριά της κομματικής ζύμωσης (δηλαδή ανταλλαγή απόψεων ανάμεσα στα μέλη του κόμματος) ή μη ανοικοδόμηση του σοσιαλισμού στην Σοβιετική Ένωση (και στις άλλες, ύποταχτικές της, ανατολικές χώρες) αποτελεί ήδη ένα γεγονός, δοσμένου ότι, με το 20ον και 22ον συνέδριο του ΚΚΣΕ (1956 και 1961 αντίστοιχα), ολοκληρώνεται ο ρεβιζιονιστικός έκφυλισμός του κόμματος των Λένιν — Στάλιν με αποτέλεσμα τάν έκφυλιισμό της δικτατορίας του προλεταριάτου που υπήρχε στην Σοβιετική Ένωση σε δήθεν «κράτος όλου του λαού» και την μετατροπή του μπολσεβίκικου κόμματος σε «κόμμα όλου του λαού». Η κατάληψη της ηγεσίας του ΚΚΣΕ και της εξουσίας του πρώτου στον κόσμο προλεταριακού κράτους

από την ρεβιζιονιστική κλίκα Χρουσώφ — Μπρέζνιεφ, ή κατάργηση της δικτατορίας του προλεταριάτου που σημαίνει την άπασαση της εξουσίας από τα χέρια του προλεταριάτου, και ένα πλήθος άλλων μέτρων που υιοθέτησαν οι ρεβιζιονιστές (τά όποια θα έκτεθούν κριτικά στην πορεία της συζήτησης), όλα αυτά έφραξαν τον δρόμο προς την ολοκλήρωση της σοσιαλιστικής ανοικοδόμησης στην Σοβιετική Ένωση και το πέρασμα στην άπαξική κομμουνιστική κοινωνία, και άνοιξαν διάπλατα τις πόρτες στην καπιταλιστική παλινόρθωση. Η συζήτηση τούτη λοιπόν, σκοπό έχει να καταδείξει, μέσα από τα αδιάφευστα γεγονότα και με γνώμονα πάντα την Μαρξιστική — Λενινιστική θεωρία και πρακτική, με ποιους τρόπους και μέθοδες έγινε κατορθωτός ο σφετερισμός της εξουσίας από τους σύγχρονους ρεβιζιονιστές, γιατί ο ρεβιζιονισμός στην εξουσία σημαίνει εκατό τα εκατό άστική τάξη στην εξουσία και παλινόρθωση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, πώς και γιατί η Σοβιετική Ένωση από χώρα σοσιαλιστική μετατράπηκε σε σοσιαλιμπεριαλιστική (σοσιαλιστική στα λόγια και ιμπεριαλιστική στην πράξη).

Έξ ίσου σημαντικό επίσης, είναι να υπογραμμιστεί πως, ή συζήτηση δεν έχει, δεν μπορεί να έχει τον χαρακτήρα μιας ακαδημαϊκής συζήτησης που θα περιορίζεται σε άπλες επιστημονικές διαπιστώσεις και συμπεράσματα, αλλά τον χαρακτήρα μιας πολεμικής, ενός ξεσκεπάσματος της πραγματικής φύσης του σημερινού σοβιετικού καθεστώτος, σύμφωνα με τις αρχές της Μαρξιστικής — Λενινιστικής επαναστατικής κοσμοαντίληψης. Σαν πολιτικό, οικονομικό και κοινωνικό φαινόμενο, ή παλινόρθωση του καπιταλισμού στην Σοβιετική Ένωση και ή ιμπεριαλιστική φύση του σημερινού σοβιετικού κράτους, δεν θα πάψει ποτέ, έν όσο ύφίσταται, να είναι αντικείμενο έρευνας, σχολαστικής ή όχι, από επιστήμονες οικονομολόγους, κοινωνιολόγους κ.λ.π., για την μελέτη όλων των πλευρών και έκδηλώσεών του και της Ιστορικής του εξέλιξης. Καθήκον κάθε επαναστατικού — λενινιστικού κόμματος είναι ή επισήμανση και ή σωστή κατανόηση των βασικών, τών θεμελιωδών κινήσεων και λειτουργίας του σοβιετικού καπιταλισμού σαν ιδιαίτερης μορφής που δύτως είναι (συλλογική άστική τάξη νέου τύπου, κρατικομονοπωλιακός καπιταλισμός στην πιο αναπτυγμένη μορφή που γνώρισε ο κόσμος), ανάλυση και κατανόηση της ιδεολογίας του, των τρόπων και μεθόδων δράσης του σαν πολιτικής εξουσίας κ.λ.π.,

μέ σκοπό τή χάραξη τῆς γραμμῆς τοῦ ἀγῶνα γιά τή συντριβή του. Ὁ Λένιν, ξεσκεπάζοντας τοὺς ὀππορτουниστές τῆς Β' Διεθνοῦς πού ὑποστήριζαν πὼς γιά νὰ ἀναλiefθῆ ἀγῶνας ἐνάντια στὸν ἱμπεριαλισμὸ πρέπει πρώτα νὰ ἀναλυθῆ μέχρι τέλους καί σ' ὅλες του τῖς λεπτομερεῖς ἐκδηλώσεις τὸ στάδιο αὐτὸ τοῦ καπιταλισμοῦ, ἔγραφε: «Ὁ καπιταλισμὸς σ' ὄ λ ε ς τῖς ἐκδηλώσεις τῆς ληστρικότητας του καί σ' ὅλες τῖς παραμικρότερες διακλαδώσεις τῆς ἱστορικῆς του ἀνάπτυξης καί τῶν ἐθνικῶν ἰδιομορφιῶν του δὲν θὰ μελετηθῆ π ο τ ἐ ὤ ς τ ὀ τ ἔ λ ο ς' οἱ ἐπιστήμονες (καί κυρίως οἱ σχολαστικοί) δὲν θὰ πάψουν ποτὲ νὰ συζητοῦν γιά τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη λεπτομέρειά του. Θάταν γελοῖο «γι' αὐτὸ τὸ λόγο» νὰ παραιτηθοῦμε ἀπὸ τὸν σοσιαλιστικὸ ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ καπιταλισμοῦ...» (Λένιν: Ἡ χρεωκοπία τῆς Β' Διεθνοῦς, Ἐκδ. «Ἐλευθέριη Ἑλλάδα» σελ. 8—9).

Ἡ συζήτηση πάνω στὸ συγκεκριμένο θέμα θὰ διεξάγεται μέσω τῆς δημοσίευσης ἄρθρων καί ἀπόψεων, πού θὰ ἀναφέρονται καί θὰ ἀναλύουν ὅλες τῖς βασικὲς πτυχὲς τοῦ προβλήματος: θὰ ἐξετάζουν δηλ. τὸ θέμα ἀπὸ πολιτικῆς, οικονομικῆς, κοινωνικῆς, ἰδεολογικῆς ἀποψης, ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης, τῶν σχέσεων τῆς μὲ τῖς ἄλλες ρεβιζιονιστικὲς χώρες, τῖς σχέσεις τῆς μὲ τῖς χώρες τοῦ Τρίτου Κόσμου, τῖς σχέσεις τῆς (προσωρινῆς συνεργασίας καί μόνιμος, διαρκῆς ἀνταγωνισμός) μὲ τὴν ἄλλη ἱμπεριαλιστικὴ ὑπερδύναμη, ἀκόμα τῖς σχέσεις τοῦ ρεβιζιονιστικοῦ ΚΚΣΕ μὲ τὰ ἄλλα ρεβιζιονιστικὰ κόμματα. Μέσα ἀπὸ αὐτὴ τὴν πλατειὰ ἐκθεση θὰ γίνεи δυνατὸ νὰ φωτισθοῦν ὅλα τὰ βασικὰ στοιχεῖα πού συνθέτουν τὸ φαινόμενο τῆς καπιταλιστικῆς καί σοσιαλιμπεριαλιστικῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης. Ταυτόχρονα, θὰ γίνεи δυνατὸς καί ὁ καθορισμὸς, ὅσο τὸ δυνατόν ἀκριβῆς, τοῦ σταδίου στὸ ὁποῖο θρίσκεται ἡ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ καί προτεσ ἐξέλιξίς τῆς, ἡ μορφή αὐτοῦ τοῦ καπιταλισμοῦ καί κατ' ἐπέκταση ἡ ἱμπεριαλιστικὴ ἐκδήλωση αὐτοῦ τοῦ συστήματος.

Ἐνα ἀφάνταστα πλούσιο σὲ στοιχεῖα καί θεωρητικὲς ἀναλύσεις ὑλικό, μᾶς παρέχουν τὰ ἄρθρα, ἀναρρήθματα, τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας καί τοῦ Κόμματος Ἐργασίας Ἀλβανίας, ἄρθρα πού μεταφράζουν σὴν πράξη τὴν πολεμικὴ πού ἀνάλαβαν τὰ δύο πρωτοπόρα Μαρξιστικά — Λενινιστικά κόμματα ἐνάντια στὸν σύγχρονο ρεβιζισμό. Τὰ δύο ἔνδοξα κόμματα τῆς Λ.Δ. Κίνας καί τῆς Λ.Δ. Ἀλβανίας εἶναι τὰ πρῶτα κόμματα πού ὕψωσαν τὴ σημαία τῆς ὑπεράσπισης τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ ἀμέσως μετὰ τὸ 20ον συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ καί ἐπίδόθησαν σ' ἓνα ἀμείλιχτο, συνεπῆ καί θαρραλέο ἀγῶνα γιά τὸ ξεσκέπασμα καί τὴν καταπολέμηση τοῦ χρουστοφυϊκοῦ ρεβιζιονισμοῦ μέσα στῖς γραμμὲς τοῦ παγκόσμιου κομμουνιστικοῦ κινήματος. Ἡ δημοσίευση τέτοιων ἀρθρων, ὅπως καί ἡ δημοσίευση ἄρθρων τῆς σύνταξης τοῦ «ΚΟΜ-

ΜΟΥΝΙΣΤΗ» πού θὰ ἀναλύουν τὴν πολιτικὴ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης ἐναντι τοῦ κυπριακοῦ προβλήματος, ἀκόμη, τὸν ρόλο τοῦ ΑΚΕΛ σὰν πράκτορα τῶν συμφερόντων τοῦ σοσιαλιμπεριαλισμοῦ στὸν τόπο μας, θὰ βοηθήσουν σὴν κατανόηση τοῦ προβλήματος καί θὰ διαλύσουν τὸ μῦθο «προστάτιδας» τῶν λαῶν Σοβιετικῆς Ἐνωσης.

Παράλληλα, εἶναι ἀπαραίτητη ἡ ἀτομικὴ μελέτη ἰδιαίτερα τῶν κλασσικῶν κειμένων τοῦ μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ πού πραγματοποιοῦνται τὸ θέμα τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης, καθὼς καί ἡ μελέτη ὅλων τῶν κινεζικῶν καί ἀλβανικῶν ντοκουμέντων τῆς ἐποχῆς 1956—1964, ντοκουμέντα στὰ ὁποῖα καθρεφτίζεται ὁλόκληρη ἡ ἀντιπαράθεση τοῦ Μαρξισμοῦ — Λενινισμοῦ πρὸς τὸν ρεβιζιονισμό, μέσα στῖς γραμμὲς τοῦ παγκόσμιου κομμουνιστικοῦ καί ἐργατικοῦ κινήματος, ἐκείνη, τὴν ἐποχή, καί τὰ ὁποῖα ἔχουν μιὰν ἀνεκτίμητη θεωρητικὴ ἀξία, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν πλευρὰ ἐκπλαίκευσης βασικῶν ἀρχῶν τοῦ ἐπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ. (Στὸ τέλος τοῦ ἀρθρου προσπαθῶ νὰ δώσω ἓνα κατάλογο τέτοιων βιβλίων).

Ἡ δημοσίευση τοῦ ἀρθρου τοῦ Ἄριστοτέλ Πανὸ «Ἡ σοβιετικὴ οἰκονομία μιὰ οἰκονομία ὀλοκληρωτικὰ καί ὀριστικὰ καπιταλιστικὴ» στὸ τεῦχος 2 τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ», μᾶς δίνει τὴν δυνατότητα νὰ δοῦμε μιὰ προσέγγιση τοῦ θέματος ἀπὸ τὴν οἰκονομική του, κυρίως, πλευρὰ. Πιὸ εἰδικά, τὸ ἄρθρο ἐξετάζει τὰ ἀποτελέσματα στὸν οἰκονομικὸ τομέα, δηλαδὴ τὸν καπιταλιστικὸ ἐκφυλισμὸ τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομικῆς θάσης πού εἰσήγαγε ἡ ρεβιζιονιστικὴ κλίκα Χρουστώφ — Μπρέζνιεφ ὕστερα ἀπὸ τὸ 20ὸ συνέδριο. Ταυτόχρονα, καί σὴν ἀρχὴ τοῦ ἀρθρου του, ὁ συγγραφέας ὑποδεικνύει πὼς «ἡ παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ σὴν Σοβιετικὴ Ἐνωση εἶχε σὰν πρόλογο τὴ μεγάλη ἰδεολογικὴ προδοσία καί τὸν σφετερισμὸ τῆς ἡγεσίας τοῦ ΚΚΣΕ ἀπὸ μιὰ ὁμάδα προδοτῶν, ἡ δράση τῶν ὁποίων ἐκδηλώθηκε ἀ ν ο ι χ τ ἄ στὸ θλιβερό 20ὸ συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ, στὰ 1956». (σελ. 30, ἡ ὑπογράμμιση δική μου). Ἡ ἰδεολογικὴ προδοσία, ἡ ὁποία καί ὀλοκληρώθηκε στὸ 22ο συνέδριο τοῦ ΚΚΕ, συνίσταται στῖς ἀντεπαναστατικὲς θεωρίες πού διακήρυξε ἡ χρουστοφυϊκὴ κλίκα, τῆς «εἰρηνικῆς συνύπαρξης», τοῦ «εἰρηνικοῦ ἀνταγωνισμοῦ» καί τοῦ «εἰρηνικοῦ περάσματος», σὴν ἀποκήρυξη, τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου σὰν μὴ ἀπαραίτητης, τάχα, στὴ Σοβιετικὴ Ἐνωση καί στὴ διατύπωση τῆς ἀνόητης θεωρίας τοῦ «παλλαϊκοῦ κράτους» καί τοῦ «παλλαϊκοῦ κόμματος». Εἶναι γνωστὸ πὼς πᾶντὰ καί σὲ ἐποχή, αὐτὸ πού διαχώριζε καί ἔφερνε σὲ ἀντιπαράθεση τὸν Μαρξισμό — Λενινισμό πρὸς τὸν ρεβιζιονισμό κάθε ἀπόκλισης, ἦταν ἡ ἀποδοχὴ τῆς ἐπανάστασης ἢ ἡ ἀπόρριψη καί ἡ καταπολέμησή της, ἡ διατήρηση καί ἡ ἐνίσχυση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου ἢ ἡ ἀντίθεση σ' αὐτὴν καί ἡ κατάργησή της. Στὴν μπροσούρα «Ο ΧΡΟΥΣΤΩΦΙΚΟΣ ΨΕΥΔΟΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ», οἱ Κινέζοι σύντρ. τονίζου:

«Η ρεβιζιονιστική κλίκα του Χρυσιστώφ κατάργησε τη δικτατορία του προλεταριάτου κάτω από το καμουφλάρισμα του «παλλαϊκού κράτους», αλλοίωσε τον προλεταριακό χαρακτήρα του ΚΚΣΕ κάτω από το καμουφλάρισμα του «παλλαϊκού κόμματος» και έστρωσε το δρόμο για την παλινόρθωση του καπιταλισμού κάτω από το καμουφλάρισμα της «ανάπτυγμένης οικοδόμησης του κομμουνισμού».

Αυτή η ιδεολογική προδοσία των ρεβιζιονιστών και η ανοδός τους στην ήγηση του ΚΚΣΕ δεν υπήρξε ένα γεγονός ξαφνικό, μια άσπραπή σε ξάστερο ουρανό· ήταν το αποτέλεσμα μιας πάλης, που διεξαγόταν σ' όλα τα προηγούμενα χρόνια της σοσιαλιστικής ανοικοδόμησης, ανάμεσα στον Μαρξισμό - Λενινισμό και τον ρεβιζιονισμό, ανάμεσα στο προλεταριάτο και την αστική τάξη, ανάμεσα στον σοσιαλισμό και τον καπιταλιστικό δρόμο. Το 20ο συνέδριο υπήρξε απλώς το γεγονός εκείνο που επισφράγισε την πάλη αυτή με την απόφαση, πραξικοπηματικά, της εξουσίας από τα χέρια του προλεταριάτου και την κατάληψή της από τους ρεβιζιονιστές, οι οποίοι ανοικτά και φανερά πια διακήρυξαν τις αντιπαραστατικές και αντικομμουνιστικές τους θεωρίες. Αυτό εξ άλλου υποδηλώνει και η φράση στο άρθρο του Α. Πανό «... η δράση των οποίων εκδηλώθηκε ανοικτά στο θλιβερό 20ο συνέδριο...». Η πάλη αυτή δεν είναι τίποτα άλλο από την ταξική πάλη που διεξάγεται σ' ολόκληρη την περίοδο της ανοικοδόμησης του σοσιαλισμού και για την οποία ο Λένιν μίλησε ξεκάθαρα:

«Η μετάβαση από τον καπιταλισμό στον κομμουνισμό (σ π μ. δ ι κ ή μ ο υ: δηλ. αυτό που αποκαλούμε περίοδο του σοσιαλισμού), αποτελεί μια ολόκληρη ιστορική εποχή. Όσο αυτή δεν έχει ολοκληρωθεί οι έκμεταλλευτές διατηρούν αναπόφευκτα την έ λ π ί δ α μιας παλινόρθωσης που μετασχηματίζεται σε ά π ό π ε ι ρ ε ς παλινόρθωσης». (Λένιν: «Η προλεταριακή επανάσταση και η αποστάτης Κόουτσου»).

Σ' ολόκληρη την περίοδο του σοσιαλισμού, οι τάξεις ύφιστανται και η πάλη συγκεντρώνεται ανάμεσα στο νικηφόρο προλεταριάτο και την αστική τάξη, η οποία αν και έχει ανατραπεί διατηρεί έντονοις τη δύναμή της και προσπαθεί με κάθε τρόπο και μέσο να ανατρέψει την δικτατορία του προλεταριάτου και να επιτύχει την δική της παλινόρθωση. Πάνω σ' αυτό ο Λένιν λέει, υπογραμμίζοντας ταυτόχρονα και την ανάγκη της δικτατορίας του προλεταριάτου:

«Η δικτατορία του προλεταριάτου είναι ο πιο ήρωϊκός και ο πιο αμείλικτος πόλεμος της νέας τάξης ενάντια σ' έναν πιο ή σ χ υ ρ ό έχθρο, ενάντια στην αστική τάξη, που η αντίστασή της δεκαπλασιάζεται με την ανάτροπή της (έστω και σε μια χώρα) και που η ισχύς της δεν βρίσκεται μόνο στη δύναμη του διεθνούς κεφαλαίου,

στη δύναμη και στη στερεότητα των διεθνών δεσμών της αστικής τάξης, αλλά και στη δ ύ ν α μ η σ υ ν ή θ ε ι α ς, στη δύναμη της μ ι κ ρ ή ς π α ρ α γ ω γ ή ς. Γιατί, δυστυχώς, μένει ακόμα στον κόσμο πολύ, πάρα πολύ ή μικρή παραγωγή, και η μικρή παραγωγή γ ε ν ν ά τον καπιταλισμό και την αστική τάξη συνεχώς, κάθε μέρα, κάθε ώρα, στοιχειακά και σε μαζική κλίμακα». (Λένιν: «Ο άριστοτερισμός, παιδική άρρώστια του κομμουνισμού» έκδ. ΘΕΜΕΛΙΟ σελ. 33).

Πού βρίσκεται, όμως, η αστική τάξη, σε ποιους τομείς και με ποιά μέσα και τρόπους δραστηριοποιείται με στόχο την παλινόρθωσή της; Πού και πώς εκφράζεται αυτός ο αγώνας ζωής ή θανάτου που αυτή διεξάγει ενάντια στο προλεταριάτο που βρίσκεται στην εξουσία; Αυτά τα καυτά έρωτηματικά μπόρεσαν να απαντηθούν διεξοδικά, βασικά με την θετική πείρα της ανοικοδόμησης του σοσιαλισμού στην Λ.Δ. Κίνας κάτω από την καθοδήγηση του ένδοξου Κ.Κ. Κίνας με επικεφαλής του τον σύν. Μάο - Τσέ - Τούνγκ, και με την παράλληλη έξαγωγή διδασμάτων από την άρνητική πείρα της σοσιαλιστικής ανοικοδόμησης στην Σοβιετική Ένωση. Η τεράστια θεωρητική προσφορά του σύν. Μάο - Τσέ - Τούνγκ σ' αυτό τον τομέα, συνίσταται στην παραπέρα ανάπτυξη της μαρξιστικής λενινιστικής θεωρίας για την ταξική πάλη στη σοσιαλιστική κοινωνία και για την δικτατορία του προλεταριάτου. Με τη μέθοδο του διαλεκτικού υλισμού, ο σύν. Μάο - Τσέ - Τούνγκ μελέτησε τους αντικειμενικούς νόμους της σοσιαλιστικής κοινωνίας, τονίζοντας πως ο γενικός νόμος της φύσης και της ανθρώπινης κοινωνίας, που είναι η ένότητα και η πάλη των αντιθέτων, εφαρμόζεται επίσης στη σοσιαλιστική κοινωνία. Στη σοσιαλιστική κοινωνία, τονίζει ο σύν. Μάο - Τσέ - Τούνγκ, οι ταξικές αντιθέσεις εξακολουθούν να υπάρχουν και η ταξική πάλη δεν εξαλείφεται, ακόμη και μετά τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής. Διεξάγεται πάντα αγώνας ανάμεσα στον σοσιαλιστικό και τον καπιταλιστικό δρόμο, σ' όλη τη διάρκεια της σοσιαλιστικής περιόδου.

Η αστική τάξη, που αν και έχει ανατραπεί διατηρεί τη δύναμή της, βρίσκεται και δρα σ' όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής: τον πολιτικό, οικονομικό, ιδεολογικό πολιτιστικό και στον τομέα της εκπαίδευσης. Στην μπροσούρα «Ο χρυσιστώφικος ψευδοκομμουνισμός και τα ιστορικά διδάγματα που δίνει στον κόσμο» οι κινέζοι σύντροφοι αναφέρουν, ειδικά γι' αυτό το θέμα:

«Η αστική τάξη και οι άλλες αντιδραστικές τάξεις επιδιίδονται, σε όλους τους τομείς σε πόλεμο σκεπασμένο ή ανοικτό εναντίον του προλεταριάτου. Παρουσιάζονται συχνά σαν όπαδοί του σοσιαλισμού, των Σοβιέτ, του Κομμουνιστι-

κου Κόμματος και του μαρξισμού - λενινισμού, ύπονομεύοντας τον σοσιαλισμό και προετοιμάζοντας την παλινόρθωση του καπιταλισμού. Έπιμένουν για πολύ καιρό να αντίτιθενται στο προλεταριάτο στο πολιτικό πεδίο και να προετοιμάζονται συνεχώς να ανατρέψουν τη δικτατορία του προλεταριάτου. Έπιζητούν να διεισδύσουν στους κρατικούς οργανισμούς, στις μαζικές οργανώσεις, στους οικονομικούς τομείς, στους πολιτιστικούς οργανισμούς και στα εκπαιδευτικά ιδρύματα για να αναπτύξουν αντίθετη δράση και να αρπάξουν την καθοδήγηση που ασκείται από το προλεταριάτο. Στο οικονομικό πεδίο χρησιμοποιούν όλα τα μέσα για να ύπονομεύσουν την σοσιαλιστική παλλαϊκή ιδιοκτησία και την σοσιαλιστική συλλογική ιδιοκτησία και να αναπτύξουν τις καπιταλιστικές δυνάμεις. Στον ιδεολογικό, πολιτικό και μορφωτικό τομέα, αντιπαραθέτουν την αστική κοσμοαντίληψη στην προλεταριακή κοσμοαντίληψη και προσπαθούν να διαφθείρουν το προλεταριάτο και τους άλλους εργαζόμενους με την αστική ιδεολογία.

»Η κολλεκτιβοποίηση της αγροτικής οικονομίας μετατρέπει τους αγρότες από αγρότες που εργάζονται και παράγουν ατομικά σε αγρότες που εργάζονται και παράγουν συλλογικά και δημιουργεί ευνοϊκούς όρους για την ολοκληρωτική αναδιαπαιδαγώγηση των αγροτών. Έντούτοις, όσο η συλλογική ιδιοκτησία δεν έχει γίνει παλλαϊκή ιδιοκτησία και δεν έχουν εξαφανιστεί ολοκληρωτικά τα υπολείμματα της ιδιωτικής οικονομίας, οι αγρότες θα διατηρούν αναπόφευκτα όρισμένα χαρακτηριστικά σύμφωτα στους μικροπαραγωγούς. Στις συνθήκες αυτές είναι αναπόφευκτες οι αυθόρμητες τάσεις προς τον καπιταλισμό, υπάρχει ακόμα έδαφος για την ανάπτυξη των πλουσιοκωρικών και η διαφοροποίηση στους κόλπους της αγροτιάς συνεχίζεται.

»Η δραστηριότητα της αστικής τάξης που αναφέρεται πιο πάνω, ή διαβρωτική της επίδραση στον πολιτικό, οικονομικό, ιδεολογικό και μορφωτικό τομέα, ή ύπαρξη αυθόρμητων καπιταλιστικών τάσεων στους μικροπαραγωγούς της πόλης και της υπαίθρου, το γεγονός ότι το αστικό δίκαιο δεν έχει εξαλειφθεί ακόμα ολοκληρωτικά και ή αντίδραση των συνθησιών της παλιάς κοινωνίας, όλα αυτά γεννούν διαρκώς έκφυλισμένα στοιχεία στις γραμμές της εργατικής τάξης, στους κομματικούς οργανισμούς και στον κρατικό μηχανισμό, γεννούν διαρκώς νέα αστικά στοιχεία, και καταχραστές στις κρατικές επιχειρήσεις που ανήκουν σε όλο το λαό και νέους αστούς διανοούμενους στους εκπαιδευτικούς οργανισμούς και στα εκπαιδευτικά ιδρύματα, όπως και στους κύκλους των διανοουμένων. Αυτά τα νέα αστικά στοι-

χεία και αυτά τα διεφθαρμένα στοιχεία επιτίθενται έναντίον του σοσιαλισμού σε συνεργασία με τα στοιχεία της παλιάς αστικής τάξης και των άλλων έκμεταλλευτριών τάξεων που αν και έχουν ανατραπεί δεν έχουν ακόμα ολοκληρωτικά εξαλειφθεί. Ίδιαίτερα επιζήμια είναι τα έκφυλισμένα στοιχεία που έχουν διεισδύσει στους καθοδηγητικούς οργανισμούς, γιατί ύποστηρίζουν και προστατεύουν τα αστικά στοιχεία στους οργανισμούς των κατώτερων βαθμίδων».

»Όπως καταλαβαίνουμε και όπως έχει δείξει και ή πείρα της σοσιαλιστικής ανοικοδόμησης, τόσο ή θετική όσο και ή αρνητική, ή ταξική πάλη ανάμεσα στο νικηφόρο προλεταριάτο και την αστική τάξη ύφίσταται σ' όλη την περίοδο του σοσιαλισμού, σαν νόμος αντικειμενικός, πέρα και πάνω από τη θέλησή μας. Οί χρουστοφικοί ρεβιζιονιστές, διακηρύσσοντας πως στην Σοβιετική Ένωση έπαψαν να υπάρχουν οι τάξεις και, πως γι' αυτό τον λόγο καταντά περιττή ή ανάγκη ύπαρξης της δικτατορίας του προλεταριάτου, δεν έκαμαν τίποτε άλλο από το να ρίχνουν στάχτη στα μάτια του κόσμου για να κρύψουν την προδοσία τους. Η άξισή τους να πείσουν τον κόσμο πως ή σοβιετική κοινωνία πέρασε στην άταξική κοινωνία είναι το λιγότερο παιδαριώδης, γιατί είναι γνωστό, άκομη και σ' αυτόν που πρωτογνωρίζει τον μαρξισμό - λενινισμό, πως άταξική κοινωνία είναι μόνο ή κομμουνιστική σ π ο υ τ ο κράτος, οποιαδήποτε μορφή κράτους, που σύμφωνα με την μαρξιστική - λενινιστική κοσμοαντίληψη και θεωρία είναι γνώρισμα μόνο των κοινωνιών με τάξεις και ανταγωνιστικά ταξικά συμφέροντα, σ ε ν ύ π ά ρ χ ε ι, δεν έχει λόγο ύπαρξης, γιατί άκριβώς δεν υπάρχουν κοινωνικές τάξεις. Ο καθένας όμως γνωρίζει πως σήμερα στην Σοβιετική Ένωση εξακολουθούν να υπάρχουν και το κράτος και ή κρατική έξουσία και οί κρατικοί μηχανισμοί.

Το πέραςμα στην κομμουνιστική κοινωνία προϋποθέτει την εξαίλιψη των τάξεων, ή όποια δεν γίνεται ούτε με διατάγματα και αποφάσεις ούτε και με δημαγωγικές δηλώσεις, αλλά όπως τονίζει ο Λένιν, «είναι το αποτέλεσμα μιας μακρόχρονης, δύσκολης, επίμονης ταξικής πάλης, που, με τ ά την άνατροπή της έξουσίας του κεφαλαίου, με τ ά την καταστροφή του αστικού κράτους, με τ ά την εγκαθίδρυση της δικτατορίας του προλεταριάτου, σ ε ν έ ξ ι α φ α ν ί ζ ε τ α ι (όπως φαντάζονται οί χυδαίοι εκπρόσωποι του παλιού σοσιαλισμού και της παλιάς σοσιαλδημοκρατίας), αλλά άπλως αλλάζει μορφή και σε ό,τι άφορά όρισμένες πλευρές της γίνεται πιο μανιασμένη». (Λένιν: Χαιρετισμός στους ούγγρους εργάτες. Έργα, Τόμος 29ος).

Οί χρουστοφικοί ρεβιζιονιστές, διακηρύσσοντας όλες τις άνόπτες θεωρίες τους, δεν σκόπευαν τίποτε άλλο παρά να κρύ-

ψουν τὴν προδοσίαν τους, νὰ κρύψουν τὸ γεγονός πῶς αὐτοὶ ἦσαν οἱ φοιρεῖς τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ, οἱ ἐκπρόσωποι τῆς ἀνερχόμενης τότε καινούργιας σοβιετικῆς ἀστικῆς τάξης.

Ἡ ταξικὴ πάλη στὴν σοσιαλιστικὴ κοινωνία βρίσκεται ἀναπόφευκτα καὶ μοιραία τὴν ἀντανάκλυσή της στὰ κομμουνιστικὰ κόμματα. Ἡ σημαντικὴ αὐτὴ θέσις διατυπώθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τὸν σὺν. Μάο — Τσέ — Τούνγκ πάνω στὴ βάση τῆς πείρας τῆς ἀνοικοδόμησις τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴν Λ.Δ. Κίνας καὶ τῶν ἀρνητικῶν ἀποτελεσμάτων τῆς σοβιετικῆς ἐμπειρίας. Ἡ ἄλωση, ἡ διάβρωση καὶ ὁ ἰδεολογικὸς ἐκφυλισμὸς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἀπὸ τὴν ἀστικὴ τάξη καὶ τοὺς πράκτορες της ἀποτελεῖ κεντρικὸ, πρωταρχικὸ στόχο στὴν προσπάθειά της γιὰ παλινόρθωση. Ἡ ἀστικὴ ἰδεολογία καὶ ἐπιρροή, πού ἐκφράζονται μέσα ἀπὸ τὴν ἐκδήλωση τῶν ρεβιζιονιστικῶν τάσεων μέσα στὸ κόμμα (γιατὶ ἀκριβῶς ἡ ἀστικὴ ἰδεολογία καὶ ἐπιρροή ἀποτελοῦν τὴν ἐσωτερικὴ αἰτία τοῦ ρεβιζιονισμοῦ), ἀποτελοῦν κάθε στιγμὴ καὶ σὲ κάθε δῆμα, μόνιμο κίνδυνο. Ἡ τεράστια συσσωρευμένη πείρα ἀπὸ τὴν πραγματικότητα τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησις καὶ τῆς μεγάλης Προλεταριακῆς Πολιτιστικῆς Ἐπανάστασις στὴν Λαϊκὴ Κίνα ἐπιβεβαιώνει αὐτὴ τὴν μαρξιστικὴ — λενινιστικὴ θέσις. Ἀναπόφευκτα, ἡ πάλη ἀνάμεσα στὸν σοσιαλιστικὸ δρόμο καὶ στὸν καπιταλιστικὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ στὴν ἀστικὴ τάξη, βρίσκεται τὴν ἔκφρασή της, ἐκδηλώνεται ἀποφασιστικὰ καὶ κύρια, μέσα στὸ ἴδιο τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, μέσα ἀπὸ τὴν πάλη τῶν γραμμῶν.

Ὅπως γίνεται φανερό, κύριο χαρακτηριστικὸ ὁλόκληρης τῆς περιόδου τοῦ σοσιαλισμοῦ εἶναι ἡ ταξικὴ πάλη ἀνάμεσα στὸ προλεταριάτο καὶ τὴν ἀστικὴ τάξη, μιὰ πάλη μακρόχρονη, ἀσταμάτητη, ἐλικοειδῆς καὶ περίπλοκη, μιὰ πάλη πού ἀποφασίζει γιὰ τὴν τύχη τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας, γιὰ τὸ ἂν θὰ προχωρήσει πρὸς τὸν κομμουνισμό ἢ ἂν θὰ ἐπανεέλθει στὸν καπιταλισμό.

Ἡ σοσιαλιστικὴ κοινωνία προέρχεται, γενιέται ἀπὸ τὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία καὶ ἀποτελεῖ πρώτη φάσις τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας. Δ ε ν ε ἰ ν α ἰ ἀ κ ό μ η ἡ κομμουνιστικὴ κοινωνία, καὶ ἀπὸ οἰκονομικῆς καὶ ἄλλες ἀπόψεις διατηρεῖ τὰ στίγματα τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα ὁ Μάρξ ἀναφέρει: «αὐτὸ πού μᾶς ἀπασχολεῖ ἐδῶ, εἶναι μιὰ κοινωνία, κομμουνιστικὴ ὄχι τέτοια πού θὰ εἶναι ὅταν ἀ ν α π τ υ χ θ ε ἰ σ τ ῖς ἴδιες τῖς δικές της βάσεις, ἀλλὰ ἀντίθετα, τέτοια ὅπως ξ ε π η δ ᾶ ἀπὸ τὴν καπιταλιστικὴ κοινωνία μιὰ κοινωνία κατὰ συνέπεια, πού, ἀπὸ κάθε ἀποψη, οἰκονομική, ἠθικὴ, πνευματικὴ, φέρνει ἀκόμα τὰ στίγματα τῆς παλιᾶς κοινωνίας ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς ὁποίας προέρχεται». (Κ. Μάρξ: «Κριτικὴ τοῦ Προγράμματος τῆς Γκότα»).

Στὴν σοσιαλιστικὴ κοινωνία ὑπάρχουν ἀκόμα, κληροδοτημένα ἀπὸ τὸν καπιταλισμό, ὁ καταμερισμὸς τῆς ἐργασίας πού ἐκφράζεται στὶς διαφορὲς ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες καὶ στοὺς ἀγρότες, ἀνάμεσα στὴν πόλη καὶ στὸ χωριό, ἀνάμεσα στὴν σωματικὴ καὶ στὴν πνευματικὴ ἐργασία, ἡ ἐμπορευματικὴ παραγωγή (γιὰ τὴν ὁποία κάνει ἐκτεταμένη ἀναφορὰ ὁ Ἄρ. Πανὸ στὸ ἄρθρο του), τὸ ἀστικὸ δίκαιο σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν κατανομή τοῦ κοινωνικοῦ προϊόντος. Ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν οἱ συνθήσεις τῆς παλιᾶς κοινωνίας, ἡ ἀστικὴ ἐπιρροή καὶ ἔνα σωρὸ ἄλλα πράγματα πού ἀφοροῦν τὸν τομέα τοῦ ἐποικοδομήματος. Ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἐξάλειψη ὅλων αὐτῶν τῶν ὑπολειμμάτων τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας, πού θὰ γίνεῖ μέσα ἀπὸ τὴν πάλη πού ἀναφέρεται πρὸς πάνω καὶ σ' ὅλους τοὺς τομεῖς, πολιτικὸ, οἰκονομικὸ, ἰδεολογικὸ, σ' ὅλη τὴ σοσιαλιστικὴ περίοδο σ η μ α δ ε ὑ ε ἰ καὶ τὸ πέρασμα στὴν κομμουνιστικὴ, ἀταξικὴ κοινωνία. Ὅπλο γιὰ τὴν ἐξάλειψη ὅλων αὐτῶν εἶναι ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, τῆς ὁποίας τὸ ἱστορικὸ καθῆκον ἔχει δύο πλευρὲς: μιὰ πλευρὰ ἐσωτερικὴ καὶ μιὰ πλευρὰ διεθνή:

«Στὸ ἐσωτερικὸ πεδίο, τὸ καθῆκον συνίσταται βασικὰ στὴν ὁλοκληρωτικὴ ἐξάλειψη ὅλων τῶν ἐκμεταλλευτικῶν τάξεων, στὴν ὑψηλὴ ἀνάπτυξη τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας, στὸ ἀνέβασμα τῆς κομμουνιστικῆς συνειδητικῆς τῶν λαϊκῶν μαζῶν, στὴν ἐξάλειψη τῶν διαφορῶν ἀνάμεσα στὴν παλαιὰ ἰδιοκτησία καὶ στὴν συλλογικὴ ἰδιοκτησία, ἀνάμεσα στοὺς ἐργάτες καὶ στοὺς ἀγρότες, ἀνάμεσα στὴν πόλη καὶ στὸ χωριό, ἀνάμεσα στὴν πνευματικὴ καὶ στὴν σωματικὴ ἐργασία, καὶ στὴν ἐξάλειψη κάθε δυνατότητας διαμόρφωσης τάξεων καὶ παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ ἔτσι ὥστε νὰ δημιουργηθοῦν οἱ ὅροι γιὰ τὴν πραγματοποίησις τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν ἀρχὴ «ἀπὸ τὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὶς ἰκανότητές του, στὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες του». Στὸ διεθνὲς πεδίο, τὸ καθῆκον συνίσταται βασικὰ στὴν ἀπόκρουσις κάθε ἐπιθέσεως τοῦ διεθνούς ἱμπεριαλισμοῦ (συμπεριλαμβανομένης τῆς ἐνοπλῆς ἐπέμβασις καὶ τῆς εἰρηνικῆς ἀποσύνθεσις) καὶ στὴν ὑποστήριξη τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασις, μέχρι τὴν ὀριστικὴ ἐξάλειψη τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τοῦ συστήματος ἐκμετάλλευσις ἀπὸ τοὺς λαούς. Πρὶν τὴν ἐκπλήρωσις τῶν δύο πλευρῶν αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ τὴν εἴσοδο στὴν ὁλοκληρωμένη κομμουνιστικὴ κοινωνία, ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου εἶναι ἐντελῶς ἀπαραίτητη». («Ὁ χρουστοφικὸς ψευδοκομμουνισμὸς...»).

Στὸ ἄρθρο αὐτὸ ἐγίνε προσπάθεια νὰ τοποθετηθεῖ μ' ἕνα γενικὸ, εἰσαγωγικὸ τρόπο, τὸ ζήτημα τῆς ταξικῆς πάλης στὴ σοσιαλιστικὴ περίοδο, ζήτημα πού ἀποτελεῖ τὴ θεωρητικὴ βάση γιὰ τὴν σωστὴ κατα-

νόση του προβλήματος της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στη Σοβιετική Ένωση. Ο χρυσωφικός ρεβιζιονισμός, αρπάζοντας την ήγηση του ΚΚΣΕ και την εξουσία στην Σοβιετική Ένωση, δεν προάγει τίποτα άλλο παρά μόνο την παλινόρθωση της αστικής τάξης σ' αυτή τη χώρα. Η άνοδος του ρεβιζιονισμού στην εξουσία, υπήρξε αποτέλεσμα της ταξικής πάλης ανάμεσα στο προλεταριάτο και στην αστική τάξη που διεξαγόταν σ' όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής στο πρώτο στον κόσμο προλεταριακό κράτος. Έχοντας την εξουσία στα χέρια της και καταργώντας την δικτατορία του προλεταριάτου, η ρεβιζιονιστική κλίκα είχε πια κάθε δυνατότητα να προχωρήσει στον καπιταλιστικό έκφυλισμό ολόκληρης της οικονομικής βάσης και ολόκληρου του εποικοδομημάτων. Χωρίς την εξουσία στα χέρια της δεν μπορούσε να προχωρήσει σ' αυτό τον ολοκληρωτικό έκφυλισμό της σοβιετικής κοινωνίας από σοσιαλιστική σε καπιταλιστική, και ο οποίος έκφυλισμός με τη σειρά του αποτελούσε τον μόνο σίγουρο τρόπο για την διατήρησή της στην εξουσία.

Γκρενόμπλ, 12.1.1977

*Αν. Νεοφυτίδης

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΩΝ

ΜΑΡΞ - ΕΝΓΚΕΛΣ: «Κριτική του Προγράμματος της Γκότα και Έρφούρτης».

Β. Ι. ΛΕΝΙΝ: «Κράτος και Έπανάσταση».

Β. Ι. ΛΕΝΙΝ: «Η προλεταριακή επανάσταση και ο άποστάτης Κάουτσκι».

Β. Ι. ΛΕΝΙΝ: «Αριστερισμός παιδική αρρώστια του Κομμουνισμού».

Β. Ι. ΛΕΝΙΝ: «Για το Κράτος».

Ι. Β. ΣΤΑΛΙΝ: «Για τις Βάσεις του Λενινισμού» και «Τα Ζητήματα του Λενινισμού».

Β. Ι. ΣΤΑΛΙΝ: «Τα Οικονομικά προβλήματα του Σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ».

ΜΑΟ - ΤΣΕ - ΤΟΥΝΓΚ: «Για τις αντιθέσεις».

ΜΑΟ - ΤΣΕ - ΤΟΥΝΓΚ: «Για τη σωστή λύση των αντιθέσεων στους κόλπους του λαού».

ΜΑΟ - ΤΣΕ - ΤΟΥΝΓΚ: «Η δημοκρατική δικτατορία του λαού».

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΚΑΙ ΑΛΒΑΝΙΚΑ ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ:

«Για το ζήτημα Στάλιν».

«Η αλβανική θέση για το ζήτημα Στάλιν».

«Ο χρυσωφικός ψευδοκομμουνισμός και τα ιστορικά διδάγματα που δίνει στον κόσμο».

«Προτάσεις σχετικά με τη γενική γραμμή του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος».

«Δυο αντίθετες γραμμές για την ειρηνική συνύπαρξη».

«Ψηλά τη σημαία του Μαρξισμού - Λενινισμού» - Άλβανικά ντοκουμέντα, που κυκλοφόρησαν πρόσφατα σε τόμο από τις εκδ. «ΠΟΡΕΙΑ», στην Αθήνα.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Η ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟ ΤΟΥ ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

Άρθρο του ΕΚΟΥΡΑΝ ΜΑΡΑ,
καθηγητή μέλους της 'Ακαδη-
μίας 'Επιστημών της Λ.Δ. 'Αλ-
βανίας.

ΜΕΡΟΣ Α'

Κάτω από τα χτυπήματα της ένοπλης έθνικοαπελευθερωτικής πάλης των λαών, τὸ παλιὸ ἀποικιακὸ σύστημα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ ἔχει ἀποσυντεθεῖ καὶ βρίσκεται στὸ δρόμο τῆς τελικῆς του ἐξαφάνισης. Οἱ λαοί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶχε ἀφαιρεθεῖ κάθε δικαίωμα γιὰ πάρα πολλὰ χρόνια καὶ τοὺς ὁποίους ὁ ἰμπεριαλισμὸς δὲν ἔβλεπε παρὰ μόνον ὡς ἀντικείμενο ὑποδούλωσης καὶ στιγμῆς ἐκμετάλλευσης, ἔχουν ξυπνήσει ὀριστικὰ καὶ τείνουν νὰ μετατραποῦν σὲ δραστήριους συντελεστὲς τῆς ἱστορίας.

Μεγάλος ἀριθμὸς χωρῶν τῆς 'Ασίας, τῆς 'Αφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς 'Αμερικῆς ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει τὴν ἀνεξαρτησία τους σπάζοντας τὰ ἰμπεριαλιστικὰ δεσμά, ἀναζητοῦν τὸν δρόμο τῆς γρήγορης οἰκονομικῆς, πολιτικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς τους ἀνάπτυξης, τὸ δρόμο ποὺ θὰ τοὺς ἐπιτρέψει νὰ κατακτήσουν μιὰ πραγματικὴ οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνεξαρτησία, νὰ ξεπεράσουν τὴν καθυστέρηση ποὺ ἄφησε πίσω της ἡ πολύχρονη ἀποικιακὴ κυριαρχία καὶ νὰ ἀνεβάσουν τὸ ἐπίπεδο τῆς ὕλικῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ.

Ἡ ἐκλογὴ τῶν δρόμων τῆς οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς ἀνάπτυξης τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα προβλήματα τῆς ἐποχῆς

μας, μιὰ καὶ ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν τῶν χωρῶν ἀντιπροσωπεύει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ.

Οἱ ὑπανάπτυκτες χῶρες, ἐκείνες ὅπου στὴν ἐξουσία βρίσκεται ἡ ἀστική τάξη, ἀκολουθοῦν τώρα τὸν καπιταλιστικὸ δρόμο. Ὁ καπιταλισμὸς ὅμως δὲν εἶναι οὔτε ἡ μόνη προοπτικὴ τῆς ἱστορικῆς τους ἀνάπτυξης, οὔτε καὶ τὸ ἀναπόφευκτο πεπρωμένο τους. Γι' αὐτὲς τὶς χῶρες ὑπάρχει ἐπίσης μιὰ ἄλλη λύση — ἡ δυνατότητα μετάπλασης τῆς κοινωνίας πάνω σὲ σοσιαλιστικὴ βάση, ἀπορρίπτοντας τὸν καπιταλισμὸ ὡς οἰκονομικὸ καὶ κοινωνικὸ σχηματισμὸ ἢ τοῦλάχιστο τὴν ἀναπτυγμένη φάση του. Οἱ ἐργαζόμενοι τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν δὲν ἔχουν κατένενα λόγο νὰ δεσμεύονται καὶ νὰ σύρονται στὰ τυφλά στὸν παλιὸ παραδοσιακὸ καπιταλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης. Ἐχουν ἤδη οἱ ἴδιοι τους γνωρίσει, πληρώνοντας τὴν μάλιστα πολὺ ἀκριβά, τὴν πῖδ μισητῆς καὶ ἀπάνθρωπες πλευρῆς τοῦ καπιταλιστικοῦ «πολιτισμοῦ»: τὸν ἀποικιακὸ καὶ ἰμπεριαλιστικὸ ζυγὸ, τοὺς πολέμους, τὴν βία, τὴν ἐξόντωση, τὴν ἀγρία ἐκμετάλλευση, τὴν καταλήστεψη τοῦ ἐθνικοῦ τους πλούτου, τὴν φτώχεια, τὴν πείνα καὶ τὸν ἐξευτελισμὸ μαζί με τὴν πῖδ πανούργα κοινωνικὴ καὶ θρησκευτικὴ δημαγωγία. Αὐτὴ ἡ τόσο ὀδυνηρὴ ἐμπείρια δὲν θάπρεπε, γιὰ κανένα λόγο, νὰ παρασύρει τοὺς λαοὺς αὐτοὺς στὸν καπιταλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ ἠθικὴ καὶ πρακτικὴ «ἀξία» τῆς «κοινωνίας τῆς κατανώσεως», τῆς ὁποίας οἱ ἀπαίσιες πλευρῆς ἔχουν ἤδη ἀπογοητεύσει τὴν ἐργαζό-

μενες μάζες τῶν ἀναπτυγμένων καπιταλιστικῶν χωρῶν, δὲν εἶναι καθόλου ἱκανή, ἀπὸ τῆ φύση τῆς, νὰ προκαλέσει καμμιά ἰδιαίτερη συμπάθεια.

Ἡ ἱστορία λοιπὸν ἔχει ἀνοίξει γιὰ τίς ὑπανάπτυκτες χῶρες τὸν νέο, σοσιαλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης. Εἶναι ὁ μόνος δρόμος πὺ ἐπιτρέπει στοὺς ἄλλο δούλους νὰ μετατραποῦν σὲ κύριους τοῦ ἑαυτοῦ τους, νὰ πάρουν στὰ χέρια τους τίς τύχες τους καὶ τίς τύχες τῆς χώρας τους καὶ νὰ γίνουν οἱ δραστήριοι καὶ συνειδητοὶ οἰκοδόμοι τῆς νέας ζωῆς. Δὲν ὑπάρχει κι' οὔτε μπορεῖ νὰ υπάρξει τρίτος δρόμος.

Ἡ ἐκλογή τοῦ δρόμου τῆς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνάπτυξης μιᾶς ὁποιασδήποτε χώρας, εἶναι ἐσωτερικὴ ὑπόθεση πὺ ἀφορᾷ τὸν λαὸ αὐτῆς τῆς χώρας καὶ κανέναν ἄλλο. Εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ συσχετισμοῦ τῶν ταξικῶν δυνάμεων, τῆς πάλης πὺ διεξάγεται ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τίς δυνάμεις, τῆς πολιτικῆς δυνάμεις καὶ θέλησης πὺ γεννιέται ἀπὸ αὐτὴ τὴν πάλη. Ὑπενθυμίζουμε ἐπὶ πλεόν πῶς, ὕστερα ἀπ' τίς νίκες πὺ πέτυχε ὁ σοσιαλισμὸς, οἱ ἐργαζόμενες μάζες πολλῶν χωρῶν τῆς Ἀσίας, Ἀφρικῆς καὶ Λατινικῆς Ἀμερικῆς πὺ ἀποδεσμεύθηκαν ἀπὸ τὰ ἡγεμονιστικὰ δεσμά, ἐπιθυμοῦν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν σοσιαλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξης.

Παράλληλα ὅμως μ' αὐτὴ τὴν κατάσταση εἶδαμε νὰ ἐμφανίζονται καὶ νὰ προπαγανδίζονται σ' αὐτὲς τίς χῶρες, ἕνα σωρὸ ἀντιλήψεις καὶ θεωρίες πάνω στοὺς δρόμους περάσματος στὸ σοσιαλισμὸ καὶ πάνω στὴν ἴδια τὴν σοσιαλιστικὴ κοινωνία, οἱ ὁποῖες, τόσο στὴ θεωρία ὅσο καὶ στὴν πρακτικὴ, ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὸν πραγματικὸ, ἐπιστημονικὸ σοσιαλισμὸ καί, εἰδικότερα, ἀπὸ τοὺς πραγματικοὺς δρόμους πὺ πρέπει νὰ ἀκολουθηθοῦν γιὰ νὰ ὀδηγήσουν στὴν σοσιαλιστικὴ ἀνοικοδόμηση. «Σ' αὐτὲς τίς θεωρίες ὑπάρχουν ἀρκετὰ ἀσαφῆ, συγκεχυμένα καὶ ἐκλεχτικιστικὰ σημεῖα, ὑπάρχει ἕνα κράμα σοσιαλιστικῶν καὶ καπιταλιστικῶν ἀρχῶν, ἕνα ἀνακάτεμα τῆς σοσιαλιστικῆς ἰδεολογίας μὲ τὴν ἐθνικιστικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἰδεολογία» (1).

Ὅλες αὐτὲς οἱ θεωρίες ποικίλλουν ἀ-

νάλογα, πάντοτε, μὲ τοὺς στόχους τους καὶ τὴν ταξικὴ τους προέλευση. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ τὰ μικροαστικὰ στρώματα. Εἶναι, οὐσιαστικά, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς λειψῆς ἰδεολογικῆς διορατικότητος αὐτῶν τῶν στρωμάτων καὶ τείνουν στὴν ἀνοικοδόμηση ἐνὸς «σοσιαλιστικοῦ κοινωνικοῦ συστήματος» σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψη πὺ ἔχει ὁ μικρὸς ἀτομικὸς ἰδιοκτήτης. "Ἄλλες ἀπ' αὐτὲς προπαγανδίζονται ἀπὸ τὴν γνόπια κεφαλαιοκρατικὴ τάξη ἢ ὁποῖα θέλει νὰ δημιουργήσει τὴν ψευδαίσθηση πῶς εἶναι δυνατό νὰ συνενωθοῦν στοιχεῖα ἀσυμβίβαστα μεταξὺ τους: ἢ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ὑπεροχὴ τοῦ σοσιαλισμοῦ μὲ τὴν καπιταλιστικὴ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καὶ τὴν ἐλεύθερη δράση τῶν δυνάμεων τῆς ἀγορᾶς, ἢ ἰδεολογία τοῦ προλεταριάτου μὲ τὴν ἀστικὴ ἰδεολογία καὶ τὰ θρησκευτικὰ δόγματα. Ἡ ἐμφάνιση καὶ ἡ προπαγάνδισις ὄλων αὐτῶν τῶν θεωριῶν ἐπηρεάστηκαν σημαντικὰ ἀπὸ τίς καταστρεπτικὲς ἀντιλήψεις καὶ θεωρίες τῶν σύγχρονων ρεβιζιονιστῶν οἱ ὁποῖες χρησιμεύουν σὰν τροφὴ στὶς κάθε εἴδους ἐκδηλώσεις τοῦ ἀντιμαρξιστικοῦ καὶ ἀντιεπιστημονικοῦ σοσιαλισμοῦ.

Οἱ μόνες σωστὲς καὶ ἐπιστημονικὲς ἀντιλήψεις πάνω στὶς ὁποῖες πρέπει νὰ βασιστοῦν οἱ ὑπανάπτυκτες χῶρες γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ δρόμο τοῦ σοσιαλισμοῦ, εἶναι ἐκεῖνες πὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ἐπαναστατικὴ Μαρξιστικὴ — Λενινιστικὴ θεωρία, ἀπὸ τίς διδασκαλίαι τοῦ Λένιν γιὰ τὸ πέρασμα αὐτῶν τῶν χωρῶν στὸ σοσιαλισμὸ, ἀπὸ τὴν πείρα πὺ ἀποκτήθηκε ἀπὸ τὴν Λ.Δ. Κίνας καὶ τὴν Λ.Δ. Ἀλβανίας οἱ ὁποῖες σήμερα ἀνοικοδομοῦν μὲ ἐπιτυχία τὸν σοσιαλισμὸ, ἀφοῦ προηγουμένως ὑπῆρξαν κι αὐτὲς θύματα μιᾶς καθυστερημένης, μισοαποικιακῆς καὶ μισοφεουδαρχικῆς κατὰστασης.

* * *

Ἡ δυνατότητα ἄμεσου περάσματος τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στὸ σοσιαλισμὸ ἀπορρίπτοντας τὴ φάση τοῦ ἀναπτυγμένου καπιταλισμοῦ, δὲν εἶναι πιά μιὰ χίμαιρα. Ὁ Μαρξισμὸς — Λενινισμὸς ἔλυσε αὐτὸ τὸ πρόβλημα στὸ θεωρητικὸ ἐπίπεδο, ἐνῶ ἡ πείρα (ἢ προώθηση δηλαδή, στὸ δρόμο τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνάπτυξης μιᾶς σειρᾶς ἀπὸ πρώην ὑπανά-

πτυκτες χώρες) απόδειξε την ύπαρξη αυτής της (δυνατότητας) και εμπλούτισε παραπέρα την θεωρία και την πρακτική της σοσιαλιστικής επανάστασης και της λαϊκοδημοκρατικής εθνικοαπελευθερωτικής επανάστασης.

Σ' αυτό τον κόσμο, κάθε πράγμα έχει τη δική του ιστορία. Η ιδέα του περάσματος των υπανάπτυκτων χωρών στο σοσιαλισμό έχει, κι αυτή επίσης, τη δική της ιστορία. Γεννήθηκε την ίδια στιγμή που είχε επεξεργαστεί και η θεωρία του επιστημονικού σοσιαλισμού βασισμένη πάνω στην ανάλυση της ανάπτυξης των κυριοτέρων καπιταλιστικών χωρών. Την εποχή που εμφανίστηκε αυτή η θεωρία, μερικές χώρες βρισκότουσαν ακόμη στο στάδιο της προκαπιταλιστικής ανάπτυξης. Ο Κάρλ Μάρξ, μελετώντας την ιστορική προοπτική αυτών των χωρών, πρόβαλε για πρώτη φορά την ιδέα της δυνατότητας περάσματος αυτών των χωρών στο σοσιαλισμό, παρακάμπτοντας τον καπιταλιστικό δρόμο «του αΐματος, της φτώχειας, της μιζέριας και της εξαθλίωσης».

Αυτό το πέρασμα καθόλου δεν αποκλείει τη δράση των γενικών νόμων της εξέλιξης της παγκόσμιας ιστορίας, την συνέχεια και τη διαδοχή των οικονομικών και κοινωνικών σχηματισμών. Αντίθετα, μάς αποδεικνύει πώς ο δρόμος της εξέλιξης των λαών είναι πολύ πιο πλούσιος, πιο ποικίλος και «επιδέξιος» από την γενική γραμμή της εξέλιξης της παγκόσμιας ιστορίας. Έξ' άλλου, αν ρίξουμε μια ματιά αναδρομική σ' αυτή την εξέλιξη, θα δούμε πώς μερικοί λαοί κατόρθωσαν να περάσουν από ένα κοινωνικο-οικονομικό σχηματισμό σ' έναν άλλο παρακάμπτοντας έναν τρίτο, ο οποίος υπήρξε αναπόφευκτος για την υπόλοιπη ανθρωπότητα (2).

Στις αρχές του 20ού αιώνα, όταν η σοσιαλιστική επανάσταση δεν ήταν πια ένας απόμακρος στόχος αλλά ζήτημα που έμπαινε στην ημερήσια διάταξη του εργατικού κινήματος, η ανάπτυξη της μαρξιστικής θεωρίας έβαζε σαν πρόβλημα ιστορικής και πρακτικής σημασίας το πρόβλημα του περάσματος των καθυστερημένων χωρών στο σοσιαλισμό. Οι ρεβιζιονιστές όμως της 2ης Διεθνούς, στο όνομα τ'αχα της «δημιουργικής ανάπτυ-

ξης» και της θεωρητικής «αναθεώρησης» της νέας ιστορικής εμπειρίας, έβαλαν, στην αρχή, υπό αμφισβήτηση την άποψη του Μάρξ για τη δυνατότητα περάσματος των υπανάπτυκτων χωρών στο σοσιαλισμό (3), μέχρι που την απόρριψαν, έπειτα, ολοκληρωτικά.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες υπήρξε αναγκαίο να υποκατασταθεί ή σωστή θέση του Μάρξ πάνω σ' αυτό το ζήτημα. Και ακόμα πιο σημαντικό ήταν, αυτή η θέση να εμπλουτιστεί και να αναπτυχθεί ακόμα παραπέρα, σύμφωνα με τα νέα δεδομένα της εποχής του ιμπεριαλισμού και της προλεταριακής επανάστασης. Αυτό το καθήκον εκπληρώθηκε με επιτυχία από τον Λένιν.

Ο Λένιν σύνδεσε το πέρασμα των υπανάπτυκτων χωρών στο σοσιαλισμό, με την θεωρία του ιμπεριαλισμού, με την μετεξέλιξη της λαϊκοδημοκρατικής επανάστασης σε σοσιαλιστική επανάσταση, την ολοκλήρωση της πολιτικής επανάστασης και την κατάκτηση της εξουσίας σαν απαραίτητο όρο για να ανοίξει ο δρόμος στη δημιουργία των οικονομικών και κοινωνικών προϋποθέσεων του σοσιαλισμού. Ο Λένιν ανάτρεψε την μηχανιστική, ντετερμινιστική άποψη του Κάουτσκι που κήρυσσε: «'Αν δεν έχουν ωριμάσει οι οικονομικές συνθήκες τότε δεν πρέπει να φέρουμε σε πέρας ούτε την πολιτική επανάσταση».

Η επιτυχής ολοκλήρωση της δημοκρατικής επανάστασης απαιτεί όπως η επανάσταση καθοδηγείται από την εργατική τάξη και το κόμμα της και όπως η πολιτική εξουσία περάσει στα χέρια των εργαζομένων μαζών. Αυτό αποτελεί αξίωμα για κάθε αυθεντική λαϊκοδημοκρατική επανάσταση, αν δεν θέλει να μείνει στα μισά του δρόμου αλλά αντίθετα επιδιώκει να αναπτυχθεί με συνεχή τρόπο ως την μετατροπή της σε σοσιαλιστική επανάσταση, διά μέσου βαθειών πολιτικών, οικονομικών, κοινωνικών, ιδεολογικών, πολιτιστικών κ.ά., αλλαγών. Όπως βλέπουμε, αυτό το καθήκον αντιμετώπιστηκε από τον Λένιν ο οποίος, ταυτόχρονα, έδειξε και τους δρόμους που πρέπει να ακολουθηθούν για την εκπλήρωσή του.

Οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές πρόδωσαν

και διαστρέβλωσαν τή λενινιστική διδασκαλία για τὸ ἄμεσο πέρασμα τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν στο σοσιαλισμό. Τὴν ἀντικατέστησαν μὲ μιὰ «νέα θεωρία», αὐτὴν τοῦ λεγόμενου δρόμου «τῆς μὴ καπιταλιστικῆς ἀνάπτυξης» (4). Αὐτὸς ὁ δρόμος παρουσιάζεται ἀπὸ τοὺς ρεβιζιονιστὲς ὡς ἓνα μεταβατικὸς σχηματισμὸς ὁ ὁποῖος ὀφείλει, ὡς ποῦμε, νὰ προετοιμάσει τὶς ὕλικές καὶ ὑποκειμενικές συνθήκες τοῦ σοσιαλισμοῦ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες ὅπως ὁ καπιταλισμὸς προετοιμάζει αὐτὲς τὶς συνθήκες στὶς ἀναπτυγμένες χῶρες. Αὐτὸς ὁ σχηματισμὸς, σύμφωνα μὲ τὸ ρόλο ποὺ τοῦ ἀποδίδεται, περιγράφεται ὡς ἓνα ἀμάλγαμα (συνένωση) καὶ ἓνα μόνιμο καὶ σταθερὸ ἰσοζύγιο ἀντιθετῶν πολιτικῶν, ἰδεολογικῶν, ταξικῶν καὶ οἰκονομικῶν δυνάμεων, Στὴν οὐσία του, ὁ μὴ καπιταλιστικὸς δρόμος τῶν ρεβιζιονιστῶν, ἀντιπροσωπεύει μιὰν συνηθισμένη καπιταλιστικὴ ἀνάπτυξη, ντυμένη μ' ἓνα φεῦτικο σοσιαλισμὸ.

* * *

Εἶναι γεγονός πὼς οἱ ὑπανάπτυκτες χῶρες δὲν βρίσκονται ὅλες στὸ ἴδιο ἐπίπεδο κοινωνικῆς ἐξέλιξης. Τὰ καθήκοντα ποὺ προβάλλουν γι' αὐτὲς, διαφέρουν μεταξύ τους καὶ παρουσιάζουν τὰ εἰδικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἱστορικῆς ἐξέλιξης τῆς κάθε μιᾶς ἀπ' αὐτὲς τὶς χῶρες. Εἰδικὰ στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ τὶς πιὸ διαφορετικὲς οἰκονομικὲς καὶ κοινωνικὲς σχέσεις, ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τοῦ πρωτόγονου κοινοτικοῦ συστήματος καὶ τῆς φυσικῆς οἰκονομίας, ὡς τὴν καπιταλιστικὴν οἰκονομία καὶ τὶς καπιταλιστικὲς σχέσεις, περνώντας ἀπὸ τὶς φεουδαρχικὲς καὶ μισοφεουδαρχικὲς σχέσεις. Αὐτὴ ἡ πραγματικότητα ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα οἱ ταξικὲς καὶ κοινωνικὲς δυνάμεις αὐτῶν τῶν χωρῶν νὰ ποικίλλουν ἀρκετὰ ἔτσι ποῦ, αὐτὴ ἡ κατάσταση, νὰ γεννᾷ τοὺς πιὸ ποικίλους πολιτικούς καὶ κοινωνικοὺς ἀνταγωνισμοὺς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, γνωρίζουμε πὼς χρειάστηκε νὰ περιμένουμε αἰῶνες μέχρι νὰ δοῦμε νὰ σχηματίζονται στοὺς κόλπους τοῦ καπιταλισμοῦ οἱ ὕλικοι καὶ ὑποκειμενικοὶ παράγοντες ποὺ εἶναι ἀναγκαῖοι γιὰ τὴν σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση καὶ τὴν ἀνοικοδόμηση τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἔχουμε, ἀσφαλῶς, κάθε δικαίωμα νὰ ἀναρωτηθοῦ-

με κατὰ πόσον αὐτοὶ οἱ παράγοντες μποροῦν νὰ δημιουργηθοῦν σὲ μιὰν ὑπανάπτυκτη χώρα ὅπου ὁ καπιταλισμὸς βρίσκεται ἀκόμη σ' ἓνα ἀρχικὸ ἢ ἐλάχιστο ἀναπτυγμένο στάδιο συγκρότησης, ἂν ὑπάρχει, γιὰ τὴν δημιουργία αὐτῶν τῶν παραγόντων, ἓνας ἄλλος δρόμος ἐκτὸς τοῦ καπιταλιστικοῦ, καὶ πὼς μιὰ ὑπανάπτυκτη χώρα μπορεῖ νὰ μπεῖ ἄμεσα στὸ δρόμο τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνοικοδόμησης χωρὶς νὰ περάσει ἀπὸ τὴν φάση τοῦ ἀναπτυγμένου καπιταλισμοῦ.

Τὸ πέρασμα τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν ἄμεσα στὸν σοσιαλισμὸ, ἀποτελεῖ σὴμερα τὴν μοναδικὴν δυνατότητα μιᾶς γρήγορης καὶ ὅσο τὸ δυνατό λιγώτερο ὀδυνηρῆς κάλυψης τοῦ τεράστιου κενοῦ ποὺ δημιουργήθηκε σ' αὐτὲς, στὴν πορεία τῆς ἱστορικῆς τους ἐξέλιξης. Παρ' ὅλον ὅτι εἶναι δύσκολο νὰ καθοριστοῦν ἐπακριβῶς ὅλες οἱ συγκεκριμένες μορφὲς αὐτοῦ τοῦ περάσματος, ὑπάρχει, ἐντούτοις, ἓνας δρόμος, ἓνα γενικὸ μέσο καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ ὀλοκλήρωση μιᾶς αὐθεντικῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης. «Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἐπανάσταση ἀποτελεῖ τὸ μοναδικὸ μέσο μετασχηματισμοῦ τοῦ κόσμου, τὸν μοναδικὸ δρόμο γιὰ τὴν ἀποτίναξη τῆς ἐθνικῆς καὶ κοινωνικῆς ὑποδούλωσης, ἔχει γίνει σήμερα συνείδηση σ' ἑκατομμύρια ἀνθρώπους σ' ὅλες τὶς ἠπείρους» (5). Τὸ κεντρικὸ καὶ πιὸ ζωτικὸ πρόβλημα αὐτῆς τῆς ἐπανάστασης εἶναι ἢ μὲ κάθε θυσία κατάχτηση τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὶς ἐργαζόμενες μάζες μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ Μαρξιστικὸ — Λενινιστικὸ κόμμα, καὶ ἡ ἐγκαθίδρυση μιᾶς δημοκρατικῆς δικτατορίας τῶν πιὸ ἐπαναστατικῶν δυνάμεων, δηλ. τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῆς ἀγροτιάς. Μιὰ συνηθισμένη ἀστικοδημοκρατικὴ ἐπανάσταση, ἀκόμα καὶ στὴ μορφή ποὺ θὰ ἄρμοζε στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, δὲν μπορεῖ μὲ κανένα τρόπο νὰ προετοιμάσει τὴν μετάβαση στὸ σοσιαλισμὸ. Ἡ ἱστορία τῶν τριῶν τελευταίων δεκαετιῶν μᾶς ἔδειξε πὼς πολλὲς χῶρες τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ ἀπόκτησαν τὴν ἐθνικὴν τους ἀνεξαρτησία μετὰ τὸν Δεύτερο Παγκόσμιον Πόλεμον, δὲν μπόρεσαν, ἀκριβῶς γιὰτὶ ἡ πολιτικὴ ἐξουσία δὲν πέρασε στὰ χέρια τῶν ἐργαζόμενων μαζῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ Μαρξιστικὸ — Λενινιστικὸ κόμμα, νὰ περάσουν στὸ δρόμο τῆς σοσιαλιστικῆς ἀνάπτυξης, καὶ παρέμειναν οἰκονομικὰ ἐ-

ξαρτημένες από τον ιμπεριαλισμό, με μια γεοαποικιακή μορφή.

Σε κτυπητή αντίθεση με τον μαρξισμό — λενινισμό και την ιστορική πείρα, οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές υποβίβασαν όλη την επαναστατική θεωρία και πρακτική σε απλές μεταρρυθμίσεις μέσα στα πλαίσια του υπάρχοντος συστήματος. Υποστηρίζουν την θέση σύμφωνα με την οποία το λεγόμενο «Μεταβατικό Κράτος» (6), το οποίο είναι δυνατό να έχει επικεφαλής, σαν ηγέτιδα δύναμη, την τάξη των εκμεταλλευτών, δηλαδή τους μεγάλους γαιοκτήμονες και την αστική τάξη

(αναφέρουμε σαν παράδειγμα τις Ίνδιες την Βιρμανία και την Μπάγκλα Ντές επί Μουτζιπούμ Ραχμάν), μπορεί κι αυτό να χρησιμεύσει επίσης σαν μέσο μετάβασης των υπανάπτυκτων χωρών στο σοσιαλισμό. Και έχουν το θράσος οι ρεβιζιονιστές να ονομάζουν λαϊκή εξουσία ένα κράτος με ένα τέτοιο ταξικό περιεχόμενο και να το ανακηρύσσουν ικανό να ανοικοδομήσει το σοσιαλισμό. Μήπως δεν έχουμε να κάνουμε εδώ με μια ξεδιάντροπη απάτη;

Β' ΜΕΡΟΣ — ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΟ
ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ Νο. 4.

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ Κ.Κ.Κ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ	ΕΛΛΑΔΑ	ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ
χρονιάτικη	£3	δρ. 400	\$10
έξάμηνη	£1.500	δρ. 200	\$5
τρίμηνη	£0.750	δρ. 100	\$2,50

Αποστέλλετε το ανάλογο ποσό για χρονιάτικη, εξάμηνη, ή τρίμηνη συνδρομή στην διεύθυνση:

Βυζαντίου, 6B — ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ
ΛΕΥΚΩΣΙΑ
ή Τ.Π. Ο'ΚΟΝΝΟΡ, 7
ΛΕΜΕΣΟΣ

Με την καταβολή του ποσού και την έγγραφη σας, σαν συνδρομητής του «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ» γράφετε και την πλήρη διεύθυνσή σας για να σας αποστέλλουμε κάθε μήνα το καινούργιο τεύχος του «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ».

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Κ.Κ Κύπρου